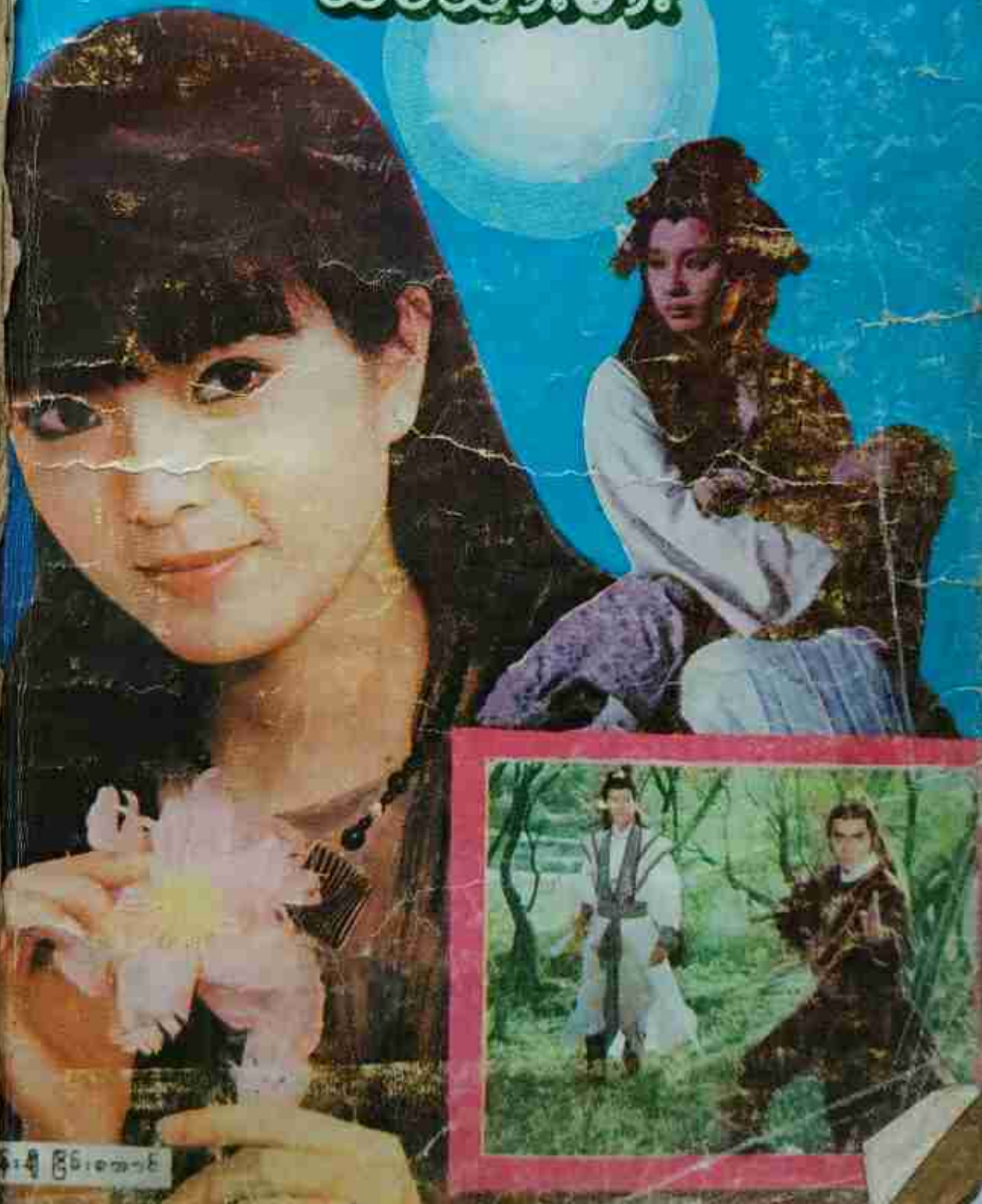

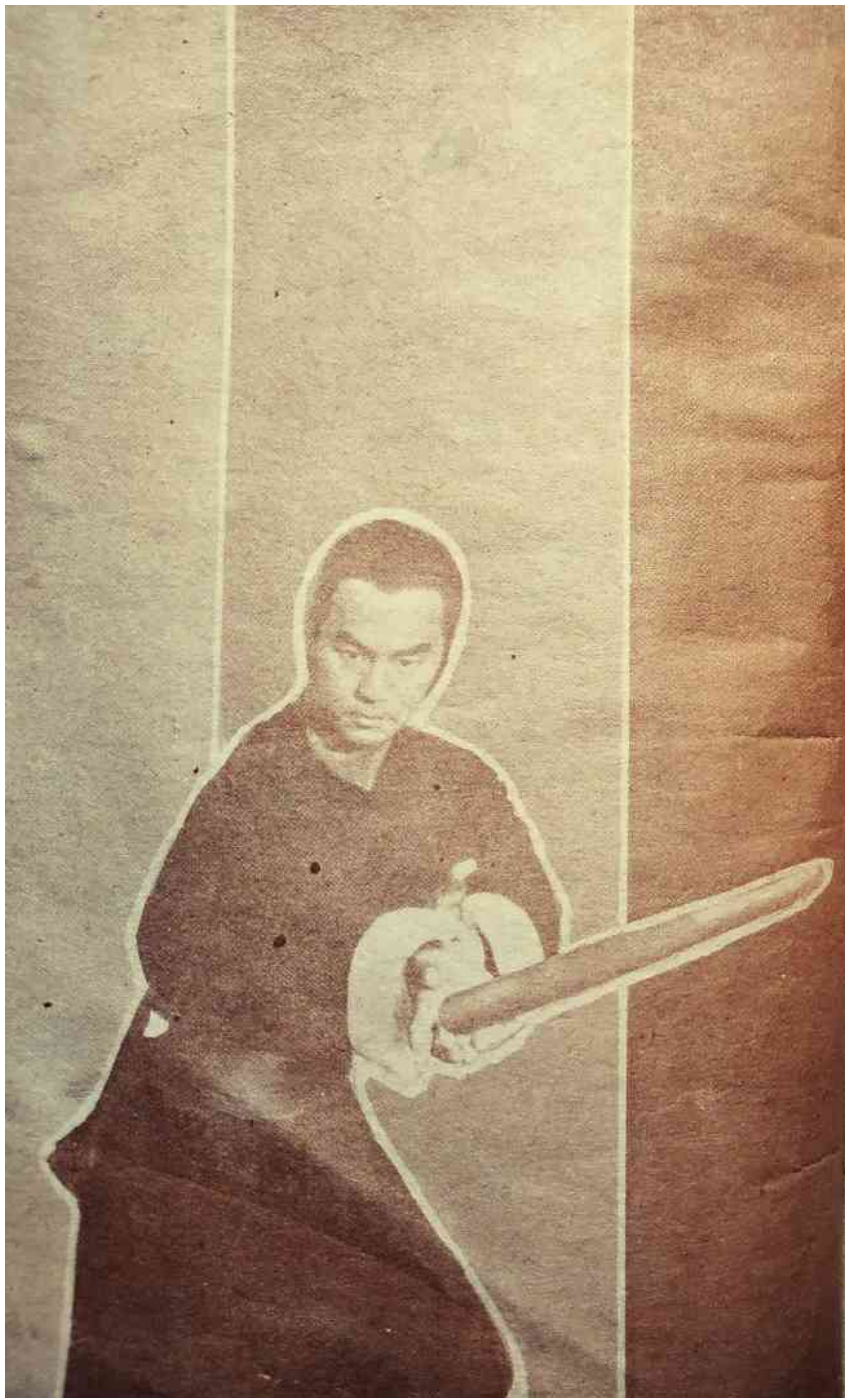
ဓာတ်ပုံ

နေဝင်းအောင်

သစ်သားစား

နီနီ ဇွန်ကောင်

တက္ကသိုလ်

နေဝင်းအောင်

သစ်သားခား

မူရင်းဝတ္ထု - မုတိုး

မူရင်းစာရေးဆရာ - ဝမ်အင်

အသစ်စက်စက်

သိုင်းဘာသာပြန် လုံးချင်းဝတ္ထု

သနားမိခြင်း၏ နောက်ကွယ်တွင်

(၁)

ရှောင်းရိရုပ်စုံ သဘင်အဖွဲ့။

ထို ရုပ်စုံအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကျောက်လုံချိန် ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် ယခင်က မင်းမှုထမ်းတယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် သူသည် ရှောင်းရိ ဆိုသော မိန်းကလေးတယောက် နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရှောင်းရိရုပ်စုံ သဘင်အဖွဲ့ကို တည်ထောင် လိုက်လေသည်။ သူသည် လူကြမ်းနေရာ၌ ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ကပြလေ့ရှိသည်။

ထို ရှောင်းရိရုပ်စုံသဘင်အသည် စွမ်းလုံခြုံမှု သို့ မိုးချုပ် ခါနီး အချိန်၌ ရောက်ရှိလာကြသည်။

စွမ်းလုံခြုံမှု၌ နတ်ပူဇော်ပွဲကို သုံးနှစ်တကြိမ် ကျင်းပလေ့ ရှိကြသည်။ ယခုနှစ်သည် သုံးနှစ်ပြည့်သောနှစ်ဖြစ်သောကြောင့်

‘ရှောင်းရိရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့’ သည် စွမ်းလုံခိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။

ရှောင်းရိ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့သည် ယခုအကြိမ်နှင့်ပါ ဆိုလျှင် စွမ်းလုံခိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ တတိယအကြိမ်မြောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်းရိရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျောက်လုံချိန်သည် မြင်းလှည်းများပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ချခြင်းပင် မပြုလုပ်တော့ပဲ၊ စင်းအော်ဘွားဘွား၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တန်း၍ဝင်သွားသည်။

သူသည် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ၌ စူးစူးကို အခန်းသင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောက်လုံချိန်သည် စွမ်းလုံခို မြို့သူမြို့သား များနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူဖြစ်၏။

ကျောက်လုံချိန် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော စူးစူးက နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဟာ...ဇာတ်ဆရာကြီး ကျောက်လုံချိန်ပါလား၊ မနက်ဖြန်မှ ရောက်မယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ရောက်လာတာလဲ’

ကျောက်လုံချိန်ပြုံး၍...
‘ဆရာကြီး စူးစူး...။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျတာထက် စာယင် စောတာကပိုပြီးမကောင်းပေဘူးလား’
စူးစူးသည် ဘာမှပြန်မပြောသာတော့ပဲ မချီပြုံး ပြုံးနေလိုက်၏။

‘အင်း...။ ခင်ဗျားတို့အဖို့ စင်တွေ ကျုပ်တို့ဆောက်လို့ပြီးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့်... ကဖြစ်မယ်၊ မကဖြစ်ဆိုတာကတော့...’

အခြေအနေတရပ်ပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဆရာကြီးစူးစူး’

‘ကျုပ်...မပြောချင်ပါဘူး...ကျောက်လုံချိန်’
ကျောက်လုံချိန်က မကျေနပ်ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဆရာကြီးစူးစူးက စကားပြောယင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကဖို့ မသေချာရတာလဲ’

စူးစူးသည် ပင့်သက်တချက် ရှိုက်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ စွမ်းလုံခိုမြို့မှ စွန်းဖူးနှင့်ဖုကျန်းကျူးတို့၏ ပြဿနာကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်ရလေသည်။

ကျောက်လုံချိန်သည် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေရာမှ ဒေါသထကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟင်း...ကျွန်တော်တို့ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့ဟာ ဒီမှာလာကတာ (၁၆)နှစ်ရှိပါပြီ။ အယင်ကတော့ စွမ်းလုံခိုမြို့ကိုရောက်လာတဲ့ လူဆိုးတွေကို အလွယ်တကူ မောင်း ထုတ်နိုင်ခဲ့သားပဲ။’

‘ဒီဖုကျန်းကျူးဆိုတဲ့ လူငယ်က ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လို့လဲ’
ကျောက်လုံချိန် ဤမျှဒေါသကြီးလိမ့်မည်ဟု စူးစူး မထင်မှတ်ခဲ့မိပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဖုကျန်းကျူးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြလိုက်သည်မှာ မှားယွင်းသွားပြီလားဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် စူးစူးက...

‘ကျောက်လုံချိန်... ဖုကျန်းကျူးဘက်က ကြည့်ယင်း သူ့
မိသားစုတစ်လုံး အသတ်ခံခဲ့ရတာဖြစ်လို့ သူ့အနေနဲ့ ကျေနပ်
နိုင်ပါ့မလားဆိုတာလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး’

ကျောက်လုံချိန်က လက်မခံနိုင်ပဲ ခေါင်းယမ်းခါလိုက်ပြီး...
‘ဟာ...လူသတ်သမား ရှိမရှိ မသိသေးခင် လိုက်ရှာတာနဲ့ပဲ
တမို့လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့။ ကျုပ်... ဒီကိစ္စကို သွားပြီး
ရှင်းမယ်’

‘မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဝင်ပြီးစွက်လို့မဖြစ်ဘူး’
ကျောက်လုံချိန်က ခေါင်းမာစွာဖြင့်...
‘ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ’
စူးစူးက သူ၏ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းပြနေပေ
သည်။
‘လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...ကျောက်လုံချိန်’

ကျောက်လုံချိန်သည် စူးစူး၏တားမြစ်ချက်ကြောင့် ခေါင်း
ညိတ် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

‘ကောင်းပါပြီ။ ဆရာကြီးစူးစူးရဲ့စကားကို ကျုပ် နာခံပါ
မယ်’

ကျောက်လုံချိန်သည် စူးစူးကိုမလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ အနည်းငယ်မျှ
ဘဝင်မကျမိ။

ထို့ကြောင့်...သူ့အနေဖြင့် ဤကိစ္စထဲဝင်စွက်မည်ဟု စိတ်
ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရခြင်းမှာ သူသည် သိုင်းပညာ
တတ်မြောက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ကျော်ကြားသော ‘ခြေကန်ချက် (၃၆) ချက်’ ကို
သူ့အနေဖြင့် လွန်စွာအထင်ကြီးသည်။

သူနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သိုင်းသမားတိုင်းသည် သူ၏ခြေကန်
ချက်အောက်၌ပင် မရှုမလှရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။
သို့သော် ဖုကျန်းကျူးကို သူထင်သလို လွယ်ကူစွာရင်ဆိုင်၍
အနိုင်ရနိုင်ပါမည်လား...။

ကျောက်လုံချိန်သည် ချက်ချင်းပင် သူ၏ရုပ်စုံသတင်အဖွဲ့ဆီ
သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ငယ်သား
(၄) ယောက်ကိုခေါ်၍ ဖုကျန်းကျူး ရှိမည့်နေရာကို စုံစမ်း
ရှာဖွေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖုကျန်းကျူးသည် နံနက်စာစားသောက်ပြီး
ပြီးဖြစ်၍ သူ၏အိပ်ခန်းထဲ၌ အနားယူနေပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်လုံချိန်နှင့် သူ၏နောက်လိုက် (၄)
ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကျောက်လုံချိန်က တံခါးကို ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်၍ဖွင့်လိုက်
သဖြင့် တံခါးမှာ ‘ဝုန်း’ ကနဲ မြည်ကာ ဖွင့်၍သွားလေသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် သူတို့လူစုကို ကြည့်၍ နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားသည်။

စမ်းလုံချိမ့်သူ့မိသားများက လူသတ်သမားငှား၍ သူ့ကို
လုပ်ကြံကြပြီလား။ သို့သော် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ...။

ကျောက်လုံချိန်က ဖုကျန်းကျူးကို ခက်ထန်စွာ မေးမြန်း
လိုက်၏။

‘ဖုကျန်းကျူးဆိုတာ မင်းလား’

ဖုကျန်းကျူးသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ
ထ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျောက်လုံချိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍....

‘မင်းက ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့မမေးရတာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက အေးဆေးစွာဖြင့်....

‘ခင်ဗျားနာမည်ကိုမေးပြီး၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူး၏စကားကြောင့် ကျောက်လုံချိန်သည် ဧဝါ
ထွက်သွားပြီး....

‘ငါ့နာမည်က ကျောက်လုံချိန်လို့ခေါ်တယ်။ မင်းရဲ့အဖေ
ဆိုလဲ မမှားဘူးပေါ့ကွာ’

ကျောက်လုံချိန်က ရိုင်းငိုင်းစွာ ပြောဆို နေသော်လည်း
ဖုကျန်းကျူးက ဒေါသထွက်ပုံပြုံး၍သာ နေလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့မှလူငယ်သည် လူသတ်သမားတယောက် မဖြစ်နိုင်
မှန်း ကျောက်လုံချိန် သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အသံကို
အနည်းငယ်နှိမ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘မင်းက စွမ်းလုံချိမြို့ကိုလားပြီး လူသတ်သမားတယောက်ကို
လိုက်ရှာနေတာလား’

ဖုကျန်းကျူးက လေးထူးစွာဖြင့် ‘ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေး
လိုက်သည်။

‘အင်း....’

‘မင်းက ဒီမြို့ပေါ်မှာ လူသတ်သမား ရှိတယ်ဆိုတာ တိတိ
ကျကျ သိလို့လား’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါပြန်။

‘မသိပါဘူး’

ကျောက်လုံချိန်က ဒေါသတကြီးဖြင့်....

‘ဒါဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဒီမြို့ကိုလာပြီး အနှောင့်
အယှက်ပေးနေရတာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက အေးဆေးစွာပင်....

‘ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးပါဘူး၊ ကျုပ် ရှာနေတာက
လူသတ်သမားတယောက်တည်းပါ။ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်နေလို့လဲ’

ကျောက်လုံချိန်သည် လုံးဝ စကားမပြောတော့ပဲ ဖုကျန်း
ကျူး၏ နားထင်ဆီသို့ နဂါးအမောက်ထောင် သိုင်းကွက်သုံး
ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

ဖုကျန်းကျူးက ခုတင်ပေါ်မှ လွှားကနဲ အပေါ်သို့ ခုန်
ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်၌ပင်
အေးဆေးစွာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

စားသောက်ခန်းမထဲမှ လူများသည် ရုတ်ရှတ်သဲသဲ ဖြစ်ပြီး
ဖုကျန်းကျူး၏ အိပ်ခန်းသို့ စုပြုံ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကျောက်လုံချိန်သည် စွမ်းလုံချိမြို့သူ မြို့သား များ ရှေ့၌
မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ချင်သော ကြောင့် အော်၍ပြော
လိုက်၏။

‘ဟေ့ ကောင်၊ မင်းသတ္တိမရှိဘူးလား။ ကျုပ်ကို ရဲရဲဝဲဝဲ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ’

သို့သော် ဖုကျန်းကျူးသည် လုံးဝမလှုပ်ရှားပါ။ ငြိမ်သက်စွာပင်ထိုင်၍ နေလေသည်။ ကျောက်လုံချိန်သည် ဖုကျန်းကျူးကို ကြည့်၍ ဒေါသ ပိုထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးကို ‘ကျားသစ်ခြေဖဝါး’ သိုင်းကွက်ဖြင့် နောက်တချက်ထပ်မံ၍ ကန်လိုက်လေသည်။

ဤတကြိမ်တွင်မူ ကျောက်လုံချိန်သည် သူ၏ခြေဖျားဖြင့် ဖုကျန်းကျူး၏ ရင်ဝတ်ညှပ်တညှပ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် မရှောင်သာတော့သဖြင့် ကျောက်လုံချိန်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကနဲ ဖမ်းယူ၍ အဝေးသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

‘အား....’

ကျောက်လုံချိန်သည် နောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး နံရံနှင့် သူ၏ဦးခေါင်းတို့ ရိုက်မိသဖြင့် ခေါင်းကွဲကာ သွေးများ ထွက်လာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျောက်လုံချိန်၏ တပည့် လေးယောက်သည် ကျောက်လုံချိန်ကိုပွေ့၍ အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားကြသည်။

ကြည့်ရှုနေကြသူများမှာလည်း တယောက်တပေါက် ပြောဆို၍ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ ဝင်ရောက်လာပြီး ဖုကျန်းကျူးကို ပြောလိုက်၏။

‘ရှင်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နဂိုကမှ ဒီမြို့ကလူတွေက ရှင်ကို မုန်းနေကြတာ၊ ရှင် အခုလို လုပ်လိုက်တော့ ရှင်ဒုက္ခ ရှင်ရှာတာနဲ့ အတူတူပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက စိတ်ကိုချုပ်တည်း၍....

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၊ ခင်ဗျား ဘာသိလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ။ ကျုပ်ကို သူက စပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ကျုပ် ကာကွယ်လိုက်ရတာပဲ’

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ညည်းတွားလိုက်၏။

‘ကျွန်မက ရှင်အတွက် ပြောတာပါရှင်။ ရှင်တော့ဒုက္ခပါပဲ’

ဖုကျန်းကျူးကို သူမက စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

ဖုကျန်းကျူးကမော့၍....

‘ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးအဖို့ ယခုအခြေအနေ၌ ဘာမှလုပ်စရာမရှိပါ။

ပြောစရာစကားလည်း လုံးဝမရှိပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဒေါက်....ဒေါက်....ဒေါက်’

ဖုကျန်းကျူးကိုယ်တိုင်ပင် တံခါးကို ထ၍ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တံခါးဝ၌ စူးဝူးက ဝင့်ကြားစွာရပ်၍ နေပေသည်။

ဖုကျန်းကျူးက....

‘ဪ...ဆရာကြီးစူးဝူးပါလား၊ အထဲကိုကြပါ’

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က စူးဝူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဆရာကြီးစူးစူး...’

စူးစူးက သူမကို စကားမပြောရန် မျက်ရိပ်ပြပြီး သူ၏လက် တဘက်ကို လှုပ်ယမ်းပြလိုက်၏။

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် နားလည်ဟန်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက် သွားလေသည်။

စူးစူးက ပျော့ပျောင်းသောလေသံဖြင့်....

‘ဖုကျန်းကျူး ခုနက ရှောင်ရီ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့ ခေါင်း ဆောင် ကျောက်လုံချိန်ကို ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်လိုက်လို့ သူ့မှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက မသိသလိုဟန်ဆောင်၍....

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

စူးစူး၏မျက်နှာ ကွက်ကနဲ တချက်ပျက်သွား၏။ ဖုကျန်း ကျူးသည် သူထင်သလို မလွယ်ကူမုန်း သိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပျာပျာသလဲပင် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလာတဲ့ကိစ္စကို ပြောနိုင်ပါတယ်’

‘ကျုပ်လာရတဲ့ကိစ္စကတော့ ဒီလိုပါ။ စွမ်းလုံခို မြို့သူမြို့သား တွေဟာ နဂိုက ခင်ဗျားကို တော်တော်လေး သနားနေကြ တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို ခင်ဗျားရဲ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြို့သူ မြို့သားတွေက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြတယ်’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

ဖုကျန်းကျူး၏မျက်နှာသည် တင်းမာ ခက်ထန်၍နေသည်။ ဖုကျန်းကျူး၏ စိတ်ထဲ၌ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို မုန်း တီးစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်၍လာသည်။

စူးစူးက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ယင်း....

‘ဖုကျန်းကျူး ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ လူတွေကို မုန်းတီးနေ တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ မပြောမဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောရတော့မယ်’

ဖုကျန်းကျူးက လေသံမာမာဖြင့်....

‘ပြောနိုင်ပါတယ်’

စူးစူးက ပြုံး၍....

‘အခုအချိန်မှာ မြို့သူမြို့သားတွေက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်တွေကို ပြောထားကြတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘယ် သူကမှ အစားအသောက် မရောင်းရဘူးလို့ တားမြစ်လိုက်ကြ ပါပြီ’

‘ဪ...ဒါဖြင့် ကျုပ် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားရတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ကြောက်လို့နေမှာပေါ့’

ဖုကျန်းကျူးက ကျားဟိန်းသလို အသံဖြင့်....

‘ဘာများ ကြောက်စရာရှိလို့လဲ’

စူးစူးက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖြည်းလေး နှာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘အင်း...ခင်ဗျားမှမသိသေးပါဘူး၊ စွမ်းလုံခိုမြို့သူမြို့သားတွေ က ခင်ဗျား ဒီမြို့ကို ရောက်လာကတည်းက ထိတ်လန့်နေကြ

တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီအကြောင်း သယ်သူက လာ
ပြောရဲမှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးသည် ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း အလျဉ်းမပြုတော့ပဲ
တံခါးဝနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ဆိုင်လုလင်လေးကို လှမ်း၍
ခေါ်လိုက်၏။

‘ဟေ့...လာစမ်းပါဦး’

ချက်ချင်းပင် ဆိုင်လုလင် ရောက်ရှိလာ၏။

‘ဆရာလေး၊ ဘာများ မှာချင်လို့ပါလဲ’

‘ငါ့အတွက် ရေနွေးကြမ်းတအိုးလောက်ပေးပါ’

‘ရေကုန်နေပါတယ် ဆရာ’

‘ရေက ဘာဖြစ်လို့ ကုန်နေရတာလဲ’

‘ရေတွင်းထဲမှာ ရေမရှိတော့လို့ပါ’

ဆိုင်လုလင်သည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့အဖြေပေးပြီး ထွက်
ပြေးသွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်လေး ထွက်ပြေးရခြင်းမှာလည်း ဖုကျန်းကျူးက
သူ့ကို ထိုးကြိတ်မည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဖုကျန်းကျူးသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာ
သည်။

စူးစူး၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်၍ နေ၏။ သူ့အနေဖြင့် ပိုင်မြို့တို့
သဘောထားပုံ ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ
စွာဖြင့်....

‘ဖုကျန်းကျူး၊ ခင်ဗျား မြင်ပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်
က ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား သိရအောင် စေတနာနဲ့ လာပြော
တာပါ။ ဟဲ ဟဲ...ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

ပြောပြောဆိုဆို စူးစူးသည် သဘောကျစွာဖြင့် ထွက်သွား
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ဖုကျန်းကျူးက ချက်ချင်းပင် သူ၏ရှေ့၌တားဆီး
လိုက်ပြီး စူးစူးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

စူးစူးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့်နောက်သို့
ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

ဖုကျန်းကျူးက သူ့ကို ရန်ရှာမည်ကို တွေးပြီး ကြောက်လန့်
သွားလေတော့သည်။

ဖုကျန်းကျူးက ရန်မရှာပဲ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍....

‘စူးစူး...ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်တာ မှားနေလို့လား’

စူးစူးက ခေါင်းယမ်းခါယင်း....

‘မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့သူမြို့သားတွေက လက်မခံတော့
ခက်တယ်’

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး....

ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကနေ
စာဆင့် မြို့သူမြို့သားတွေကို သိအောင် ကျွန်တော် မှာတဲ့အတိုင်း
ပြောပေးပါ’

‘ပြောပါ...ကျုပ် ပြောပေးနိုင်ပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက တလုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

‘မြို့သူမြို့သားတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ယင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန် ပါတယ်။ အခုပဲ ကျွန်တော် ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပါတော့ မယ်။ ဒါပေမယ့် စွန်းဖူးကို မတွေ့မချင်း စွန်းလုံခိုမြို့ကနေ ကျွန်တော် ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

စူးဝူးက နားမလည်သောကြောင့်....

‘ဖုကျန်းကျူး၊ ခင်ဗျား စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ’
ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်သော လေသံဖြင့်....

‘ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ မနေပါဘူး၊ မြို့နဲ့မဝေး လှတဲ့ တောထဲမှာပဲ သွားနေတော့မယ်။ ပြီးယင် လူသတ်သမား စွန်းဖူးကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်၊ ကျုပ် ဒီမှာတင် အရိုး ဆွေးချင် ဆွေးသွားပါစေ၊ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါဘူး’

စူးဝူးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ....

‘အင်း....ဖုကျန်းကျူး၊ ခင်ဗျား တယောက်တည်း တောထဲ မှာ ကြာကြာနေနိုင်ပါ့မလား’

ဖုကျန်းကျူးက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်တာ....

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က တောထဲမှာ နေခဲ့ဖူးလို့ အကျင့်ရ ပြီးသားပါ’

စူးဝူးသည် ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

စူးဝူးသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် ဤမြို့မှထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ အနေဖြင့် စွမ်းလုံခိုမြို့ပေါ်၌မနေတော့ပဲ စွမ်းလုံခိုမြို့အနီးရှိ တောထဲ၌ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏ အဝတ်အစားများကို သိမ်းဆည်း လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ရန်သတိရသဖြင့် သူမ၏အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏ အခန်းမှာ တံခါးပိတ်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ တုံ့ပြန်သံ လုံးဝမကြားရပါ။ ဖုကျန်းကျူးသည် မျက်မှောင် ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုစဉ်....

လှေကားထစ်မှတဆင့် စားပွဲထိုးလူရွယ်က တက်လာ၍....
‘ဆရာလေးက ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို တွေ့ချင်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူ အခုမရှိပါဘူး။ ချီချိန်းမိုး ဘုရားကျောင်းကိုသွားပါ တယ်။ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်’

ဖုကျန်းကျူး မဲ့ပြုံးတချက် ပြုံးလိုက်၏။ သူတို့သည် ရှောင် ကျွတ်ဖေ့အား တားဆီး ပိတ်ပင်၍ ထားလိုက်လေပြီ။

သူမအနေဖြင့် သူနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ပါက ဤမြို့မှ နှင်ထုတ်ခံရပေလိမ့်မည်။

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့လို ပျော်တော်ဆက် မိန်းကလေးတယောက်
က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားသည် ခင်ခြင်းမှာ လွန်စွာ ထူးဆန်း
နေသည်ဟု ဖုကျန်းကျူး တွေးလိုက်မိသည်။

သို့မဟုတ်ပါက သူမသည် သူမ၏ အခန်းထဲ၌ တိတ်တိတ်
ငိုယိုနေသည်လား။ သူ့အနေဖြင့် လုံးဝ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ
ဖုကျန်းကျူးသည် သူ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို
ယူဆောင်၍ တုံ့စန်းတည်းခိုခန်းမှ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

‘ယခုအချိန်တွင် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လူများ မရှိကြသေးပါ။
လူစည်ကားသော အချိန် မဟုတ်သေး၍ပင်’
ထိုလမ်းမကြီးပေါ်၌ ဖုကျန်းကျူးသည် တယောက်တည်း
ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်၍ သွားနေသည်။

ရုတ်တရက် လူတယောက်က သူ့ရှေ့မှနေ၍ တားလိုက်၏။
ထိုသူသည် ဝူးဖုန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖုကျန်းကျူး၏
နောက်မှ အမိလိုက်လာရသဖြင့် မောပန်းနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ရှူလိုက်ယင်းမှ သူက ပြောလိုက်သည်။
‘ဖုကျန်းကျူး ခင်ဗျား တကယ်ပဲ သွားတော့မလို့လား။
တကယ်တော့ မြို့သူမြို့သားတွေက ခင်ဗျားကို အထင်လွဲနေကြ
တာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ဖုကျန်းကျူး မြို့သူမြို့သားတွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ
သွေးထိုးလို့ ခင်ဗျား ဒီကနေ ထွက်သွားရတယ်လို့ ထင်မှာ
စိုးလို့ပါ’

ဖုကျန်းကျူးက ပြုံး၍...
‘ဟာ... ဒီလို မထင်ပါဘူး’

ဝူးဖုန်းက ဖုကျန်းကျူးကို စာနာစွာဖြင့် ကြည့်ယင်း...
‘ဖုကျန်းကျူး ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လိုက်ပြီးတည်းပါလား။
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့မိသားစုက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ်’
ဖုကျန်းကျူးက ငြင်းလိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် မငြင်း၍
လုံးဝမဖြစ်။ သူ့အတွက်နှင့် အခြားသူများကို ဒုက္ခ မရောက်
စေလိုပေ။

‘ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ တည်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး’
‘ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အဖေပြဿနာ
ဖြစ်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား’
‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို
အားနာနေလို့ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ရဲ့ ညီမကလဲ ခင်ဗျား
စည်းခိုမှာကို လက်ခံပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက မဲ ပြုံးပြုံး၍...
‘မဖြစ်နိုင်လို့ ပါဝူးဖုန်း။ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်
နားလည်ပါတယ်။ ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း’

‘ဖုကျန်းကျူးက အနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍...
‘နေလုံးကြီးက အနောက်ဘက်ကို ငုပ် ဝင်သွားတော့မယ်။
ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလဲ ဒီလိုပါပဲ’

ဖုကျန်းကျူးသည် ထိုမျှသာ ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ယင်း ဝိုင်၍ ကျန်
ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် သူ၏ဘေးသို့ ညီမဖြစ်သူ ဝူးကျဲ ရောက်ရှိ
လာ၏။

‘အစ်ကိုက သူ့ကို မတားလိုက်လားဘူးဟင်’

ဝူးဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘အစ်ကို တားပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် တားလို့ မရဘူး’

ဝူးကျဲက မကျေမနပ်ဖြင့်....

‘အလကားပါ၊ အစ်ကိုကလဲ ဟိုလူတွေလိုပါပဲ၊ အစ်ကိုရဲ့
စိတ်ထဲမှာ ဖုကျန်းကျူးကို ဒီမြို့ကနေ၊ မြန်မြန်ထွက်သွားစေ
ချင်နေတယ်မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဒီမြို့ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်လို့ သူ့ရဲ့
စိတ်ကို ပိုပြီး ခက်ထန်မာကျောအောင်လုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ’

ဝူးဖုန်းက စကား ပြန်မပြောတော့ပါ။ သူသည် ဖုကျန်း
ကျူး ထွက်ခွာသွားရာဘက်ကိုသာ ငေးမော ကြည့်ရှု၍ နေ
သည်။

ဝူးကျဲ၏ ရင်ထဲ၌မူ....

* * *

(၂)

နှေဦးရာသီ၏ ညပိုင်း။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသည် တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလက်
တောက်ပ၍ နေသည်။ လေပြည်လေညှင်းကလည်း တသုန်သုန်
တိုက်ခတ်နေသည်။

သာယာကြည်နူးဘွယ် ကောင်းလှသောနှေဦး ညဉ့်ယံပင်
ဖြစ်၏။

လောကကြီး၌ ထိုကဲ့သို့သော သာယာကြည်နူးမှုမျိုးကိုခံစား
နိုင်သူများ ရှိကြသလို၊ မခံစားနိုင်သူများလည်း ရှိပေသည်။
မခံစားနိုင်သူများထဲတွင် ဖုကျန်းကျူး တယောက်လည်း
အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ သောကမီးသည် တရှိန်ရှိန်
လောင်မြိုက်၍ နေ၏။

သူသည် အသက် ငယ်သေးသော်လည်း သူ၏ ရင်ထဲ၌
နာကျည်းစိတ်များသည် လွန်စွာ ပြင်းထန်လွန်းနေသည်။

ဤကဲ့သို့ ခံစားရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းမှာ စွန်းဖူးပင်
ဖြစ်သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် ကောင်းကင်ပေါ်ကို မော့၍ ကြည့်နေမိ
သည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌မူ မီးလျှံများ ဝ မြိုက် မြိုက်လောင်၍နေသလို
ခံစားနေရ၏။

ဖုကျန်းကျူးသည် တောင်ကမူတရပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ ထို
နေရာမှကြည့်လျှင် စွမ်းလုံခိုမြို့ စာမြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ တွေ့
မြင်နိုင်သည်။

စွမ်းလုံခြုံမှု မီးရောင်များသည် တလက်လက်တောက်ပစွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဖုကျန်းကျူးသည် ခေါင်းကိုမော့၍ စွမ်းလုံခြုံမှုဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ စွမ်းလုံခြုံမှု အလင်းရောင်များသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

စွမ်းလုံခြုံမှုလူများသည် အဘယ့်ကြောင့် သူ့အပေါ်တွင် ဤမျှ ရက်စက်ကြရပါသနည်း။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူ၏ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းစိတ်များ၊ နာကျည်း မုန်းတီးစိတ်များ ပိုမိုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်အောက်မှ တရွေ့ရွေ့ တက်လာနေသော အရိပ်တခုကို သူ တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

ဖုကျန်းကျူးသည် ထိုလူရိပ်ကို တွေ့သော်လည်း စိတ်မဝင်စားမိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သူမှာ စွန်းဖူးတယောက်တည်းသာရှိသည်။

ဆိုသော် ယခုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသူမှာ စွန်းဖူးမဟုတ်ပါ။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့မှ ကျူးပိုင်လျန်းပင်ဖြစ်၏။

ကျူးပိုင်လျန်းသည် တောင်ကုန်းအောက်မှ ဖြည်းဖြည်းတောင်ပေါ်သို့ တက်လာနေသည်။ ကျူးပိုင်လျန်း၏လက်ထဲတွင် ခြင်းတောင်းကိုဆွဲ၍ ပခုံးပေါ်၌ ရေဗူးကို လွယ်ထားလေသည်။

မကြာမီ ကျူးပိုင်လျန်းသည် ဖုကျန်းကျူးရှေ့သို့လျှောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကို ဖုကျန်းကျူးရှေ့တွင် ချထားလိုက်ပြီး လက်ထဲမှရေဗူးကို ကမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

ကျူးပိုင်လျန်းသည် ခေတ္တမျှအမောဖြေပြီးမှ... 'ဆွဲခြင်းထဲမှာ အသားလွတ်ပေါက်စိဆယ်လုံးနဲ့ ဟင်းတခွက် ပါတယ်လူလေး'

ဖုကျန်းကျူးက အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ 'အဘိုးကျူးပိုင်လျန်း ဒါက ဘာလုပ်တာလဲဟင်' ကျူးပိုင်လျန်းက အေးဆေးစွာဖြင့်....

'ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လူလေးစားဖို့ အသားသွတ်ပေါက်စိ လာဖို့ပေးတာပေါ့'

ဖုကျန်းကျူးက ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကျူးပိုင်လျန်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး အသားသွတ်ပေါက်စိတလုံးကိုယူ၍ ဝါးစားလိုက်လေသည်။

ကျူးပိုင်လျန်းက ကြင်နာစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'လူလေး ဖုကျန်းကျူး၊ ကျုပ်ဟာ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီမယ်၊ အားနည်းသူကို အားဖြည့်ပေးရမယ်'

ဖုကျန်းကျူးက အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။ 'အဘိုး ကျူးပိုင်လျန်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

ကျူးပိုင်လျန်းက....

'ကျုပ်ဆိုလိုတာက လူလေးဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကျုပ်က ကူညီမယ်။ စွန်းဖူးကအားနည်းနေတယ်ဆိုယင် သူ့ကို ကျုပ်က အားပေးစကားပြောရမယ်'

ဖုကျန်းကျူးသည် သူ၏ပါးစပ်ထဲမှ အသားသွတ် ပေါက်စို့
ကို ပြန်၍ အံ့မထုတ်မိအောင် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရလေ
သည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းက စွန်းဖူးကို ထောက်ခံ
နေတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက မကျေမနပ်ဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုယင် အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းရဲ့ စားစရာတွေကို ပြန်ယူ
သွားပါ’

ကျူးပိုင်လျန်းက နူးညံ့စွာဖြင့်....

‘လူလေး မင်းရဲ့စိတ်ကို ထိန်းထားစမ်းပါ။ ကျုပ်ပြောချင်
တာက ရန်ကုန်ချင်း တုံ့ပြန်ယင် အကျိုးမရှိပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက သူ၏ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါ၍....

‘လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

စွန်းဖူးအပေါ်တွင် ဖုကျန်းကျူး၏ မုန်းတီးမှုသည် ကျောက်
တောင်ကြီးအလား ကြီးမား ခိုင်မာလွန်းလှပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျူးပိုင်လျန်း စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ သို့သော် ကျူး
ပိုင်လျန်းက စိတ်မလျော့သေးပဲ ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘လူလေး ဖုကျန်းကျူး၊ မင်းရဲ့စိတ်ကို ထိန်းပါ။ ကျုပ်ဆိုလို
တာက ရန်ကုန်ချင်း တုံ့ပြန်လို့ရှိယင် အကျိုးမရှိဘူးလို့ ပြော
တာပါ။ ဥပမာ ဆိုပါစို့၊ လူလေးက စွန်းဖူးကို သတ်လိုက်သော်

တချိန်က စွန်းဖူးလုပ်ခဲ့တာမျိုးနဲ့ တူမနေပေဘူးလား’

ဖုကျန်းကျူးသည် လုံးဝစကားမပြောပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်
နေလိုက်သည်။

‘လူလေးကို သတင်းတခု ပြောပြရဦးမယ်....’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းထောင်လာပြီး....

‘ပြောပါ....’

ကျူးပိုင်လျန်းက သူ့ကြားသိထားသည်များကို ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

‘ဦးရိုန်ကွေးနဲ့ စွန်းဖူးတို့တွေ့ပြီး စကားပြောတယ် ဆိုတာ
လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ စွန်းဖူးက ဦးရိုန်ကွေး
ဆီမှာ အတင်းငွေတောင်းပြီး ခြေတဘက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်
ဆိုတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်စွာဖြင့်....

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ သိတာလဲ’

ကျူးပိုင်လျန်းက ချက်ချင်းပင်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပါ၊ ကျုပ် စွန်းဖူးနဲ့ မနေ့ညက တွေ့တယ်။ သူနဲ့တံခါး
ခြားပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူဟာ တကယ်ပဲ နောင်တ
ရနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုသူ သတ်သေပြီး သူ့ရဲ့အပြစ်တွေ
ကို ချေဖျက်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကို
စားလိုက်ပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

ကျူးပိုင်လျန်းက ဆက်၍....

‘လူလေး.... ကျုပ်ပြောသလို မင်းရဲ့စိတ်ကို ထိန်းနိုင်သမျှ
ထိန်းပါ’

ကျူးပိုင်လျန်း ပြောသလိုသာဆိုပါက အမှန်နှင့်အမှားသည်
ခြားနားတော့မည် မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖုကျန်းကျူး
သည် ကျူးပိုင်လျန်း အပေါ် စာနာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူက တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘အဘိုး... ကျူးပိုင်လျန်း၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ
အဘိုးကို အော်ပြီးပြောဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်။ အဘိုး ကျူးပိုင်လျန်းလဲ ပြန်ပါတော့
ကျွန်တော် ဆီလာတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းသည် ဖုကျန်းကျူးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

* * *

(၃)

မည်သူမှ မရှိကြတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးသည် သူ၏စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ
မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူသည် အားရပါးရ ရှိုက်ဖို့
လိုက်သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် မည်မျှကြာအောင် ငိုကြွေးနေမိမှန်းပင်
မသိ။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လက်ကိုင်ပဝါ တထည် လာထိ
တော့မှ ပြန်လည်၍ သတိရလာသည်။

ငိုထားသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများသည် ဝေဝါး၍နေသည်။
မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ရှေ့၌ ဝူးကျဲကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

သူမက ကရုဏာသက်စွာနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ယောက်ျားဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ မျက်ရည်မကျရဘူးရှင်’

ဖုကျန်းကျူးမှာ မည်သို့မျှမပြောနိုင်ပဲ ငေးငိုင်၍ နေသည်။

‘မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပင်လိုက်ပါဦး’

ဖုကျန်းကျူးက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီး
နောက် ဝူးကျဲကို မေးလိုက်သည်။

‘ဝူးကျဲက သူ့ကို မော့ကြည့်၍...

‘ကျွန်မမှာ ဘာကိစ္စ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ
ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ’

ဖုကျန်းကျူး၏ ရင်ထဲ၌ ကျဉ်ကနဲ စူးရှစွာ ခံစားလိုက်ရ
လေသည်။

သို့သော် သူက ထပ်မံ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဝူးကျဲ...ခင်ဗျား လာတာ စွန်းဖူး ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေ
လို့လား’

ဝူးကျဲက သူမ၏ ခေါင်းလေးကို ယမ်းခါလိုက်ပြီးမှ...

‘စွန်းဖူးကိစ္စကို ကျွန်မ လုံးဝမစဉ်းစားပါဘူး’

သူမက ဖုကျန်းကျူးကို ကြည့်ပြီး ပြတ်သားစွာ ဆက်၍
ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးလို့ ရှင့်ကိုပြောတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်တခုတော့ အခုမှ ရှိလာ
ပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးက သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်ယင်း...

‘ဘာရည်ရွယ်ချက်များလဲ ဝူးကျဲ’

ဝူးကျဲက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလိုက်၏။

‘ရှင့်ကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တည်းခိုင်းမလို့ပါ’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါ၍ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

‘ဟာ...ဒါတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင့်’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’

ဝူးကျဲက အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်၏။

‘ရှင် ယူဆတာ မှားနေပြီ ဖုကျန်းကျူး၊ ကျွန်မက စွန်းလုံခို
မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့လုံးဝမတူပဲ ခြားနားတဲ့အကြောင်း ရှင် သိစေ
ချင်လို့ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဝူးမိသားစုက တခြားလူတွေနဲ့ လုံးဝ
မတူတဲ့အကြောင်းကို ပြချင်လို့ပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက ပြုံး၍...

‘ဝူးကျဲ...ခင်ဗျားရှဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ
လိုက်ပြီး တည်းခိုင်းမလား၊ ကျွန်မရဲ့ အဖေကရော အစ်ကိုကပါ
ရှင့်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကြပါတယ်’

ဖုကျန်းကျူးသည် ဝူးကျဲကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
ထပ်မံ ငြင်းဆိုလိုက်မိပြန်သည်။

‘ဝူးကျဲ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူး အများ
ကြီး တင်ပါတယ်ဗျာ’

ထို့နောက် ဖုကျန်းကျူးသည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်
ပြီးမှ...

‘ဝူးကျဲ ပြန်ပါတော့၊ ညဉ့်သိပ်နက်နေပြီ’

သူမက အေးဆေးသော လေသံဖြင့်...

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မက ပြန်ရမှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးသည် မသိမသာ သတ်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

‘ဝူးကျဲ၊ ခင်ဗျားကို ဒီပြင်လူတွေ တွေသွားလို့ရှိယင်
မကောင်းဘူး။ ဒီလို ညဉ့်အချိန်မျိုးမှာ ယောက်ျားတယောက်နဲ့
မိန်းကလေးတယောက်ကို အတူတကွတွေ့တယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားကို
တမျိုးအမည်ပြောမှာ သေချာတယ်’

ဝူးကျဲက ခစ်ကနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ဘယ်သူတွေ ဘာပဲထင်ထင် ကျွန်မကတော့ လုံးဝ ဂရု
မစိုက်ဘူး’

ဝူးကျဲသည် တစုံတခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ထပ်မံ ပြောလိုက်
သည်။

ခုနက ဘိုးဘိုးကျူး ရှင့်ကိုပြောနေတာတွေ ကျွန်မကြားပြီး
ပါပြီ၊ ဘိုးဘိုးကျူးဟာ စွမ်းလုံခိုမြို့မှာဆိုယင် သိက္ခာ သမာဓိ
ရှိပြီး ကြင်နာတရားနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့လူတယောက် ဖြစ်တယ်။ ရှင့်က
သူ့ကို ဒီလိုမာမာပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံဖို့တော့ မသင့်ပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက သူ့ အမှားကို သူ့သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လေပူတချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ် ဝူးကျဲ။ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်’

ဝူးကျဲက သူ့ကို မသိမသာဝေးစိုက်ကြည့်လိုက်ယင်း....

‘ဖုကျန်းကျူး။ ရှင့်မှာလဲ ဒုက္ခတွေနဲ့ချည်း ကြုံနေရတာပဲ။ ရှင့်ရဲ့မုန်းတည်းတဲစိတ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှားမှ ပျောက်ကွယ် ပါ့မလဲဟင်....’

ဖုကျန်းကျူးက မဲ ပြုံးပြုံး၍....

‘အင်း.... စွန်းဖူးနဲ့တွေ့ပြီးယင်တော် ပျောက်သွားမှာ သေချာ ပါတယ်’

သူမက ဖုကျန်းကျူးကို ကြင်နာစွာကြည့်လျက်....

‘ဖုကျန်းကျူး။ ရှင် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှလုပ်ပါ။ ရှင် ငိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေယင်တော့ ရှင့်ကိစ္စ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဖုကျန်းကျူးသည် ဝူးကျဲ၏စကားကို မချေပနိုင်ပါ။

ဝူးကျဲနှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့သည် အတန်ကြာမျှစကားမပြောနိုင်ကြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်။ တယောက်ကို တယောက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

ဝူးကျဲ၏ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်ခန့်၍လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်းချလိုက်ပြီးမှ ဖုကျန်းကျူးကို မေးလိုက်သည်။

‘ယောကျ်ားတွေ မိန်းမယူတာဟာ အကူအညီလိုလို၊ အကူအညီ ရအောင် ယူတာမဟုတ်လား’

သူမ၏မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် ဖုကျန်းကျူး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမထံမှ ထိုစကားမျိုး ပေါ်ထွက်လာမည်ဟု မထင်မှတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော်....သူမကပင် ဆက်၍....

‘ဖုကျန်းကျူး.... အခုဆိုယင် ရှင့်မှာ အကူအညီလိုနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မက ရှင့်ကိုကူညီပါ့မယ်’

ဖုကျန်းကျူးက သူမကိုကြည့်လိုက်ကာ....

‘ဝူးကျဲ....။ ခင်ဗျားက စွန်းဖူးကိုရှာတဲ့နေရာမှာ ကူညီမလို့လား....’

ဝူးကျဲက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် စကားတခွန်းကို ဇွတ်မှိတ်၍ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မ ဒါတွေကိုထည့်မစဉ်းစားသေးပါဘူး။ အခု....ရှင် ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့အတူနေပြီး ကျွန်မက ကူညီပါ့မယ်’

ဖုကျန်းကျူးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဝူးကျဲ၏ စေတနာနှင့်မေတ္တာကို အတိုင်းအဆမရှိလောက်အောင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ဖုကျန်းကျူးသည် ခေါင်းခါ၍ ငြင်းပယ်လိုက်ရသည်။

‘ဝူးကျဲ...။ ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်’
ဝူးကျဲက သူ့အနားသို့တိုးလာပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ တကယ်လို့ ရှင်က အိပ်မယ်ဆို
ယင် ကျွန်မက ထိုင်ပြီးစောင့်နေမယ်။ ရှင်က ရေဆာ
တယ် ဆိုယင် ချောင်းမှာသွားပြီး ကျွန်မ ခပ်ပေးမယ်
လေ။ တကယ်လို့ ရှင်က ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုယင် ကျွန်မက
မြို့ထဲကို ပြေးသွားပြီး စားစရာတခုခု၊ ရှင့်အတွက် ဝယ်
ပေးမှာပေါ့’

ဖုကျန်းကျဲသည် ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။
သူ့အနေနှင့် သူမကိုအလွန်ပင် သနားသွားမိလေသည်။

သနားခြင်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အစပင် မဟုတ်ပါ
လော။

ဝူးကျဲ၏ အမူအရာနှင့် အပြောအဆိုများကို သူ့အနေဖြင့်
ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။ ဝူးကျဲသည် သူ့
ကို တယ်တာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့သိရှိလိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာမှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှု
များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

‘ဝူးကျဲ...ကျွန်တော်ကို တကယ်ပဲကူညီချင်လို့လား’

ဝူးကျဲက ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍...

‘ကူညီချင်တာပေါ့ရှင်...’

‘ဒါဆိုယင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ကိစ္စတခုကို အလျင်ဆုံး မေး
ပေးပါလား’

‘ဘာမေးပေးရမှာလဲဟင်...’

ဖုကျန်းကျဲသည် သူမ၏လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ယင်း တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။

‘ဝူးကျဲရဲ့အဖေ ခြေတဘက်ပြတ်သွားရတဲ့ကိစ္စကို မေးပေး
ပါလား’

ဝူးကျဲသည် တော့တော့ကလေးဖြစ်သွားရှာသည်။

‘ကျွန်မအဖေက အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြောပြမှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကသိချင်တယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်မ အဖေ
ကို မေးပေးပါမယ်’

ဖုကျန်းကျဲက သူမ၏ဆံစလေးများကို ပင့်တင်ပေးလိုက်
၏။ ဝန်းကျင်တခွင်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေသည်။

‘ဝူးကျဲ...’

‘ရှင်...’

ဖုကျန်းကျဲသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ယင်းမှ...

‘ဝူးကျဲကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်တနေ့မနက် ဒီက
နေ့ ဝူးကျဲကိုစောင့်နေပါမယ်။ ပြီးတော့ ဝူးကျဲတို့ဝူးမိသားစု
ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပေးပါ...’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

ဝူးကျဲသည် သူ့ကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ပင့်သက်တချက်ရှိက်လိုက်ပြီးမှ တောင်အောက်
သို့ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဖုကျန်းကျဲ၏ရင်ထဲ၌ ဟာ၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သို့သော်...သူ့ရင်ထဲမှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေလေသည်။ ရှင်
လန်း အားတက်နေမိသည်။

သူ့ကို စူးမိသားစုက နားလည်သဘောပေါက်၍ အကူအညီ ပေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

စူးမိသားစုနှင့် စွမ်းလုံခို မြို့သူမြို့သားများကို နှိုင်းယှဉ်၍ မရပါ။

ဖုကျန်းကျူးသည် အိပ်ချင်လာသဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲလျောင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ခဲလုံးတလုံးကိုယူ၍ ခေါင်းအုံးလိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ မြေကြီးကိုမေ့ရာ၊ ကျောက်တုံးကို ခေါင်းအုံးဟူ၍ သဘောပိုက်ပြီး အိပ်စက်လိုက်ရာ၊ ချက်ချင်းပင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

* * *

(၄)

ဖုကျန်းကျူး အိပ်နေရာမှ အသံကြား၍ ထိတ်ကနဲ လန့်နိုးသွားမိ၏။

သို့သော် သူသည် မျက်စိကို လုံးဝမဖွင့်ပါ။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြု။ သူ၏အနီး၌ လူအချို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သူ့အိမ်လိုက်လေသည်။

အမှန်ပင် ဖုကျန်းကျူး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လူလေးယောက်တိတိ ရောက်ရှိနေသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် သူ၏မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကို တိတ်တဆိတ် အန္တရာယ်ပေးရန်လာသော လူလေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူလေးယောက်မှာလည်း ဖုကျန်းကျူးကို ထိတ်လန့်နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် သူ့အနားသို့ မကပ်ဝံ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် တလှမ်းချင်း ရွှေ့၍လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ ဗယ်ဘက်မှ နှစ်ယောက်နှင့် ညာဘက်မှ နှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း လူလေးယောက်သည် သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်၍လာနေကြသည်။

ယင်းတို့အနက် လူနှစ်ယောက်က တုတ်တချောင်းစီ ကိုင်ထားပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က ပုဆိန်နှင့် လှံကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

ဖုကျန်းကျူးက လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။
'မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ'

ထိုလူများက လုံးဝ အဖြေပေးခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးက ထပ်မံ၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

'မင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲ'

ထိုလူလေးယောက်စလုံးသည် လုံးဝမဖြေပဲ ရုတ်တရက် ပြေး၍ လေးယောက်စကြာသိုင်း ဝက်ပါသိုင်းကွက်ဖြင့် သူ့ကို ထိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဖုကျန်းကျူးက မြေပေါ်သို့ လှိမ့်ကာ ရှောင်တိမ်း၍ သစ်ပင်တစ်ခု၏နောက်၌ ပြေးဝင်ခဲ့ပြီး နေရာယူလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက အော်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ’

ထိုအခါကျမှ လှိုက်ထားသူက အော်၍ပြောလိုက်၏။

‘မင်းသိလဲ အကြောင်းမထူးပါဘူးကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းသိတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း မသိတဲ့လူဖြစ်ဖြစ် မင်းသေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့’

ဖုကျန်းကျူးက ထပ်မံ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းတို့ ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်က သိချင် လို့ပါ’

ပုဆိန်ကိုင်သည့်လူက လေသံမာမာဖြင့်....

‘မင်းက အတော်ကို သတိမေ့ တတ်တဲ့လူပဲ။ မနေ့က ကျုပ် တို့ တကြိမ်တွေ့ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ကျုပ်တို့ဟာ ရှောင်းရီ ရုပ်စုံသဘင် အဖွဲ့ကလူတွေပဲ’

ဖုကျန်းကျူးသည် အခြေအနေကို နားလည်မိပြီးဖြစ်သည်။

ရှောင်းရီရုပ်စုံသဘင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျောက်လုံချိန် ဒဏ်ရာရှိသွားသဖြင့် သူ၏တပည့်များက မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး သူ့ကို ရန်မူရန် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်စွာဖြင့်....

‘ဧည့်...ဒါနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက တမင်သက်သက် မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

သို့သော် ထိုလူလေးယောက်က အဖြေမပေးပဲ နေလင်း ရောင်ခြည် သိုင်းကွက်သုံးကာ သူ့ကို ဟာကွက်မရှိအောင် လေး ဘက်လေးတန်မှ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူက မြေပေါ်မှ လှစ်ကနဲ အပေါ်သို့ ခုန်ကာ ရှောင် လိုက်၏။

ဖုကျန်းကျူးက အော်ဟစ်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘မင်းတို့ သေရမှာ မကြောက်ကြဘူးလား’

လှိုက်ထားသူက အော်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး၊ မင်းခြိမ်းခြောက် ပေမယ့် ကျုပ်တို့က ကြောက်လဲ မကြောက်ဘူး၊ ဂရုလဲ မစိုက် ဘူး....’

ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူလေးယောက်က ပြင်းထန်သော တိုက် ကွက်များ သုံးကာ ဖုကျန်းကျူးအား ဝိုင်း၍ တိုးခုတ် တိုက် ခိုက်ကြလေသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တိမ်း၍ ဖြောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့ပြီးပေပြီ။ ထိုလူလေးယောက်သည် သူ့ကို သေစေရန် ရည်ရွယ်နေသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးသည် မလွဲမရှောင်သာတော့ပဲ ထို လူလေးယောက်ကို ပြန်လည်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သူ၏ဓားကောက် နှစ်လက်ကို ဝှစ်ကနဲ ဆွဲထုတ် လိုက်ကာ အရိပ်မဲ့ ဓားစကြာသိုင်းကွက်ဖြင့် မွှေ ယမ်းတိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

သူ၏ဓားကောက်မှ ဓားရိပ်များသည် လှစ်ကနဲ လှုပ်ရှားနေရာ ဓားရိပ်မြောက်မြားစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုဓားရိပ်များထဲမှ မည်သည့်ဓားရိပ်က အစစ်၊ မည်သည့်ဓားရိပ်က အဘူဖြစ်သည်ကို သူတို့ မဝေခွဲနိုင်ကြတော့ပေ။

ဓားရိပ်များမှာလည်း မှန်ဝါးဝါးမျှသာ မြင်နေရ၍ ဓားနှင့် ခုတ်နေသည်ဟုပင် မထင်ရပေ။

ရုတ်တရက်....
'ချမ်း....'

လူလေးယောက်၏ ဓားလေးလက်နှင့် ဖုကျန်းကျူး၏ ဓားကောက်နှစ်လက် ထိမိသံများက ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုလူလေးယောက်၏ လက်များ ထုံကျဉ်သွားကာ လက်ထဲမှ ဓားများ အောက်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။

ခဏချင်းမှာ ထိုလူလေးယောက်သည် ဖုကျန်းကျူး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရှုံးနိမ့်၍ ချာကနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဖုကျန်းကျူးကို လုံးဝ မယှဉ်နိုင်မှန်း သိရှိသွားကြလေသည်။

* * *

(၅)

ဖုကျန်းကျူးသည် အောင်မြင်မှုကို ရရှိသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း ရုပ်စုံသတင်အဖွဲ့မှ လူလေးယောက်သည် စွမ်းလုံခိုမြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ နားလည်ခြင်းမရှိသော စွမ်းလုံခို မြို့သူ မြို့သားများက ဖုကျန်းကျူးကို ဝိုင်း၍ အပြစ်တင်နေကြလေသည်။

စင်းအော်ဘွားဘွား၏ ဆိုင်ထဲ၌ လူများပြည့်ကျပ်နေသည်။ မြို့သူမြို့သားများက တယောက်တပေါက် ပြောဆိုနေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် စွမ်းလုံခိုမြို့မှ သားသတ်သမား ချန်စန်းမှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။

သူသည် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို အမြဲတမ်း သတ်ဖြတ်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏လက်တွင် သွေးညှိနံ့များ စွန်းထင်း၍ နေပေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လွန်စွာ အထင်ကြီးသူလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူက အော်ဟစ်၍ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ 'ဆရာကြီးစူးဝူး ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီးရှင်းမယ်'

စူးဝူးသည် ဆေးတံကြီးကို ဖွာရှိုက်ပြီး ငေးငိုင် တွေဝေနေသည်။ ချန်စန်း၏ အသံကို ကြားမှ သတိဝင်လာပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

'ချန်စန်း....မင်း ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး' ချန်စန်းက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့်....

‘ဆရာကြီးစူးစူး ဒီလိုဆိုယင် ကျုပ်တို့မြို့က နတ်ပူဇော်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရတော့မှာလား’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်သိမ်းပစ်ရမှာလဲ’

‘အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျောက်လုံချိန်က ဒဏ်ရာရထားတယ် မဟုတ်လား’

စူးစူးသည် ချန်စန်းကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး....

‘ရှောင်းရိရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မရှိပေမယ့်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တခြားအဖွဲ့ကိုငှားပြီး နတ်ပူဇော်ပွဲကို လုပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ’

ချန်စန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရလေသည်။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် ဆရာကြီးစူးစူးရဲ့ စကားကိုပဲ နားထောင်ပါမယ်’

ချန်စန်းသည် ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ မကောင်းသော အကြံအစည်များ ရှိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူသည် သားသတ်သမားများကို စုစည်းလိုက်လေသည်။

မကြာခင်မှာပင် လူဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုလူများကိုကြည့်၍ ချန်စန်းက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်မှာ အကြံအစည်တခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ အခု သွားပြီး အကောင်အထည် ဖော်မလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်ရတယ်’

ထိုလူများထဲမှ တယောက်က သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘လူသတ်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်လား ချန်စန်း၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဟာ ကလေးကစားစရာ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရဲလား၊ ဒီတော့....စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်စမ်းပါ’

ချန်စန်းက သွေးနုထင် ရောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်မထောင်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖုကျန်းကျူးကို သတ်မလို့ပဲ၊ ကျုပ်က လုပ်မယ်ဆိုယင် ဘယ်တော့မှ နောက်ကို မဆုတ်ဘူး’

ထိုအခါ ရောက်ရှိလာသူ အချို့က ကန့်ကွက်လိုက်ကြလေသည်။

ဒီဇိုဆိုယင် ကျုပ်တို့ မလိုက်တော့ဘူး’

ချန်စန်းသည် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

‘သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေနေခဲ့။ လိုက်ရဲတဲ့လူတွေသာ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပေတော့’

ချန်စန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့နောက်မှ လူလေးယောက်သာ လိုက်သွားလေသည်။

ချန်စန်းတို့လူစု ဦးတည်၍ သွားသောနေရာမှာ ဖုကျန်းကျူးရှိသည့် မြို့ပြင်တောင်ကုန်းပေါ်သို့ပင် ဖြစ်သည်။

အပိုင်း [၃၃၆]

ကန်လာကာနောက်က လူတယောက်

(၁)

ဝူးရှိန်ကွေးသည် ဝူးဂေဟာရှိ သူ၏ ခုတင်တိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်
နေလေသည်။

ဝူးကျဲက သူမဖခင်၏နောက်ကျောဘက်၌ ခေါင်းအုံးတလုံး
ကို ခုပေးလိုက်သဖြင့် ဝူးရှိန်ကွေးသည် သက်တောင့်သက်သာ
မှီ၍ ထိုင်နေနိုင်ပေသည်။

သူ၏ အမူအရာမှာ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာလက အဖြစ်
အပျက်များကို စဉ်းစားနေပုံ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝူးကျဲက အရဲစွန့်ပြီး သူမ၏ ဖခင်ကို မေး
လိုက်သည်။

‘ဖေဖေ ဖေဖေ ရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စကို ပြောပြပါလားဟင်၊
သမီးက ဖေဖေ ဆီမှာ တခါမှ ခွင့် မတောင်းခဲ့ပါဘူး၊ ဒီတခါ
တော့ သမီး သိပ် သိချင်လို့ ခွင့်တောင်းနေတာပါ။ ဖေဖေ
ပြောပြမယ် မဟုတ်လားဟင်’

ဝူးရှိန်ကွေးသည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။
ဟင်း.....

‘သမီးလေး ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲကွယ်၊ သမီး
အနေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်’

ဝူးကျဲက ဖခင်ကို ဝေး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထပ်မံ၍ တောင်း
ဆိုလိုက်၏။

‘ဖေဖေ၊ သမီး ဒီကိစ္စကို အရေးတကြီး သိချင်နေလို့ပါ’
ဝူးကျဲသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်လေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ
သည် နီရဲ၍ နေသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးသည် သမီးဖြစ်သူကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ
ပြီးမှ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဪ... သမီးက ဖုကျန်းကျူးနဲ့ တွေ့ပြီး ဒီကိစ္စကို ပြောပြ
ဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဝူးကျဲက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ....
‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ’

ဝူးရှိန်ကွေးက သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး.....

‘ဒီကိစ္စကို ဖေဖေဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒီအကြောင်း
တွေကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားတယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးတို့ မောင်နှမ မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ပဲ’

ဝူးကျဲက ဖခင်ကို ဖြတ်ကနဲ မော်ကြည့်၍....
‘ဒီကိစ္စကို သမီး သိထားပါတယ်။ ဖေဖေ မကျန်းမမာဖြစ်
နေတာကို လူတိုင်း သိထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက’

ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ဟဲ့ချိကို အနိုင်ရပြီး ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်
လိုက်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဖေဖေဟာ တချိန်က ကွမ်းလုံတံတား
ပေါ်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ လူဆိုး ဝူးဖူးပေါက် ဆိုတာကိုလဲ
သိထားကြတယ်။ ဒါတောင် စွမ်းလုံခို့ မြို့သူမြို့သားတွေက
ဖေဖေ့ကို ရိုသေနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား’

ဝူးရှိန်ကွေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ၏ သမီးသည် ပါးနပ်ဆက်မြက်မှု
ရှိသည်ကို သိရ၍ ဝမ်းသာမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
သက်ပြင်းချလိုက်ယင်း....

‘ပုံပြင်တပုဒ်ဆိုရမှာပေါ့ကွယ်၊ တချိန်က ဖေဖေဟာ လူဆိုး
တယောက် အမှန်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စွန်းဖူးနဲ့ ဖေဖေဟာ သွေး
သောက် ညီအစ်ကိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက
သိင်းလောကထဲမှာ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်တင်မကပါဘူး၊ အခု
ဒီမြို့မှာ လူတိုင်းက လေးစားနေကြတဲ့ တုံ့စွန်စန်းလဲ အပါ
အဝင် ဖြစ်တယ်’

ဝူးကျဲမှာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားလျက်....
‘ဪ...’

ထို့နောက် သူမ ဖခင်၏ ပြောစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ဆက်၍ နားထောင်နေလေသည်။

‘တုံ့စွန်စန်းဟာ တချိန်တုန်းကဆိုယင် မကောင်းမှုမှန်သမျှ
အားလုံး လုပ်ခဲ့တယ်။ သူသတ်ခဲ့တဲ့လူတွေကလဲ မနည်းဘူး။ အဲဒီ
အချိန်မှာ စွန်းဖူးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆုငွေထုတ်ထားခြင်း
ခံနေရတဲ့ လူသတ်သမားတယောက်ဖြစ်တယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးသည် ခေတ္တရပ်နားလိုက်ပြီးမှ....

‘စွန်းဖူးဟာ တချိန်က ရက်စက်တဲ့ လူသတ်သမားတယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ သူဟာ ပစ္စည်းကို ယူရုံတင်မကဘူး၊ လူကိုပါ သတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကို အလိုရှိနေကြတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုသုံးပြီး တုံ့စွန်စန်းက ဘုရင့် အမှုထမ်းတယောက်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းတယ်။ ပြီးတော့ စွန်းဖူးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်’

ဝူးကျဲမှာ နားထောင်နေယင်းမှ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာ လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဖခင်အား သူမ သိလိုသည်ကို မေးမြန်းလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့်ယင် တုံ့စွန်စန်းက သစ္စာဖောက်တာပဲ’

ဝူးရှိုန်ကွေးက ပင့်သက်တချက်ရှုလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍...

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ တုံ့စွန်စန်းဟာ အင်မတန်ယုတ်မာတယ်။ ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး စွန်းဖူးကို ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကထဲက သိုင်းသမားတွေဟာ သစ္စာဖောက်တာကို အမှန်းဆုံးပဲ။ ဒီတော့ စွန်းဖူးဟာ တုံ့စွန်စန်းအပေါ် မှန်းရုံတင် မကဘူး၊ အငြိုးထားလိုက်တယ်’

‘ဪ...စွန်းဖူးအဖို့ စိတ်နာစေလောက်ပါတယ်’

‘တုံ့စွန်စန်းက စွန်းဖူးဟာ ပေါက်တိန်မြို့မှာ အဖမ်းခံရတယ် ဆိုတာ သိရတော့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုငွေကိုလဲ သူ ရလိုက်တာမို့လို့ သိပ်ပြီး ကျေနပ် ဝမ်းသာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်တဲ့ ကိစ္စတခုက ပေါ်လာတော့တာပဲ’

ဝူးကျဲက သိချင်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်ပဲ....

‘ဘာကိစ္စ ပေါ်လာတာလဲ ဟင်’

‘စွန်းဖူးဟာ ပေါင်တိန်မြို့ အကျဉ်းထောင်ကနေ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အဲဒီသတင်းကို တုံ့စွန်စန်း ကြား တော့ တော်တော်လေး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။ စွန်းဖူး ကလဲ တုံ့စွန်စန်းကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ စွန်းဖူးဟာ သူ လွတ်တဲ့ညမှာပဲ တုံ့စွန်စန်းရဲ့အိမ်ကို သွားပြီး သူ့မိန်းမကို သတ်ခဲ့တယ်’

‘ဟင်...သူက တုံ့စွန်စန်းကိုမသတ်ပဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့မိန်းမကို သတ်ရတာလဲ’

ဝူးရှိုန်ကွေးက ပြုံးလိုက်ကာ....

‘တုံ့စွန်စန်း အနေနဲ့ တသက်လုံး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး တမြေမြေခံစားရအောင် စွန်းဖူးက လက်တုံ့ပြန်လိုက်တာပဲ’

ဝူးကျဲသည် တစုံတခုကို စဉ်းစားမိသလိုနှင့်....

‘ဟာ...ဖေဖေ၊ သမီး အခုမှ သတိရတယ်။ တု့ရှိုးကျဲက သမီးကို သူ့ အမေဟာ သူ့ကိုမေးပြီး တလအကြာမှာ အအေး မိပြီး ဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ဒါဆို တုံ့စွန်စန်းက သူ့ သမီးကို လိမ်ပြီး ပြောထားတာပဲဖြစ်မှာပေါ့’

ဝူးရှိုန်ကွေးက အံ့အားသင့်သွားပြီး....

‘ဪ...ဟုတ်လား။ တုံ့စွန်စန်းက တော်တော် လည်တဲ့ ကောင်ပဲ။ တကယ်တော့ သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့ လူတွေ အများ ကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အခုထက်ထိကို မသေနိုင် သေးဘူး’

ဝူးကျဲက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ’
ဦးရှိုန်ကွေးသည် မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။
‘တု့ စွန်စန်းဟာ ဆေးပညာကို တတ်မြောက်ထားလို့ပဲ။
သူ့ ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဖေဖေနဲ့ စွန်းဖူး တို့ထက် အဆင့်နိမ့်တယ်။
သိုင်းလောကထဲက အပျော်အပါးလိုက်စားတဲ့ လူတချို့က သူ့
ကို မေ့ဆေး ဖော်စပ်ခိုင်းတယ်။ သိုင်းသမားဆိုးတွေက သူ့ကို
လက်နက်ပုန်းမှာ သုံးတဲ့ အဆိပ်တွေကို ဖော်စပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီ
လူတွေက သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးနေလို့ တု့ စွန်စန်းဟာ
အခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေရတာပဲ’

ဦးရှိုန်ကွေးက လေကို အားပါးတရ တချက်ရှူလိုက်ပြီး...
‘အင်း...ဖေဖေတို့အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ’

ဦးကျဲသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ နားထောင်နေရာမှ သူမ
အလွန်သိချင်သော မေးခွန်းတခုကို မေးလိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ့ ရဲ့ ပေါင်တချောင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြတ်သွားရတာ
လဲ ဟင်’

ဦးရှိုန်ကွေးက လေသံမာမာဖြင့် ငေါက်လိုက်သည်။
‘သမီး...ဖေဖေဟာ ဒီကိစ္စကို လုံးဝ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သမီး သိတယ်မဟုတ်လား’

သို့သော် ဦးကျဲသည် သူမ၏ဖခင်ကိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း
မဖြစ်ပါ။ သူမ၏ ဖခင်သည် သူမကို လွန်စွာချစ်ကြောင်း သိရှိ
ထားလေသည်။

မိတဆိုးသမီးငယ်ကလေး ဖြစ်၍လည်း ပို၍ အလိုလိုက်ခြင်း
ခံထားရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝူးကျဲက သူမ၏ ဖခင်ကို ချဲ့၍ ခွဲ၍ ပြောဆို
လိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ သမီး သိချင်တာကိုပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလားဟင်၊
သမီးက ဖေဖေ့ဆီမှာ တခါမှ ဒီလိုအခွင့်မတောင်းဖူးပါဘူး
ဖေဖေရယ်’

ဦးရှိုန်ကွေးသည် ပင်ပန်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်၏။
သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘အင်း...သမီးကို ဖေဖေ ပြောပြပါတော့မယ်လေ၊ ခုနက
စွန်းဖူးအကြောင်းပြောယင်း ဒီကိစ္စကို တမင် မပြောပဲ ချန်ထား
ခဲ့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးတို့ မောင်နှမ မျက်နှာ
ငယ်မှာ စိုးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သမီးက သိပ်သိချင်နေတယ်
ဆိုတော့ ဖေဖေက ပြောပြရမှာပေါ့’

ဦးရှိုန်ကွေးသည် ဝူးကျဲကိုပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး
ဖြစ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို စတင်ပြောဆိုလေတော့သည်။

‘တု့စွန်စန်းက သူ့ မိန်းမကိုစွန်းဖူးက သတ်သွားတော့၊ လုံးဝ
မကျေနပ်ဘူး။ နောက်ပြီး စွန်းဖူးက တု့စွန်စန်းကို သတ်ပစ်
မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးထားခဲ့တယ်လေ။ နောက်တော့ ဖေဖေနဲ့
စွန်းဖူးဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ထိုဆိုတာ သိသွားပါလိမ့်မယ်။
ဒါနဲ့ ဖေဖေ ကိုမေးယင်သိမှာပဲပြီးဆိုပြီး၊ နာမည်ကြီး ကြေးစား
သိုင်းသမားတယောက်ကို ငွေအများအပြားပေးပြီး ငှားရမ်း
လိုက်တယ်။

‘ဪ...ဟုတ်လား’
ဦးရှိုန်ကွေးက သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘သမီး မှတ်မိသေးသလား။ မိုးရွာနေတဲ့ညတညမှာ ဖေဖေ့ရဲ့ အိမ်ကို လူစိမ်းတယောက်လာတာကို မှတ်မိသေးရဲ့လား’

ဝူးကျဲ၏မျက်လုံးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်မြင်ယောင်လာ သဖြင့်....

‘သမီး....မှတ်မိပြီဖေဖေ....’

‘အေး....အဲဒီညကလာတဲ့ လူဟာ တုံ့စွန်စန်းကလွတ်လိုက်တဲ့ ကြေးစားသိုင်းသမား ဖြစ်တယ်။ သူက ဖေဖေ့ကိုတွေ့တာနဲ့ စွန်းဖူးဘယ်မှာရှိသလဲလို့ ပြတ်ပြတ်သားသားမေးတယ်။ ဖေဖေ ကလဲ အဖြေမပေးဘူး။ ဒီတော့ သူကပြောတယ်။ စွန်းဖူး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားပြောမပြုယင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ပေါင်တချောင်းကို ဖြတ်ပစ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်’

ဝူးကျဲက မျက်မှောင်ကြုတ်၍....

‘ဟင်....ဖေဖေကလဲ သိုင်းပညာ ဒီလောက်တတ်ထားရဲ့သား နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီးရင်မဆိုင်ရတာလဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ပထမတော့ ဖေဖေလဲ အဲဒီလူကိုရင်ဆိုင်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေ မယ့်....ဖေဖေက တချို့အကြောင်းတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေက စွန်းဖူးဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကို မပြော နိုင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ ပေါင်တချောင်းကိုပဲ ဖြတ်လိုက်ပါလို့ ပြော လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့....အဲဒီလူကလဲ၊ ဖေဖေ့ရဲ့ ပေါင်တချောင်းကို ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပါပဲ....တုံ့စွန်စန်းရဲ့ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ဖေဖေ့ရဲ့ပေါင်တချောင်း ဖြတ်သွားခဲ့ရတယ်လေ....’

ဝူးရှိန်ကွေးသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေရာမှ ဝူးကျဲကို မေးလိုက်၏။

‘ဒါနဲ့ သမီးအစ်ကိုရော....ဘယ်မှာလဲ’

ဝူးကျဲက ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ရှိပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးနဲ့ဖေဖေ စကားပြောနေတာကို အပြင်လူတွေ မကြားနိုင်အောင် တံခါးပေါက်က စောင့်နေပါ တယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘အင်း....ရှိယင် ပြီးတာပါပဲ’

* * *

(၂)

ဖုကျန်းကျူးမှာ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ အလွန်သာယာသော ညပိုင်းဖြစ်သဖြင့် ကြယ်များ တလက် လက် တောက်ပနေ၏။

လ မှာ အနည်းငယ်သာ ထွက်သေးသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထူးခြားစွာပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ နေသည်။ ဖုကျန်းကျူးတယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်ယင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့၌ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်ကို ဖုကျန်းကျူးတယောက် လုံးဝ မရိပ်စားမိသေးပါ။

သားသတ်သမား ချန်စန်းတို့အုပ်စုသည် တောအုပ်အစပ်ရှိ တောင်ကုန်းခြေရင်းနားသို့ပင် ရောက်ရှိလာပေပြီ။

ချန်စန်း၏ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။
တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

‘ငါတို့ ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’

သားသတ်သမားအုပ်စုထဲမှ လူတယောက်က သူ့ကို ခန့်
လိုက်လေသည်။

‘ချန်စန်း မင်း စောစောတုန်းက ကြွားထားပြီး အခုမှ
ကြောက်နေပြီလား’

စောစောကဆိုလျှင် ချန်စန်းသည် အနည်းငယ် သောက်
ထားသော အရက်ရှိန်ဖြင့် ဝင့်ကြွားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ အရက်ရှိန်က အတန်ငယ် ပြေသွား၍ စဉ်းစား
မိခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် ဖုကျန်းကျူးကို ရင်ဆိုင်ရန်
မလွယ်ကူပါ။

ချန်စန်းက အရှက်ပြေရယ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့
စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ ရှောင်းရီရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့က လူလေး
ယောက်ဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားပဲကွ။ သူတို့တောင်
ဒီကောင်ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုယင်ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်
နိုင်မှာလဲကွ’

ထိုအခါ အခြား သားသတ်သမားတယောက်က ပြောလိုက်
သည်။

‘ဟုတ်တယ် ချန်စန်း၊ မင်း ကြွားပြီး ပြောခဲ့တာတွေကို
မြို့ပြန်ရောက်ယင် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြရတော့မှာလဲ’

‘ခုမှတော့ မထူးပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်အိမ်ပြန်ပြီး စောင်ခြံအိပ်တာက
ပိုကောင်းဦးမယ်’

အခြားတယောက်ကလည်း ဝင်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ချန်စန်း၊ သူပြောတာ မှန်တယ်’

သို့သော် ချန်စန်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဖုကျန်းကျူးကို လုပ်ကြံဖို့ အကြံ
အစည် တခု ငါ့မှာ ရှိတယ်’

အခြားသားသတ်သမားများသည်စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး....

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းရဲ့ အကြံအစည်ကို’

ချန်စန်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်၍ ရင်ကိုကော့လိုက်ကာ....

‘မင်းတို့ သေသေချာချာ နားထောင်ကြစမ်း၊ တခါက....

တိုင်းပြည်လေးက အိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုမှစစ်တိုက်လို့

မနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် အရှုံးပေးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့

တိုင်းပြည်လေးကို များခေါ်လိုက်တယ်။ တောင်ကမ်းပါးယံ

အရှေ့ဘက်ကို များခေါ်သွားပြီး နောက်ကျောကနေ တောင်

ကမ်းပါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို

မီးတင်၍ လိုက်တယ်။ ရန်သူတွေလဲ ဘယ်လိုမှ ဖောက်ထွက်လို့

မရတော့ဘူး။ နောက်တခါ ရန်သူကို ရှေ့ကနေ ပိတ်ပြီး

တိုက်ခိုက်လိုက်တာ အနိုင်ရသွားတယ်။ ငါလဲ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့

ဒီကောင်ကို လုပ်ကြံဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်’

သားသတ်သမားတယောက်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး....

‘ဟာ....ချန်စန်း၊ ဒါတော့ ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းရာကျ
ပါတယ်’

ချန်စန်းက တင်းမာစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်မြန်မြန်သေသွားတော့ မြန်မြန် အေးတာပဲပေါ့ကွ။ ဒါမှ ငါတို့ စွမ်းလုံချိမ့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ လာနှောင်ယှက်လို့ မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။’

ချန်စန်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လုပ်ငန်းကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်တော့သည်။

သူသည် လွန်စွာ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သူဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ တောတစ်ခုလုံးကို မီးတင်ရှို့ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တောင်အောက်သို့ဆင်းရန် လမ်းတွင် ချန်စန်းက သူ့လူများကို စောင့်ဆိုင်းနေစေလိုက်၏။

မီးများမှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် တောက်လောင်၍ လာလေသည်။

ဘို့သော် ဖုကျန်းကျူး၏ အရိပ်အရောင်မျှပင် သူတို့ မတွေ့ကြရသေးပါ။ ချန်စန်းက သူ့လူများကို အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့...မင်းတို့ထဲကနှစ်ယောက်လောက် တောင်ကမ်းပါးယံ အောက်ဘက်ကို သွားကြည့်ကြစမ်း၊ ဖုကျန်းကျူး တောင်အောက်ကို ကျသွားပြီလား မသိဘူး’

ချန်စန်း၏ လူလေးယောက်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် ချန်စန်း ခိုင်းသည့် နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားကြလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ အရိပ်အရောင်ကို သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဝ မမြင်လိုက်ကြရပါ။

မီးများမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေလေသည်။ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းများကို ဝါးမျိုသံသည် ကြောက်မမန်းလိလိ မင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌....

* * *

(၃)

ထိုအချိန်၌....

ဝူးကျဲသည် သူမ ဖခင်၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ အခန်းအပြင်သို့ မရောက်ခင်မှာပင် ဝူးဖုန်းက အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လာလေသည်။

ဝူးကျဲက လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

‘အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်’

ဝူးဖုန်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့် လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

‘မြို့ပြင်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ မီးလောင်နေတာ တွေ့ရတယ်’

‘ဝူးကျဲမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။’

‘ဟင်....ဟုတ်လား’

‘ဖုကျန်းကျူးက ဒီတောင်ကုန်းကို မီးရှို့ပြီး သူ့စိတ်ထဲက ဒေါသမီးကို ဖြေဖျောက်နေတာလားမှမသိတာ’

ဝူးဖုန်းက သူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ဖခင် ဝူးရှိန်ကွေးက ထိုသို့မယူဆပဲ....

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖုကျန်းကျူးဟာ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီစွမ်းလုံခိုမြို့က လူတွေဟာ တော်တော်ကို မတရားပါလား။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူကိုမှ အနှောင့်အယှက်သွားပေးနေသေးတယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကောင်းစွာနားလည် လိုက်မိသဖြင့် ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်နေလေသည်။

‘ဝူးဖုန်း လိုက်သွားစမ်း၊ စူးဝူးကို တွေ့ယင် ပြောလိုက်၊ အမြန်ဆုံး တားလိုက်လို့’

ဝူးဖုန်းက သူ၏ ဖခင် စကားကို နာခံပြီး အပြေးကလေး ထွက်သွား၏။ ဝူးကျဲကလည်း သူမ၏ ဖခင်ကို ခွင့်တောင်း လိုက်သည်။

‘ဖေဖေ သမီးလဲ လိုက်သွားမယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးက ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်နှင့် ဝူးကျဲသည် သူမ၏ အစ်ကိုနောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ဝူးဖုန်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက် သောအခါ လမ်းပေါ်တွင် လူများစုပြုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရာ လေသည်။

တချို့က ပေါက်ပြားကို ကိုင်ဆောင်ပြီး တချို့က ရေခဲများကို ဆွဲကိုင်ထားကြသည်။

တချို့က မီးငြိမ်းရာ၌ အသုံးပြုသော ဝါးလုံးရှည်များ၏ ထိပ်၌ ဆူးတပ်ထားသော ပစ္စည်းများကို ကိုင်သွားကြလေသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် စူးဝူးကို လိုက်၍ ရှာကြသည်။ မကြာမီမှာပင် သူတို့သည် စူးဝူးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဝူးဖုန်းက လှမ်း၍ အော်ပြီး မေးလိုက်၏။

‘ဆရာကြီးစူးဝူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ’

စူးဝူးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ်လဲ သေသေချာချာမသိဘူး’

ထို့နောက် စူးဝူးက အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားလိုက်ယင်း....

‘ကျုပ်တော့ ချန်စန်းတို့ လက်ချက်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်လား။ ဒီမြို့က သားသတ်သမား ချန်စန်းကို ပြော တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေပါပြီ’ ဝူးဖုန်းက သူမ၏ ဖခင် မှာကြားလိုက်သည်ကို ပြောလိုက်၏။

‘အခုတင်ပဲ ကျွန်တော် ဖေဖေက ဆရာကြီးစူးဝူးအကြောင်း ကြားခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီပြဿနာကို အမြန်ဆုံး တားလိုက် ပါတဲ့’

စူးဝူးက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်ကာ....

ကျုပ်လဲဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးဝူးဖုန်း၊ မနေ့ညကရှောင်းရီ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့သားတွေကို ဖုကျန်းကျူးက ပြန်တိုက်ခဲ့လို့ဒဏ် ရာရသွားတာကို မကျေနပ်ပဲ သူတို့ကရန်သွားရှာတာ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ ကျုပ်လဲတားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရတော့ဘူး....’

ဝူးကျဲက ကြားဖြတ်၍ဝင်ပြောလိုက်၏။ သူမ၏ လေသံတွင် မကျေနပ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများ ရောထွေးနေပေသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင်တို့စွမ်းလုံခိုမြို့ကလူတွေ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်က သိပ်ကိုချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူကို ထင်ပြီး ဒုက္ခပေးရမှ ရှင်တို့လုပ်တာမှန်တယ်လို့ ထင်နေသလား’ ဝူးကျဲ ခန့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘ဝူးဖုန်းက ဝူးကျဲ၏စကားကြောင့် စူးဝူးအပေါ် အားနာ သွားမိသည်။

‘ညီမလေး ဘာတွေ့လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးဘိုးကျူးကို သွားတွေ့ယင်ကောင်းမယ်၊ ဘိုးဘိုးကျူးကို အကူအညီတောင်းယင်အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူ့ကိုတော့ ဒီမြို့သူမြို့သားတွေက သိပ်ပြီး ရိုသေလေးစားကြတယ်’

စူးဝူးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။
‘ဝူးဖုန်း...ခင်ဗျားသွားမနေပါနဲ့တော့၊ အခု ဆရာကြီးကျူး ပိုင်လျှန်းဟာ သူ့လူ လေးယောက်ကိုတောင် လွှတ်ထားတယ်၊ စွန်းဖူးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားတာပဲ ဝူးကျဲသည် ထိုစကားကိုကြားရလျှင် ဒေါသထွက်လာလေ တော့သည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ရှင်တို့စွမ်းလုံခိုမြို့ကလူတွေ့ဟာ သိပ်တော်တဲ့လူတွေပဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူကို မကယ်တဲ့အပြင် ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ လူတောင်လွှတ်ထားတယ်ဆိုတော့ တော်တော်လေးကို တရားပါတယ်ရှင်’

သူမ၏ ခန့်သောစကားကြောင့် စူးဝူးတယောက် မျက်နှာ ပျက်သွားရှာသည်။

‘ဝူးကျဲ...မင်းပြောသလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး’ ဝူးဖုန်းက ကြားမှနေ၍ ပျာပျာသလဲဝင်ပြောလိုက်၏။
‘ဆရာကြီးစူးဝူး...စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါ တယ်ခင်ဗျာ’

ထို့နောက် ဝူးကျဲကို ကျိန်းမောင်းလိုက်လေသည်။
‘ညီမလေး...ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောနေတာလဲ’ ဝူးကျဲက လုံးဝအလျှော့မပေးပဲ ထပ်မံပြောလိုက်၏။
‘အစ်ကိုလဲ ဒီမြို့ကလူတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ’

စူးဝူးက နားထောင်နေရာမှ...
‘ကဲ...ကဲ...ဝူးဖုန်းတို့မောင်နှမ ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ ချန်စန်းတို့နောက်ကိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတဲ့လူလာနေပြီလား မသိဘူး’ ထိုစဉ် အဝေးမှလူရိပ်တခု ပြေးလွှား၍လာနေသည်။ သို့သော် သူတို့ထင်ထားသော စူးဝူးကလွတ်လိုက်သည့်လူမဟုတ်ပဲ ရှောင်ကျွတ်ပေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမသည် စူးဝူးရှေ့၌ ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ၍ စူးဝူးကိုပြောလိုက်၏။

‘ဆရာကြီးစူးဝူး... ဖုကျန်းကျူး သေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မီးလောင်ပြင်ကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလူတွေက ကျွန်မကိုမသွားရဘူးဆိုပြီး တားထားလို့ ဆရာကြီးစူးဝူးဆီလာပြီး ခွင့်တောင်းတာပါ’

စူးဝူးက ဖြည်းလေးစွာ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

‘ဖုကျန်းကျူး မသေသေးပါဘူး’
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ငိုယိုသံနှင့် ပြောလိုက်၏။
‘မဟုတ်ဘူး...ရှင်တို့ညာနေကြတာ’
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်ပဲ ငိုကြွေးလေ
တော့သည်။ သူမသည် ငိုကြွေးယင်းမှ သတိမေ့သွားမတတ်ဖြစ်
သွားလေသည်။

ထိုအခါ စူးစူးက သူ့လူနှစ်ယောက်ကို အော်၍ ခေါ်ကာ
ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကိုလာကြစမ်းပါဦး၊ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို ပြုစု လိုက်ကြ
စမ်း...’

လူနှစ်ယောက်က ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါ်
သွားကြလေသည်။

မီးလောင်ပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင် လျော့နည်း
လာ၏။ မီးအရှိန်အဟုန်မှာလည်း မူလကလောက် များပြား
ပြင်းထန်ခြင်းမရှိကော့ပါ။

သို့သော် ယခုအချိန်အထိ ချန်စန်းတို့ လူသိုက်နှင့် ဖုကျန်း
ကျူးတို့၏အရိပ်အရောင်မျှကိုပင် မတွေ့ရသေး။ စူးစူးစေလွတ်
လိုက်သောလူမှာလည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးပေ။
သို့နှင့် စူးစူး၊ စူးစူးနှင့် စူးစူးတို့သည် မီးလောင်ရာသို့လိုက်
သွားကြ၏။ မကြာမီတောင်ခြေရင်းသို့ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
မီးလောင်ပြင်သည် ငြိမ်သက်နေပြီးဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါ။
စူးစူးသည် သက်ပြင်းတချက်ကိုချလိုက်ပြီး....

‘ကောင်းတယ်...ဒီလောက်တောင်ပြောမရတဲ့ ကောင်တွေ သူ
တို့ထိုက်နဲ့သူတို့ကံပဲ’

စူးစူးက စူးစူး၏စကားကို သဘောပေါက်သွား ဟန်ဖြင့်....
‘ဆရာကြီးစူးစူး...ဖုကျန်းကျူးကို လူသတ်သမားချန်စန်းတို့
လူစုသွားနှောင့်ယှက်လို့ ဖုကျန်းကျူးက ချန်စန်းတို့ကို သတ်ပစ်
လိုက်ပြီလို့ဆိုလိုတာလား’

‘အင်း...အဲဒီလိုပြောရမှာပဲ စူးစူး’
သို့သော် စူးစူးက ကြားမှနေ၍....

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး...လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး’
စူးစူးက စူးစူးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘စူးစူး...ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖုကျန်းကျူးဆိုမှာ ဓား
ကောက်နှစ်လက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာအဆင့်မြင့်သိုင်းသမား
တယောက်ဖြစ်တယ်’

စူးစူးက စူးစူး၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသဖြင့်....
‘ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖုကျန်းကျူးဟာ ရှင်တို့ ထင်သလို
မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ တွေ့ကရာလူကို လိုက်ပြီးသတ်နေတဲ့ လူစား
မျိုး မဟုတ်ဘူး’

စူးစူးမှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး စူးစူးကို ဘေးသို့ ခေါ်၍
တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

‘ညီမလေး...စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့၊ ဒီလို ပြောလိုက်တာကို
ညီမလေး မရှက်ဘူးလား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတယောက်ဘက်က
နေပြီး ရုပ်တည်နေတယ်ဆိုတော့ ဒီမြို့ကလူတွေက ပစ်တင်ရှုတ်ချ
ကြလိမ့်မယ်’

ဝူးကျဲက အော်၍ ပြောလိုက်၏။
'ဒါတွေကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အစ်ကိုလဲ ဒီမြို့သူမြို့သား
တွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူကို မကူညီတဲ့အပြင် ထပ်
ပြီးတော့ ဖိနှိပ်ချင်နေတယ်'

ဝူးဖုန်းမှာ ဝူးကျဲအတွက် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့်....
'ခက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်'

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ လူရိပ်တခု ပြေးလွှားလာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မကြာမီ ထိုလူရိပ်သည် သူတို့အနီးသို့
ရောက်လာရာ တုရှိုးကျူး ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝူးဖုန်းက လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

'ဟေ့....တုရှိုးကျူး....ဒီမှာ မင်းရှုံ့မလေး အတော့ကို စိတ်
လှုပ်ရှားနေလို့၊ အဲဒါ သူနဲ့အတူ အဖော်နေပေးစမ်းပါ'

ဝူးဖုန်းသည် ဝူးကျဲကို တုရှိုးကျူးနှင့်ထားခဲ့ရသဖြင့် အတော်
ပင် စိတ်ချသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် စူးစူး သွားရာ
နောက်သို့ ပြေး၍လိုက်သွားသည်။

တုရှိုးကျူးက မောပန်းနေရာမှ ဝူးကျဲကို မေးလိုက်သည်။

'မမလေး....ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ'

ဝူးကျဲက စိတ်မရှည်ပဲ အော်ငေါက်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင်မတွေ့ဘူးလား'

တုရှိုးကျူးသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ ဝူးကျဲသည် သူမ
အပေါ်၌ ညီမရင်းသဖွယ် လွန်စွာ ချစ်ခင်သူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခု အဘယ့်ကြောင့် အော်ငေါက်သည်ကိုမူ လုံးဝ
နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် တုရှိုးကျူးက နားမလည်နိုင်စွာနှင့်....
'မမလေး....ဘာဖြစ်နေတာလဲ'

ဝူးကျဲသည် နဂိုကမှ စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ ပို၍ပင် စိတ်
မရှည်တော့ပဲ ထပ်မံ အော်ပြောလိုက်၏။

'နင်သိချင်ယင် နင့်အဖေကို သွားပြီး မေးကြည့်ပါလား။
နှင့်အဖေက ဒီအကြောင်းတွေကို ပိုပြီး သိမှာပေါ့'

ဝူးကျဲက ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

တုရှိုးကျူးမှာ ငေးငိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူမအနေဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဝူးကျဲသည်
ယခင်က သူမကို အလွန်ချစ်၏။ ယခုမှ အဘယ့်ကြောင့် သူမကို
သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေရပါသနည်း။

ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သူမ၏ဖခင် တုစွန်စန်းနှင့် ပတ်သက်
နေလိမ့်မည်ဟု ပြန်လည်၍ စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် တုရှိုးကျူးသည် သူမ၏ ဖခင်ရှိရာ တုဆေး
ဆိုင်သို့ ပြန်လည်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ပြေးယင်းမှ တုရှိုးကျူး စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖခင်ကို ထို
အဖြစ်အပျက်များအား တိတိကျကျ မေးရမည်။ အကယ်၍

မပြောပြလျှင် ပြောပြအောင် အတင်းမေးရပေလိမ့်မည်။

သူမသည် ပြေးယင်းမှ ခဲတလုံးနှင့် ရုတ်တရက် တိုက်မိပြီး
မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေသည်။

တုံ့ရှိုးကျူ၏နဖူးသည် မြေကြီးနှင့် ဆောင့်မိလိုက်သည်။
ထိုအခါ သေးငယ်သော ခဲလုံးနှင့် တိုက်မိသောကြောင့် သူမ၏
နဖူးမှာ ပေါက်စွားလေသည်။
သို့နှင့် တုံ့ရှိုးကျူ၏ နဖူးပြင်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာ
လေတော့သည်။

* * *

(၄)

သားသတ်သမားလေးယောက်ကို ယခုမှ တွေ့လိုက်ကြရ၏။
သူတို့သည် မြောင်းထဲ၌ ခွေခွေကလေး လဲနေကြသည်။
စူးဝူးက ဖုကျန်းကျူးနှင့် ချန်စန်းကို တွေ့မတွေ့ မေးသော်
လည်း သူတို့အားလုံး အဖြေမပေးနိုင်ကြပါ။
သူတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
နေကြလေသည်။
သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ငရဲပြည်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသူ
များနယ် ထင်မှတ်ရလေသည်။
စူးဝူးသည် လွန်စွာ အံ့ဩနေမိသည်။ ထိုလူများကို အတင်း
အကျပ်မေး၍ မရမှန်း သိသဖြင့် သူတို့ကို အိမ်သို့ပြန်၍ အနား
ယူခိုင်းလိုက်လေသည်။
ထိုလူလေးယောက်သည် မကြုံဖူးသော အဖြစ်အပျက်များကို
ကြုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူတို့သည် မည်သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ
သနည်း။
ထို့နောက် ချန်စန်းနှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေ
ကြသော်လည်း မတွေ့ကြရပါ။ သို့သော် သူတို့သည် ဆက်လက်
၍ ရှာဖွေနေကြသည်။
စင်းအော်ဘွားဘွား၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စူးဝူး၏ ဌာန
ချုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ရရှိသော သတင်းများကို လူတိုင်းက
သူ့ထံသို့သွား၍ သတင်းပို့ရလေ၏။
ထိုနေရာမှာပင် ရရှိသော သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်
ချက် ချလေ့ရှိကြ၏။
စင်းအော်ဘွားဘွားသည် မိုးလင်းသည်အထိ သူ၏ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တာဝန်ယူ၍ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။
ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်မှစ၍ ခါးကုန်းကြီးက စင်းအော်
ဘွားဘွား၏ကိုယ်စား ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။
ထိုခါးကုန်းကြီးသည် လူတိုင်းကို ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံ
နိုင်ခဲ့သည်။
စူးဝူးသည် ချန်စန်း၏ ဇနီးကို နှစ်သိမ့်နေသည်။
ချန်စန်း၏ ဇနီးက သူမ၏ ယောက်ျားကိုသတ်လိုက်သည့်
ဖုကျန်းကျူးအား အပြစ်ပေးရန် စူးဝူးအား ပြောဆိုနေသည်။
စူးဝူးသည် ပြဿနာပေါင်းစုံကြောင့် စိတ်ညစ်နေမိသည်။
သို့သော် အခန်းထောင့်၌ ထိုင်နေသော ခါးကုန်းကြီးကိုကြည့်၍
သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျူးပိုင်လျန်းသည် တုတ်ကောက်တချောင်းကိုကိုင်၍ ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ကျန်းကျန်းမာမာရှိသေးသော်လည်း ညဘက်လမ်းလျှောက်ထွက်သည့်အခါ တုတ်ကောက်ကို အသုံးပြုရလေသည်။

စူးစူးက ကျူးပိုင်လျန်းကို နေရာပေးယင်း....

‘ဆရာကြီးကျူး အခု ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီ မဟုတ်လား’

ကျူးပိုင်လျန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် စူးစူးက ကို ခေါ်ရသည့်အကြောင်းကိုပါ နားလည်သိရှိပြီးဖြစ်၏။

‘အင်း....’

‘ဆရာကြီးကျူး အခုကိစ္စက တဖြည်းဖြည်းကြီးကျယ်လာနေပြီ’

ကျူးပိုင်လျန်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူကစခဲ့တာလဲ’

ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ နှစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို စူးစူးနားလည်လိုက်လေသည်။

ကျူးပိုင်လျန်း၏ လေသံမှာ ဖုကျန်းကျူးအပေါ် အပြစ်တင်သော လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘ဆရာကြီးကျူး ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့အထင်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါဆို.... ဆရာကြီးကျူးကတော့ ဘယ်လိုများထင်သလဲ’

‘အင်း.... အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စကို ဖြေရှင်းလို့မရအောင် လုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ဖုကျန်းကျူးဟာ သိပ်ကိုခေါင်းမာတယ်။ လူတဘက်သားအပေါ်မှာ အငြိုးကြီးလွန်းအားကြီးတယ်’

‘ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုဆက်လုပ်သင့်ပါသလဲ’

ကျူးပိုင်လျန်းက စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

‘ဖုကျန်းကျူးကိုသနားယင်တော့ သူ့ကို ဒီကနေဝေးဝေးကို ထွက်သွားခိုင်းပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင် မင်းမူထမ်းတွေကိုခေါ်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စက ဒီထက် ကြီးကျယ်မလာအောင်လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

စူးစူးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကျူးပိုင်လျန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျူးပိုင်လျန်းပြောသည်ကို သူ့အနေဖြင့် ဘဝင်ကျခြင်းမရှိပေ။

‘ဆရာကြီးကျူးပိုင်လျန်း ဒီပြဿနာကိုကျွန်တော် သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ စွန်းဖူးဟာ တချိန်က ဖုကျန်းကျူးရဲ့မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့တယ်။ အခု စွန်းဖူးဟာ ဒီမြို့မှာ တကယ်ပဲရှိနေပါတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက ပြုံး၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဖုကျန်းကျူးဟာ စွမ်းလုံခိုမြို့မှာ စွန်းဖူးရဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကိုရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ စွန်းဖူးဘယ်သူဆိုတာလည်း တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘူး။ သူ့အခု လုပ်နေတာက စွန်းဖူးမထွက် ထွက်အောင်လုပ်နေ

တာပဲဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်က အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေကို ဒုက္ခရောက်စေတယ်’

စူးစူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဆရာကြီးကျူးပိုင်လျန်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်’

သူ့အနေဖြင့် ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကို ဖော်ထုတ်ချင်နေပေသည်။ ခဏနေမှ စူးစူးက ဆက်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဖုကျန်းကျူးဟာ ရဲရင့်တဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတယောက်ဖြစ်တယ်။ သူက တယောက်တည်းဆိုတော့ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာစဉ်းစားယင်ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီလူငယ်ကလေးအပေါ်မှာမတရားမလုပ်ချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တခုကိုလုပ်ခဲ့မိလို့ရှိရင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

စူးစူး၏ စကားမှာ မှန်ကန်လှပေသည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ

ကျူးပိုင်လျန်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပဲ ငြိမ်၍ သွားလေသည်။

စူးစူးက ကျူးပိုင်လျန်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေရာမှ....

‘ဆရာကြီးကျူး နည်းလမ်းတခုတော့ရှိပါတယ်။ အဲဒါက

စွန်းပူးပန်းနေရာက ထွက်လာအောင်လုပ်ပြီး ဖုကျန်းကျူးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ’

ကျူးပိုင်လျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍....

‘စူးစူး....ခင်ဗျားပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး စွန်းပူးကသာ

ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ထွက်လာမှာပေါ့’

‘သူကဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာလဲ။ စွန်းပူးဟာ သူ့အမှားကို

ရင်မဆိုင်ရဲလို့လား’

‘ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် စွန်းပူးကထွက်လာပြီး ဖုကျန်းကျူးကို တောင်းပန်ရမှာလား။ သူ တောင်းပန်တာကိုကော ဖုကျန်းကျူးက လက်ခံပါ့မလား။ ဖုကျန်းကျူးတာဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ အနှောက်အယှက်ကင်းအောင်ဆိုပြီး ဖုကျန်းကျူးကိုသွားသတ်ရမှာလား။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် စွန်းပူးဟာ ဖုကျန်းကျူးရဲ့ အသတ်ကိုပဲခံလိုက်ရမှာလား။ စွန်းပူးဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို ရွေးတဲ့အနေနဲ့ သည်းခံပြီးနေသွားမှာပဲဗျ။ နောက်ဆုံး သူဟာတသက်လုံး အများအကျိုးကိုပဲလုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရတယ်’

စူးစူးသည် နားထောင်နေရာမှ ထစ်ငေါ့စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။
‘ဆရာကြီးကျူး ကျွန်မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းတခုကို မေးပါရစေ....’

ကျူးပိုင်လျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘မေးနိုင်ပါတယ်....’

စူးစူးက လေသံနိမ့်၍....

‘ဆရာကြီးကျူးအနေနဲ့ စွန်းပူးကိုရှာနိုင်ပါ့မလား’

ကျူးပိုင်လျန်းက ခေါင်းယမ်း၍ငြင်းလိုက်၏။

‘ရှာလို့မတွေ့နိုင်ပါဘူး’

စူးစူးက ကျူးပိုင်လျန်းကို မယုံသလိုကြည့်၍....

ဒါပေမယ့်....ဆရာကြီးကျူးပြောစကားအရ စွန်းပူးရဲ့ လှုပ်

ရှား သွားလာပုံနဲ့ စိတ်နေသဘောကို ဆရာကြီးကျူး တိတိ

ကျကျ သိနေပုံရတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက စူးစူးက သူ့အပေါ်တမျိုးထင်နေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသဖြင့်၊ ရှင်းပြလိုက်ရလေသည်။

‘စူးစူး...ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့စွန်းဖူးအဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားထင်တာမမှားပါဘူး။ သူဟာ ကျုပ်ကို လာတွေ့တဲ့အခါတိုင်း ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲကနေ စကားပြောလေ့ရှိတယ်။ သူဟာ လူသား တယောက်ပဲ။ ဒီတော့ သူဟာ လူသားတယောက်ကိုရှာပြီး စကားပြောချင်မှာ ဓမ္မတာပဲ။ သူ့ရဲ့ပုံစံ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကို ကျုပ်မသိဘူး။ လူကိုမတွေ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့အသံဟာ အထူး ပဲ တည့်ငြိမ်နေတယ်’

စူးစူးသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ၏ ရင်ထဲ၌ လေးလံ၍နေပေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားပြောမိကြ ပဲ ငြိမ်သက်၍နေလေသည်။

စူးစူးက တစုံတခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်းမှာ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမား အယောက် (၁၀၀) လောက် ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ဖုကျန်းကျူးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ စုဆောင်းထားတာ လား...’

ကျူးပိုင်လျန်းက စူးစူး၏အမေးကို အေးဆေးစွာဖြေလိုက် လေသည်။

‘ဖုကျန်းကျူးကို ရင်ဆိုင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ စွန်းဖူးကို ကာ ကွယ်ပေးဖို့ အတွက်ပါ’

‘တကယ်တော့...ဒါက သိပ်မထူးလှပါဘူးလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းသည် စိတ်သဘောထား ဖြောင့်မတ်မှုန်ကန် သူတယောက် ဖြစ်သော်လည်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော ကိစ္စကို မည် သည့် အခါမှ နောက်ဆုတ်လေ့မရှိ။

‘ဖုကျန်းကျူးကို ရင်ဆိုင်ဖို့က၊ တမင်လုပ်ရတာမျိုးပဲ။ စွန်းဖူး ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ကတော့ စွန်းဖူးအတွက်ပဲဖြစ်တယ်။ ကျုပ် စုဆောင်းထားတဲ့လူတွေက စွန်းဖူးရဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်တဲ့ သဘောပဲဖြစ်တယ်’

စူးစူး၏မျက်လုံး၌ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

‘ဆရာကြီးကျူးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ စောစောကလူတွေ ဟာ စွန်းဖူးရဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုယင် စွန်းဖူး ရဲ့ ရက်စက်မှုကို ခံခဲ့ရတဲ့လူတွေကကော ပြန်ပြီးချေးလို့ မဖြစ် ပူးလား’

‘ဒါဆို ခင်ဗျားမှားသွားမှာပေါ့’

‘ဘာမှား မှားဆွားလို့လဲ...’

ကျူးပိုင်လျန်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ကျေးဇူးရှိယင် ကျေး ဇူး ဆပ်ရပါမယ်။ ဒါပေမယ့်...ရန်ကိုရန်ချင်းတော့ မတုံ့ပြန် သင့်ပါဘူး။ ဒါကတော့...လူသားတွေရဲ့ တားရှိအပ်တဲ့ သစ္စာ တရားပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

စူးစူးက မကျေမနပ်ဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။

‘ဆရာကြီးကျူးပိုင်လျန်းပြောတာ နည်းလမ်းမကျပါဘူး။ သွေးကြေးကို ပြန်မဆပ်ရဘူးဆိုယင်တော့ လုံးဝမတရားဘူး’

စူးစူး၏ပြောစကားကြောင့် ကျူးပိုင်လျန်းဝိုင်တွေ့၍ သွားပေသည်။ ခဏနေမှ ကျူးပိုင်လျန်းက....

‘ကျုပ်တို့ အငြင်းပွားနေရာကနေ ခင်ဗျားက ဖုကျန်းကျူးကို ထောက်ခံသလိုဖြစ်ပြီး၊ ကျုပ်က စွန်းဖူးကို အကာအကွယ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သွားတော့မယ် ခွင့်ပြုပါဦး....’

စူးစူးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဆရာကြီးကျူး။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးမျှတမယ့် နည်းလမ်းများ ရှာလို့မရတော့ဘူးလား။ မုန်းတီးမှုကို ကြင်နာမှုနဲ့ချေပတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်....’

ကျူးပိုင်လျန်းက ထိုင်ရာမှထပြီး လေးတဲ့ စွာဖြင့်....

‘အကောင်းဆုံးလုပ်စရာကတော့ တခုပဲရှိပါတယ်’

စူးစူးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ....

‘ဟုတ်ကဲ့....တခုဆိုယင် လုံလောက်ပါပြီ....’

ကျူးပိုင်လျန်းသည် အပြင်ဘက်သို့ ငေး၍ ကြည့်နေလိုက်ယင်း....

‘ဒါဆိုယင်လဲ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရှိပါစေတော့....’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျူးပိုင်လျန်းသည် တုတ်ကောက်ကို ကိုင်၍ ဆိုင်ထဲမှလျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

စူးစူးတယောက်တည်းသာ ငေးဝိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တယောက်တည်းထိုင်၍ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားနေမိသည်။

အိမ်ပြန်၍ တရားတမောအိပ်လျှင် ကောင်းမည်လား။

သို့သော်....အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ထိုကိစ္စများသည် သူ့အပေါ် ပိကျလာမည်မှာ သေချာလှသည်။ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

ခါးကုန်းကြီးသည် ဆွံ့အ၍ နားထိုင်းနေသူတယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူက စူးစူးကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတခွက် ငွဲ့၍ပေးလိုက်၏။

စူးစူးသည် ခါးကုန်းကြီးကို ကြည့်၍ ချီးမွမ်းနေမိသည်။ လောကကြီး၌ သူကဲ့သို့သော လူမျိုးသာလျှင် သာယာမှုကို ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

(၅)

တုံဆေးဆိုင်၏ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ကြားတွင် မြေကွက်လပ်တခုရှိသည်။

တုံစွန်စန်းသည် ထိုမြေကွက်လပ်၌ အခေါက်ပေါင်းမည်မျှ ရှိအောင် လမ်းလျှောက်နေမိမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိရှိပေ။

သမားတော်ကြီးခန်း ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာမှ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

‘သမားတော်ကြီး၊ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိပါသလဲ’

သမားတော်ကြီးခန်း၏ မျက်နှာမှာ အထူးပင်တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် တုံ့စွန်စန်းသည် ပို၍ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားမိ၏။

‘တုံ့စွန်ကျူရဲ့ ဒဏ်ရာက မပြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နှလုံးခုန်နှုန်းက အားနည်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကလေးမလဲ မကြာခင်ကတည်းက တစုံတခုအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေပါလိမ့်မယ်... ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဆေးပေးလို့ရမယ်’

‘သမားတော်ကြီး၊ သူများတွေပြောတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သမီးဟာ လူတွေကြားထဲ ပြေးသွားယင်း သတိမထားမိပဲ ချော်လဲတာလို့ ပြောကြပါတယ်’

တုံ့စွန်၊ ကလေးမရဲ့ သွေးကြောကို စမ်းသပ်ပြီးမှ ကျုပ်ပြောတာမို့ မမှားနိုင်ပါဘူး။ နဖူးနဲ့ မြေကြီး မဆောင့်မိလို့က စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ တကယ်လို့များ ပက်လက်လန်ပြီး နောက်စေ့နဲ့ မြေကြီး သွားရိုက်မိယင်တော့ စိုးရိမ်စရာပဲ။ တုံ့စွန်စန်း... ခင်ဗျားရဲ့သမီးကို ပြန်မေးကြည့်ပါ။ ကလေးမဟာ ချော်မလဲခင်ကတည်းက စိတ်ထိခိုက်စရာတခုခုကို တွေ့ခဲ့ပုံရတယ်’

တုံ့စွန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်သားမေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

သမားတော်ကြီးခန်းကို လိုက်ပို့ပြီးနောက် တုံ့စွန်စန်းသည် ကပ်လျက်အိမ်မှ အဘိုးအိုကို ခေါ်၍ တုံ့စွန်ကျူအား စောင့်ရှောက်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်သူကမူ တုံ့စွန်ကျူ ချော်လဲသောနေရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ထိုနေရာ၌ မည်သူမျှမရှိတော့၍ တုံ့စွန်စန်းသည် စင်းအော်ဘွားဘွား၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စင်းအော်ဘွားဘွား၏ ဆိုင်၌ စူးစူးသည် သတင်းကို စောင့်မျှော်နေသည်။

တုံ့စွန်စန်းက စူးစူး ထံသို့သွား၍ အကျိုးအကြောင်း မေးသောအခါ စူးစူးက....

‘ကျုပ်နဲ့ ဝူးဖုန်းတို့ ထွက်သွားကြတော့ တုံ့စွန်ကျူနဲ့ ဝူးကျဲတို့ စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့ခင်ဗျား သိချင်ယင် ဝူးကျဲကို သွားမေးပါလား’

သို့နှင့် တုံ့စွန်စန်းသည် ဝူးဂေဟာရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ခရီးတဝက်ကျော်ရောက်ပြီးမှ သူ့အနေဖြင့် ဆက်၍ မသွားချင်တော့ပါ။ သို့သော် သမီးအတွက်ဖြစ်၍ တုံ့စွန်စန်းသည် အားတင်းကာ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ဝူးဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ဝူးဂေဟာသို့ တုံ့စွန်စန်း ရောက်ရှိသွားချိန်၌ ဝူးဖုန်းနှင့် ဝူးကျဲတို့ မောင်နှမ အိပ်သေးပေ။

ဝူးရှိန်ကွေးက ဝူးကျဲအား အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကိုပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် သူမက ဝူးဖုန်းကို ဘာမှ ပြောပြခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဝူးဖုန်း အနေဖြင့် ဤကိစ္စကို လုံးဝမသိရသေး။

တုံ့စွန်စန်းတယောက် ထူးထူးခြားခြား ရောက်ရှိလာသဖြင့်
ဝူးဖုန်း လွန်စွာအံ့အားသင့်နေမိသည်။

‘ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စန်း ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ’

‘ဝူးဖုန်း၊ ကျုပ် မင်းရဲ့ ညီမကို မေးစရာ ကိစ္စတခုရှိတယ်’
ဝူးဖုန်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဝူးကျဲအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်
လေသည်။ ထိုအခါ ဝူးကျဲက သူ့အနားသို့ လျှောက်လာပြီး
အေးစက်စွာ မေးလိုက်၏။

‘ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စန်း၊ ကျွန်မကို မေးမယ့်ကိစ္စက ဘာများလဲ’
တုံ့စွန်စန်းက သူမကိုမသိမသာ ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဝူးကျဲ၊ ဆရာကြီးစူးစူးက မင်းနဲ့ တုရိုးကျူတို့ တောင်ခြေ
မှာ စကားပြောယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒါ....’

‘ဘိုးဘိုးပြောတာ မမှားပါဘူး’

တုံ့စွန်စန်းက ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် တုရိုးကျူကို ဘာတွေပြောလိုက်သေးသလဲ’

ဝူးကျဲက မဲပြုံးတချက် ပြုံးလိုက်ကာ....’

‘ကျွန်မက တုရိုးကျူကို ဘိုးဘိုးရဲ့တသက်မှာ လူ့ဘယ်နှစ်
ယောက် သတ်ဖူးသလဲလို့ မေးခိုင်းလိုက်တယ်’

ဝူးကျဲ၏စကားကြောင့် တုံ့စွန်စန်းမှာ တုန်လှုပ်သွားပေ
သည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်ကို မနည်းပြန်၍ တင်းလိုက်ရသည်။
တုံ့စွန်စန်း၏တကိုယ်လုံး အားအင်ချိနဲ့သလိုဖြစ်သွားလေသည်။

ဝူးဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားပြီး....

‘ညီမလေး၊ ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြော
တာလဲ’

ဝူးကျဲက လေသံမာမာဖြင့်....

‘အစ်ကိုဝူးဖုန်း ဘာမှမသိပါဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ’

ဝူးဖုန်းသည် ဝူးကျဲ၏ စကားကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွားရလေသည်။

တုံ့စွန်စန်းက အားအင်ချိနဲ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဝူးကျဲ၊ မင်းဟာ တုရိုးကျူကို အလျင်က ညီမလေး
တယောက်လို ချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အခုမင်း ဒီလိုစကားမျိုး
ဘာကြောင့် ပြောရသလဲဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစားလို့ကို မရ
တော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်မလဲ ဘိုးဘိုးလိုပဲ စဉ်းစားလို့ ကိုမရဘူး၊
ဘိုးဘိုးရဲ့သမီးကိုလဲ ကျွန်မ အသုံးမကျလို့ ချစ်မိတာ’

‘ဝူးကျဲ.... ကျုပ်ဟာ တချိန်က အမှား လုပ်ခဲ့မိတယ်ပဲထား
အခု ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ တုရိုးကျူးအပေါ် ပုံချရတာလဲ၊
သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိရှာပါဘူး’

ဝူးကျဲက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ယင်း....

‘ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စန်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ စွန်းဖူးက အပြစ်
ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးက ကျွန်မအဖေအပေါ်
ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ပုံချချင်ရတာလဲ ကျွန်မအဖေမှာ အပြစ်လုံးဝ
မရှိပါဘူး’

‘ညီမလေး ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘အစ်ကို ဝူးဖုန်းမသိပါဘူး အဖေ့ရဲ့ ခြေထောက်ပြတ်သွား
ရတာဟာ ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စန်းကြောင့်ပဲ သူက ကြေးစား သိုင်း
သမားငှားပြီး ဖြတ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့’

ဝူးကျဲက လက်ညှိုးထိုး၍ နာကျည်းစွာပြောလိုက်၏။

ဝူးဖုန်းက....

‘ညီမလေး....ဒါ အမှန်ပဲလား’

ဝူးကျဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး....

‘အမှန်ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေပြောပြလို့ ညီမလဲသိရတာပါ’

ဝူးဖုန်းကပါ လေသံတင်းမာစွာဖြင့် ဝင်မေးလိုက်၏။

‘ညီမလေးပြောတာ အဟုတ်ပဲလား ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စွန်း’

တုံ့စွန်စွန်းသည် ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွားလေသည်။ ဒူးနှစ်ချောင်းကို မြေပေါ်သို့ ထောက်လိုက်သည်။ သူသည် အလွန်ဝမ်းနည်းသွားပြီး ငိုကြွေးနေမိသည်။

ဝူးဖုန်းမှာမူ ဘာလုပ်မှန်းမသိပဲ ငေးနေမိလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တုံ့စွန်စွန်းကို အပြစ်မတင်လိုပါ။ မည်သူမျှ လွယ်ကူစွာ စဉ်းစား၍မရနိုင်သော ကိစ္စမှန်း သိရှိလိုက်လေသည်။

လူသားအချင်းချင်း လက်တုန့်ပြန်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးမှုတို့သည် ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သော ကိစ္စများပင် မဟုတ်ပါလော။

လူသားအချင်းချင်း သူတပြန်ကိုယ်တပြန် အဘယ်ကြောင့် သတ်ဖြတ်နေကြပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ထိုကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်း။

ထိုစဉ် တုံ့စွန်စွန်းက ငိုယို၍ ပြောလိုက်လေသည်။
‘ဝူးရိုန်ကွေးက မင်းတို့မောင်နှမကို အသေးစိတ်ပြောမပြဘူး ထင်တယ်။ ဖုန်းဖူးက ကျုပ်ရဲ့ဇနီးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။’

ဒီတော့ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကိုမရရအောင်ရှာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်....

ဝူးကျဲသည် တုံ့စွန်စွန်းအပေါ် လုံးဝကြင်နာစိတ်မရှိတော့ပဲ လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဘိုးဘိုးက ဖုန်းဖူးကိုရှာတာနဲ့ ကျွန်မအဖေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဖုန်းဖူးဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဝူးရိုန်ကွေးသိကိုသိရမယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို ဖုန်းဖူးရှိတဲ့နေရာမေးတော့ သူကပြောမပြတဲ့အပြင် ကျုပ်ကို အော်လွှတ်လိုက်တယ်’

‘ဪ...ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးက ကျွန်မအဖေကို မုန်းနေလို့ ခြေထောက်ဖြတ်ခိုင်းတာမဟုတ်လား။ ဘိုးဘိုးတုံ့စွန်စွန်းဟာ လူမဆန်အောင် သိပ်ရက်စက်တဲ့လူပဲ’

တုံ့စွန်စွန်းက ခေါင်းငုံ့ထားယင်းမှ ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဝူးကျဲ....မင်း အသေးစိတ် မသိသေးပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ကြေးစားသိုင်းသမားငှားတာမှန်ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝူးရိုန်ကွေး ထိတ်လန့်ပြီး ဖုန်းဖူးနေရာကို ပြောမလားဆိုပြီး ငှားလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူက လုံးဝမပြောဘူး။ ကြေးစား သိုင်းသမားဟာ သိုင်းလောကစည်းကမ်းအရဆိုယင် ပိုက်ဆံပြန်ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့် သူက ပိုက်ဆံပြန်မပေးရအောင်ဆိုပြီး ဝူးရိုန်ကွေးရဲ့ ခြေထောက်တဘက်ကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဖြတ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျိန်ရဲပါတယ်’

ဝူးကျဲက မထေ့မဲ့ မြင်ဟန်၍ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘တော်ပါတော့ ဘိုးဘိုးတု’ စွန်စန်း ကြောင်က ကြွက်ကို ခိုပြ
တဲ့ ဇာတ်ကွက်မျိုးခင်းနေလို့ အပိုပဲ....’

တု’ စွန်စန်းက ဝူးကျဲကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဝူးကျဲ ကျုပ်အမှန်တွေပြောနေတာပါ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ
ဝူးရှိုန်ကေးက ကျုပ်ကိုပြန်ပြီး လက်စားမချေတဲ့အပြင် ဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် နောင်တရ
နေပြီဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးလား။ ကျုပ်အနေနဲ့ နောင်တရခဲ့
တာဟာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ စွန်စန်းနဲ့
ပတ်သက်လို့ သူဟာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခုထက်ထိ
မရသေးလို့ပဲ။ ကျုပ်ဟာ သူ့ကိုလုံးဝမကျေနပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်
ရှဲ့သမီး တု’ ရှိကျူးဟာ ငယ်နေသေးလို့ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခု
တော့ ကျုပ် အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ’

တု’ စွန်စန်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာ ငို
ကြွေးလိုက်လေသည်။

ဝူးဖုန်းက တု’ စွန်စန်းအား ဂရုစာသက်သွားကာ....
ဘိုးဘိုးတု’ စွန်စန်း။ ကျွန်တော် အဖေဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ကျွန်တော် ကို ဒီအချိန်အထိ ဘာမှမပြောပြခဲ့ဖူးပါဘူး
သူက ဘိုးဘိုးကိုခွင့်လွှတ်တယ်နဲ့တူပါတယ်။ ဘိုးဘိုးလဲ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ညီမ
လေးပြောစကားကိုလဲ အပြစ်မယူပါနဲ့’

ထိုစဉ်....
တု’ စွန်စန်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရုတ်တရက်ကျယ်လောင်
စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စတွေဟာ စွန်စန်းပူးကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေချည်းပဲ။
ဒီတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထွက်လာပြီး ဒီကိစ္စတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
ဖို့ကောင်းတယ်....’

ဝူးကျဲ၏ စိတ်ထဲမှ ဒေါသမီးသည် အတန်ငယ်မျှ ငြိမ်းအေး
သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

‘တော်ပါတော့ ဘိုးဘိုး တု’ စွန်စန်း။ ဒီနေရာမှာလာပြီး
အော်ကျယ် အော်ကျယ်ပြောမနေပါနဲ့။ ဘိုးဘိုးအိမ်ပြန်ရောက်
ယင် တု’ ရှိကျူးကို စောစောက ကျွန်မပြောလိုက်မိတဲ့ စကား
ဟာ မှားသွားပါတယ်လို့’

တု’ စွန်စန်းက သူမကို ခပ်ငေးငေးကြည့်လိုက်ပြီး....
‘ဪ...ဝူးကျဲ...ဝူးကျဲ...’

ဝူးကျဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍....
‘တု’ ရှိကျူး ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ’

တု’ စွန်စန်းက ခေါင်းငုံ့၍ ပြောလိုက်လေသည်။
‘ဝူးကျဲ...မင်းစကားကို ကြားလိုက်တာနဲ့ တု’ ရှိကျူးဟာ
ကျုပ်ကိုမေးဖို့ အိမ်ကိုအလောသုံးဆယ်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒါ
လမ်းမှာချော်လဲပြီး နဖူးပေါက်သွားလို့ သတိလစ်နေတယ်....’

ဝူးကျဲက ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားလျက်....
‘ဟင်...ဒါဖြင့် တု’ ရှိကျူး အခုဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ’

‘ခုထက်ထိ သတိလစ်နေတုန်းပဲ။ သမားတော်ကြီး ခန်းက
နဲ့လုံးခန့်နှုန်း အားနည်းနေတယ်ဘဲ။ လဲမကျခင်ကတည်းကစိတ်
ထိခိုက်စရာတခုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်
မို့ ကျုပ်ဒီကိုလာပြီးမေးရတာပါ။ အနှောင့်အယှက် ပေးသလို’

ဖြစ်နေယင်တော့ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကဲ....ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး'

တုံ့စွန့်စန့်သည် အမှန်တကယ်ပင် နောင်တ ရရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ကျမှ နောင်တ ရရှိခြင်းမျိုးပင်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ....

သေဆုံးသည့်အချိန်အထိ နောင်တမရသည့်လူနှင့်စာလျှင်တော့ အများကြီးတော်ပါသေးသည်။

ဝူးကျဲကိုယ်တိုင်လည်း နောင်တရရှိသွားသည် သူမဖခင် ပြောကြားခဲ့သောစကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင် နေမိသည်။

‘လူတယောက်၊ စိတ်ချောက်ချားနေတဲ့ အခါမှာ.... ဘာစကားမှမပြောပါနဲ့၊ ဘယ်လိုမှလဲမလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာမှလဲ ဆုံးဖြတ်ချက်မချပါနဲ့’ ယခုအခါ သူမဖခင်ပြောကြားခဲ့သောစကားမှန်ကန်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝူးကျဲကလျင်မြန်စွာနှင့်ပင် ဝူးဖုန်းဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘အစ်ကိုဝူးဖုန်း....အဖေ့ ကိုစောင့်နေပါ။ ကျွန်မ တုံ့ရှိုးကျ။ ကိုသွားပြီး ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ဝူးဖုန်းက တားမြစ်လိုက်၏။

‘ဟာ....ညီမလေး၊ ညဉ့်နက်လှပြီ၊ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား’ ဝူးကျဲကပြုံး၍....

‘အစ်ကိုဝူးဖုန်း....ကျွန်မ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြဿနာတွေကို တုံ့ရှိုးကျ။ အပေါ်ပုံချခဲ့မိတာ ကျွန်မမှားသွားတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်းပန်မလို့ပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝူးကျဲပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကို တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေသူတယောက်ရှိသည်ကို မည်သူမှမရိပ်မိလိုက်ကြ။

ထိုလူသည် လိုက်ကာနောက်မှနေ၍ သူတို့ပြောသမျှကို တိတ်တဆိတ်နားထောင်နေခဲ့ပေသည်။ ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ်။ ဝူးရှိန်ကွေးပင် ဖြစ်၏။

ဝူးရှိန်ကွေးသည် သူ့ကိုမည်သူမျှမတွေ့ခင်မှာပင် သူ၏အခန်း သို့ချက်ချင်း ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း [၅၆]

စွန်းဖူးကို လက်တုံ့ပြန်ချင်တယ်

(၁)

နေလုံးနီနီသည် အရှေ့ဘက်မှ တဖြည်းဖြည်းပြုထွက်လာပြီ ဖြစ်၏။

နောက်တနေ့ နံနက်ခင်းသို့ပင် ရောက်ရှိလာပေပြီ။

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသောညသည် စွမ်းလုံခိုမြို့လေးကို ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် ယမန်နေ့ညက အိပ်မက်ဆိုး မက်လိုက် ရသကဲ့သို့ ခံစားနေကြရသည်။

စင်းအော်ဘွားဘွား၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် လုံးဝ မပိတ်ပါ။ စူးဝူးနှင့်အဖော်လုပ်၍ ထိုင်နေသူမှာ ဆွံ့အနားမကြားသော ရေထမ်းခါးကုန်းကြီးပင် ဖြစ်၏။

စူးဝူး၏စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျခံစားနေရသည်။ ဖျင်းရိ ပြီး ဝေ့ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

အကယ်၍ ခါးကုန်းကြီးသာ စကားပြောတတ်ပါက ထိုည အဖို့ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်လာခဲ့မည်သာ ဖြစ်သည်။

ရှာဖွေသောလူများ တဖွဲပြီးတဖွဲပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြပေသည်။

ထို့ပြင် သူတို့သည် စိတ်ပျက်ဖွယ်သတင်းများကိုသာ ယူလာခဲ့ကြသည်။

ချန်စန်းကိုလည်းမတွေ့၊ ဖုကျန်းကျူးကိုလည်း မတွေ့ကြ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လောကကြီးထဲမှ ပျောက်သွားကြပြီ

လော။

စူးဝူးသည် ကျောမိုကုလားထိုင်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်လေသည်။

ယနေ့သည် နတ်ပူဇော်ပွဲ၏ ပထမနေ့ဖြစ်သည်။ စွမ်းလုံခိုမှီးသူ မြို့သားများသည် နတ်ပူဇော်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

လူအချို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မဟုတ်မမှန်သော ကိစ္စများကို ပြောချင်၊ လုပ်ချင်ကြပါသနည်း။

စူးဝူးတွေးနေယင်းမှ လုံးဝမကျေနပ်။ ချင်စန်းနှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကိုလည်း သူမယုံချင်တော့။

လွန်ခဲ့သောညက အမှောင်ထုကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာ၍ မတွေ့နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် နေ့ခင်းဘက်၌ သူတို့နှစ်ယောက်အား ရှာရန်အတွက် သူ့တပည့်အချို့ကိုစေလွှတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူတယောက် အလျင်စလို ပြေးလွှားရုံ လာပြီး...

‘ဆရာကြီးစူးဝူး...ချန်စန်းကိုတွေ့ပြီ’

စူးဝူးက ဝမ်းသာစွာဖြင့်....

‘ဟုတ်လား...ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ’

‘သူတို့ ခြံဝင်းထဲမှာပဲ။ ချန်စန်းရဲ့ဇနီးက မိုးလင်းတာနဲ့ နောက်ပေးကရေတွင်းမှာ ရေသွားခပ်တယ်။ ရေပုံးချည်တဲ့နေရာမှာ ချန်စန်းကိုချည်ပြီး ရေစိမ်ထားတယ်။ အခုလေးတင်ပဲ သူ့ကို အပေါ်ဆွဲတင်လိုက်တယ်’

‘ချန်စန်း...သေသွားပြီလား’

‘မသေပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သေတာနဲ့မခြားပါဘူးလေ။ သူ့မျက်လုံးနှစ်ဘက်က ပြူးကျယ်နေပြီး စကားလုံးဝ မပြောနိုင်တော့ဘူး’

စူးဝူးသည် မသိမသာနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

ဖုကျန်းကျူးသည် ရက်စက်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်ပေပြီ။ ဤမျှခက်ထန်တင်းမာလှသော သားသတ်သမား ကြောက်လန့် သွားအောင် မည်ကဲ့သို့များ ပြုမူလိုက်ပါသနည်းဟူ၍ စူးဝူးတွေးနေမိသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် ဉာဏ်များသူပင်ဖြစ်မည်ဟု ထပ်မံ တွေးမိသည်။

ထို့နောက် စူးဝူးသည် ချန်စန်း၏အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

စူးဝူးရောက်သွားချိန်၌ ချန်စန်းသည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးပေပြီ။ သူ၏ဇနီးကျီပေးသော ဆေးရည်ကို သောက်နေသည်။ သူ၏ပုံစံသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

စူးဝူးကပြုံး၍....

‘ချန်စန်း....ကျုပ်ကိုမှတ်မိရဲ့လား’

ချန်စန်းခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လုံးဝစကားမပြောပါ’

‘ချန်စန်း....မင်း မနေ့ညက ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကော မှတ်မိရဲ့လား’

ချန်စန်းကမော့ကြည့်ပြီးမှ စတင်စကားပြောလိုက်သည်။

‘မှတ်မိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ’

‘ဟား....ဟား....ဟကျွန်တော် မနေ့က ရေတွင်းထဲမှာ အိပ်ရတာ ဇိမ်ရိုလိုက်တာဗျာ’

သူ၏စကားမှာ ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း မည်သူမျှမရယ်မိကြပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချန်စန်းသည် ရူးသွပ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ကြသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

စူးဝူးက စိတ်မလျှော့သေးပဲ ထပ်မံ မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ချန်စန်း.... မင်း သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ မင်း မနေ့က ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့မိသလဲ။ မင်း မနေ့က မူးပြီး မင်းရဲ့ လူတွေ့ကို ခေါ်သွားတယ်။ တောစပ်ကို ရောက်တော့ မီးရှို့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ချန်စန်းသည် သူ၏လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ပန်းကန်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းနှင့် မြေကြီးကို ဦးတိုက်နေလေသည်။

‘ဆရာကြီးစူးဝူး....ကျွန်တော် နောက်တခါ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကို ချမ်းသာပေးပါ’

စူးဝူးသည် လူတယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး....

‘ကဲ....သူ့ကို အိမ်ထဲအမြန်ခေါ်သွားစမ်း၊ အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နားပါစေ’

စွမ်းလုံခိုမြို့လူထုသည် ချန်စန်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ သိရှိကြသည်။ ချန်စန်းသည် ဘာကိုမှ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ယခုမှ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ကြောက်ရွံ့နေရပါသနည်း။

သူ့အနေနှင့် ပုကျွန်းကျူးတယောက် မှော်ပညာများတတ်မြောက်ထားပြီလောဟူ၍ ခန့်မှန်းနေကြသည်။

စူးဝူးသည် ချန်စန်းအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာစဉ် လူတယောက်က နောက်မှပြေးလိုက်လာပြီး....

‘ဆရာကြီးစူးဝူး....’

စူးဝူးက ရပ်၍....

‘ဘာကိုစွဲရဲ့လို့လဲ’

‘မြို့ထဲမှာ ပွဲကမယ်လူကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့တယ်။ လူစား ငါးယောက်ရတယ်။ ရှောင်းရီ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့က လူနဲ့လဲ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ နတ်ပူဇော်ပွဲအချိန် ရောက်တာနဲ့ သူတို့ ကကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်....’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ’

‘မနေညက ဒီလိုဖြစ်သွားလို့၊ ဒီနေ့လဲ....’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပဲ့ကမှာသာ ကပါလို့ ရှောင်းရိရပ်စုံသဘင်အဖွဲ့
ကို ပြောလိုက်။ ဆုငွေများများ ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ဦး’

ထိုလူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ကဲ့....’

စူးဝူး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်လှသည်။

ထိုသတင်းသည် မကြာခင်မှာပင် တမြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား
လေတော့သည်။ မြို့လူထု၏ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများမှာ တဒဂ်
အားဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။

ယမန်နေ့ညက ကိစ္စကို မေ့ပျောက်လိုက်ကြပြီး ယနေ့ည
ပွဲကြည့်ရန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေကြလေတော့သည်။ ဇာတ်စဉ်
ကို ဆက်၍ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ မြို့လူထုသည် ချန်စန်း၊ စွန်းဖူး
နှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့ကို မေ့သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

* * *

(၂)

သို့သော်....

လူတယောက်က ဖုကျန်းကျူးကို မမေ့နိုင်ပါ။ ထိုသူကား
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ပင် ဖြစ်၏။

သူမသည် စားပွဲထိုးလေးကို ငွေအနည်းငယ်ပေး၍ ဖုကျန်း

ကျူး သတင်းကို စုံစမ်းခိုင်းသည်။ ယခုအချိန်အထိ ဖုကျန်းကျူး
သတင်းကို ဘာမှမကြားရသေး။

မည်သူမဆို ဖုကျန်းကျူး သေပြီဟူ၍ လွယ်ကူစွာ တွက်ဆ
ကြပေလိမ့်မည်။ သူမအနေဖြင့်မ ဤသို့ မယုံကြည်မိပါ။

ယခုအခါ ဖုကျန်းကျူးမည်သည့်နေရာတွင် ရှိနိုင်ပါသနည်း။
ဖုကျန်းကျူးကို မည်သို့ ကူညီရပါမည်နည်းဟု ရှောင်ကျွတ်ဖေ
စဉ်းစားနေမိလေသည်။

နောက်ဆုံး သူမ သဘောပေါက်လာမိသည်။ ယခုလို တည်း
ခိုခန်း၌သာနေပြီး စုံစမ်းပါက ဖုကျန်းကျူးကို ရှာတွေ့လိမ့်မည်
မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် အဝတ်အစားများကို
လဲလှယ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် မီးလောင်ပြင်တောစပ်သို့ စုံစမ်းရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူမအနေဖြင့် ဖုကျန်းကျူးကို မတွေ့နိုင်သော်လည်း ဖုကျန်း
ကျူးက သူမကို တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် မီးလောင်ပြင် တောစပ်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် တောစပ်၌ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်၍နေလေသည်။ သူမ၏ တွေးထင်ချက်မှာ မှန်ကန်
လှသည်။

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ လမ်းလျှောက်နေစဉ်မှာပင် ဖြည်းညင်းစွာ
ဖြင့် သူမကို ခေါ်လိုက်သော အသံတသံကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့.....ရှောင်ကျွတ်ဖေ့.....’
 ဖုကျန်းကျူး၏အသံမှန်း သူမ ကောင်းစွာ မှတ်မိလေသည်။
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် မည်သည့် အန္တရာယ်ကိုမျှ ဂရုမစိုက်
 တော့ပဲ အသံကြားရာဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။
 ထို့နောက် ဖုကျန်းကျူး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။
 ‘ဖုကျန်းကျူး.....’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် ဖုကျန်းကျူးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်
 လေသည်။ သူမက စိုးရိမ်စွာဖြင့် မော့၍မေးလိုက်၏။
 ‘ရှင် မသေဘူးလား၊ ကျွန်မ မနေ့က တညလုံး အိပ်လို့မပျော်
 ခဲ့ဘူး။ ရှင့်တကိုယ်လုံး မီးလောင်နေတယ်လို့ပဲ အိပ်မက် မက်နေ
 တယ်’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူနွယ် ဖြစ်နေ
 လေသည်။ ဖုကျန်းကျူး အသက်ရှင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားမိသည်။
 ဖုကျန်းကျူးက သူမကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖယ်လိုက်၏။
 ‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့.....’
 သူမက မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဖုကျန်းကျူး မျက်နှာတွင် မီးခိုး
 များ ပေကျံ နေပြီး အင်္ကျီမှာလည်း မီးလောင်၍နေသည်။
 စိတ်ဓာတ်ယုတ်ညံ့သော သားသတ်သမား ချန်စန်းတို့ လူစု
 က သူ့ကိုသတ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သော်လည်း ဖုကျန်းကျူးမှာ လွတ်
 မြောက်ခဲ့၏။
 ‘ဖုကျန်းကျူး..... စွမ်းလုံခိုမြှိုက လူတွေ ပြဿနာဖြစ်နေကြ
 ပြန်ပြီ’

ဖုကျန်းကျူးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး.....
 ‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့.....ကျွန်တော်က သူတို့ကို နှောင့်ယှက်တာ
 လား၊ သူတို့က ကျွန်တော်ကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်တာလား’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က သူမ၏ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေ၏။
 ‘ဖုကျန်းကျူး.....ချန်စန်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်
 သိရှိလား။ လူတိုင်းက ရှင့်ကို လန့်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ရူး
 သလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ဖုကျန်းကျူး.....ရှင်က သူတို့ကို ဘယ်လို
 လုပ် ဆုံးမလိုက်တာလဲ’
 ဖုကျန်းကျူးက နားမလည်၍.....
 ‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့..... သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ’
 ‘ရှင့်ကို မီးရှို့ပြီး သတ်ဖို့ ကြံတဲ့ သားသတ်သမားတွေပေါ့’
 ‘ဪ.....သူတို့ အခု ဘယ်လိုအခြေအနေရှိနေကြလို့လဲ’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ဖုကျန်းကျူးကို အကဲခတ်သလို တချက်
 ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။
 ‘သူတို့အားလုံး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြတယ်.....။
 တော်တော်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြပုံရတယ်။ ရှင် သူတို့ကို
 ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး’
 ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး.....
 ‘ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင်
 အသက်ရှင်အောင် မနည်းထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာပဲ’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က သူ၏ ကောင်းကို မယုံကြည်ပေ။ ဖုကျန်း
 ကျူးက သူမကို ပြောမပြချင်၍ လိမ်ညာနေသည်ဟုပင် ထင်နေ
 မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးတချက် ပြုံးလိုက်ကာ...
'ရှောင်ကျွတ်ဖေ ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ။
မီးစလောင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်သေးဘူး။ လှနေ
ရာက ထလိုက်တော့ ဘေးနှစ်ဘက်မှာမီးလောင်နေပြီလေ။ အရှေ့
ဘက်ကနေ ထွက်ပြေးလို့တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ
လူရိပ်တွေက အများကြီး။ ကျွန်တော်ကို သတ်မယ့် လူတွေလို့
ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ဘက် ချောက်ကမ်းပါးကနေ
လူတယောက်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်'

'ဘယ်သူက ခေါ်တာလဲ'

'လူကိုတော့ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် ချောက်ကမ်းပါးရဲ့
နှုတ်ခမ်းနားကိုရောက်တဲ့အခါ လူတယောက်က ခုန်ချလိုက်လို့
အော်ပြောတယ်'

'ရှင် အဲဒီလူကို မမြင်ရဘူးလား'

'သူအော်ခေါ်တဲ့ အသံကိုတောင် သေသေချာချာ မကြား
ရဘူး။ လူကိုတော့ ဝေးရော။ ချောက်ကမ်းပါးနံရံက အလံ
နှစ်ဆယ်လောက်နက်တယ်။ ဒီတော့ ခုန်ချယင် သေဖို့ပဲရှိတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားထဲမှာ အချိန်မရှိဘူး။ မြန်မြန်ခုန်ချ
ဆိုတဲ့ အော်ခေါ်သံကိုပဲ ထပ်ပြီး ကြားလိုက်ရတယ်'

ရှောင်ကျွတ်ဖေက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်....

'ဒါနဲ့ပဲ ရှင်က ခုန်ချလိုက်ရောလား'

'ဟုတ်တယ်။ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဘက် မြေကြီး
ပေါ်ကို ထိခါနီးမှာ လူတယောက်က ကျွန်တော်ကို ပွေ့ထား

လိုက်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင်တော့ ကျွန်တော် သေမှာ သေချာ
တယ်'

'ဒါဖြင့် ရှင့်ကျေးဇူးရှင်ကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရ
သလား'

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

'မတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မီးလောင်ထားတဲ့သစ်ကိုင်း
တွေ အောက်ကိုကျလာလို့ ကျွန်တော်လဲ ရှောင်တိမ်းယင်းလူချင်း
ကဲ့သွားတယ်'

'ဖုကျန်းကျူး၊ ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ။ အဲဒီလူက ရှင်ကို
ကယ်ပြီး ချန်စန်းတို့ကို အပြစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာ
ရအောင်တော့ သူက မလုပ်လိုက်ပါဘူး။ အဲဒီ သားသတ်သမား
တွေဟာ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မကောင်းကြံစံတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး'

'ဒါဖြင့် အဲဒီလူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ'

ရှောင်ကျွတ်ဖေက မသိသော ပြုံးလိုက်ယင်း....

'ဖုကျန်းကျူး၊ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် မသိချင်ပါ
နဲ့တော့။ ဆရာကြီးစူးစူးကို ဒီကိစ္စ သွားရှင်းပြရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ယင် စွမ်းလုံချိမြို့က လူတွေဟာ ဒီကိစ္စကို ရှင့်အပေါ် ပုံချကြ
လိမ့်မယ်။ ကဲ... ကျွန်မနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့'

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်
သည်။

'မလိုက်နိုင်ဘူး'

ရှောင်ကျွတ်ဖို့က မကျေမနပ်ဖြင့်....

‘ဖုကျန်းကျူး၊ ရှင် သွားကို သွားရမယ်။ ဒီအပြစ်တွေကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ယူချင်နေတာလဲ’

‘ရှောင်ကျွတ်ဖို့က အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်ကို ကယ်တင်ဖို့ စွမ်းရည်လောက်ပဲရှိမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သားသတ် သမားတွေကို ပညာပြနိုင်တဲ့စွမ်းရည်တွေ့ ရှိမယ်မထင်ဘူး’

ရှောင်ကျွတ်ဖို့က နားမလည်စွာဖြင့်....

‘ဖုကျန်းကျူး၊ ရှင် ခုနကပဲ ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ လူတယောက်က ရှင်ကို ပွေ့ထားလိုက်တယ်ဆို....’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဒါဟာ အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ် ရှောင်ကျွတ်ဖို့က တကယ်တွေ့ ကျွန်တော်ကို ခုန်ချဖို့ ဘယ်သူကမှမခေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အော်ခေါ်သံကိုတွေ့ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အော်ခေါ်တာလို့ပဲ ထင်တယ်’

ရှောင်ကျွတ်ဖို့က သူ့ကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဒါဆိုယင် ချန်စန်းတို့ လူသိက်က ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဖုကျန်းကျူး ရှင်ကို ကျွန်မ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ချန်စန်းဟာ ရေတွင်းထဲမှာ ရေတညလုံးစိမ်ထားတာ ခံရလို့ ရူးနေပြီ။ ပြီးတော့ သူနဲ့အတူပါသွားတဲ့ လူလေးယောက်ကလဲ ခုထက်ထိ စကားမပြောနိုင်သေးဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက အေးဆေးစွာပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

‘ဒါလဲ သူတို့ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ မဟုတ်တာလုပ်လို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ပြန်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေကြ ဖာမျိုး ဖြစ်မှာပါ’

ရှောင်ကျွတ်ဖို့က သည် စိတ်ဆိုးသွားပြီး စကားပင် မပြော တော့ပါ။ သူမသည် ချာကနဲလှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဖုကျန်းကျူးက လုံးဝမတားလိုက်ပါ။ သူမသည် မြို့ထဲသို့ သွားပြီး ထိုသတင်းကို ပြန်လည်ပြောတော့မည်မှာ သေချာလှ ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စွန်းဖူးကို မတွေ့မချင်း ဖုကျန်းကျူး စိတ်ဓာတ်ကျသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တွေ့အောင် ရှာမည်သာ ဖြစ်၏။

ရှောင်ကျွတ်ဖို့၏ ပြောကြားချက်ကြောင့် စွမ်းလုံခိုမြို့သူ မြို့သားများသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြလေသည်။ ကွမ်ယင် မယ်တော်က ဖုကျန်းကျူးကို အကူအညီပေးနေသည်ဟူ၍ ယူဆ သွားမိကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးကို တုံ့စွန်စန်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ခေါ်စေချင်ကြသည်။ သူသည် သူ၏ မိသားစု အသတ်ခံရ သဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဖုကျန်းကျူးကို စွမ်းလုံခိုမြို့မှ နှင်ထုတ်ရန် မသင့်ကြောင်း ဝေဖန်လာကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ဖုကျန်းကျူးသည် ထူးဆန်းသော အတတ် ပညာများ တတ်မြောက်ထားသဖြင့်၊ ချန်စန်းတို့လူစုကို ဒုက္ခ ပေးလိုက်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ တယောက်အခွန်း ပြောဆိုခြင်းခန့် ကြလေသည်။

ထိုကိစ္စကိုကြားသိရသော ကျူးပိုင်လျန်းသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ နောက်ဆုံး ‘ဖုကျန်းကျူးကိုတွေ့ဆုံရန်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို ဖုကျန်းကျူးရှိရာသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်လေသည်။

* * *

(၃)

ကျူးပိုင်လျန်းက ဖုကျန်းကျူးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အလိုက်သိစွာ ရှောင်ပေးလေသည်။ ကျူးပိုင်လျန်းက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် စ၍မေးလိုက်၏။

‘လူကလေး...။ ကျုပ် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ မနေ့က ချန်စန်းတို့လူစုက ဒီတော့ကိုမီးရှို့လိုက်တဲ့အခါမှာ လူတယောက်က မင်းကိုကယ်လိုက်တယ်။ ချန်စန်းတို့ကိုလဲ ပညာပေးလိုက်သေးတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှန်တယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့်...မင်းက အဲဒီလူကိုမသိဘူးလို့ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို ပြောတယ်။ အသိစိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာပဲလို့ အကြောင်းပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

ဖုကျန်းကျူးက အေးဆေးစွာပင် တုံ့ပြန်လိုက်၏။

‘အဘိုး...ကျူးပိုင်လျန်း။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီလိုလူမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး’

ကျူးပိုင်လျန်းက တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်... ‘လူကလေး...မင်း ဘာဖြစ်လို့ ညာချင်ရတာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြောလိုက်၏။

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်း။ ဟုတ်ယင်...ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ယင် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလျင်လိမ်ပြီးမှ သူများကို ကျွန်တော်ကထပ်ပြီး လိမ်နေရဦးမှာလား’

ကျူးပိုင်လျန်းက....

‘ဒါကတော့ အကြောင်းရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ မင်းကိုကယ်တဲ့ သူဟာ စွန်းဖူးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မင်းကို သူက ကယ်ခဲ့တယ်ဆို ယင် ကျုပ်တို့ကို မင်းအနေနဲ့ မသိစေချင်ဘူးမဟုတ်လား’

ဖုကျန်းကျူး လုံးဝမယုံကြည်နိုင်ပါ။ သူ့ကိုကူညီခဲ့သော အမည်မသိသောလူသည် စွန်းဖူးဖြစ်မည်ဟု လုံးဝမထင်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စွန်းဖူးသည် သူ့ကိုမြန်မြန်သေပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေပေလိမ့်မည်။ ထိုလူမျိုးက သူ့ကို တယ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲပင်ထည့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ‘ဖုကျန်းကျူးက သဘောကျစွာရယ်မော၍...

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်း ပြောပုံအရဆိုယင် စွန်းဖူးဟာ လူကောင်း တယောက်ဖြစ်နေပြီး၊ လူတိုင်းက သူ့အပေါ် ကြည်ညို နေကြတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်လား’

ကျူးပိုင်လျန်းက စူးယှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဖုကျန်းကျူးကို ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘လူကလေး မင်း ဒီလိုပြောတာကို ကျုပ် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့နှလုံးသားကို မုန်းတီးစိတ်က ဖုံးအုပ်နေလို့ပဲဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းကိုကယ်ခဲ့တဲ့ လူဟာ စွန်းဖူးပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ချန်စန်းတို့လူသိုက်ကို ဆိုးမလွတ်လိုက်တာလဲ သူပဲဖြစ်ရမယ်’

‘ကျွန်တော် လုံးဝမယုံဘူး’

‘လူကလေး ဒါဟာအမှန်ပဲ။ ဒီတော့ မင်း ယုံကိုယုံရမယ်’ ဖုကျန်းကျူးက သူ၏ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ယင်း....

‘ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမယုံဘူး။ စွန်းဖူးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးနေရတာလဲ။ သူ့ အနေနဲ့ စိတ်တည့်ငြိမ်အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ ရဲ့စိတ်ဓာတ်က တော့ လုံးဝပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ လိုလူမျိုးမှာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနိုင်ပါ့မလား’

ကျူးပိုင်လျန်းက ကြင်နာစိတ်ရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျူးပိုင်လျန်းက ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ပြီး....

‘လူကလေး မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှယုံကြည်မှုရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ပြောစမ်းပါဦး စွန်းဖူးဟာဘယ်လိုလုပ်ပြမှ သူ့ ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ မင်းယုံမှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူး၏ လှုပ်ရှားသောစိတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်၍ လာ၏။ သူက ကျူးပိုင်လျန်းကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ကျူးပိုင်လျန်းက သူ့ကို ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘လူကလေး ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါဦး’

‘အဘို့ကျူးပိုင်လျူးဟာ စွန်းဖူးခိုင်းလို့ ခုလို သူ့ ကိုယ်စား လာပြောနေတာလား

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းလိုလူမျိုးဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်လဲယုံကြည်ပါတယ်’

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းထင်တာ မှန်ချင် မှန်နေပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းဟာ တဘက်သားကို ခွင့်လွတ်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာတော့ စွန်းဖူးကိုလက်တုံ့ပြန်ချင်စိတ်နဲ့ မုန်းတီးစိတ်ပဲ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်

စွန်းဖူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမကြားချင်ဘူး’

ကျူးပိုင်လျန်းက ခေါင်းတချက် ညိတ်လိုက်ကာ....

‘လူလေး။ လက်တုံ့ပြန်မှုနဲ့မုန်းတီးမှုကို သေသေ ချာချာ နားလည်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....သိပါတယ်’

‘မင်း သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တမ်းကျတော့ မုန်းတီးမှု ခံနေရပြီး၊ ဒုက္ခရောက်နေသူဟာ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘အဘိုးကျူးပိုင်လျန်း ဒီအကြောင်းကို ဘာမှ ထပ်မပြောပါနဲ့ ကျွန်တော်မကြားချင်တော့ဘူး’

သို့နှင့် ကျူးပိုင်လျန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ ပြေးလွှား ရောက်ရှိလာ၏။

ချက်ချင်းပင် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အမောတကော မေးလိုက်
လေသည်။

‘ဖုကျန်းကျူး ရှင်... အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းနဲ့ တာဖြစ်ကြ
သေးလဲ...’

ဖုကျန်းကျူးက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်....

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးသည် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို အတန်ငယ်မျှ စိုက်
ကြည့်ပြီး....

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့.... ကျွန်တော်ကို တခုလောက် ကူညီပါ
လား’

‘ဘာကိစ္စများလဲ၊ ကျွန်မ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

ဖုကျန်းကျူးက ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၏ အနားသို့ကပ်ပြီး ပြော
လိုက်၏။ သူမသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသော်
လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

အပိုင်း [ကိုး]

လွင် စာ ပေ

အရှင် (၁၃၀) မိ ဆင်း

ထောင် နှ

မိုးကြိုးလျှပ်စီး သိုင်းကွက်နင်း

✱

(၁)

ညနေခင်းအချိန် ဖြစ်၏။
 သို့သော် နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်ရှိခြင်း မရှိသေးပါ။
 ထိုအချိန်၌ ဟဲချိသည် ပြန်လည်၍ သတိရလာသည်။ သူ၏
 တကိုယ်လုံး အားအင်ချိနဲ့နေလေသည်။ သူ၏ မှတ်ဉာဏ်သည်
 ကြည်လင်၍နေ၏။ သတိမလစ်ခင်က ကိစ္စများကို ပြန်၍စဉ်းစား
 နေမိသည်။
 ယခုအချိန်၌ သမားတော်ကြီး ခန်းသည် လူနာတယောက်
 ကို စမ်းသပ်ကုသနေသည်။ ထိုလူနာမှာ တံရှိုးကျ ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဟဲချိ၏အနီး၌ စောင့်ကြည့်သူ တယောက်မှ
 မရှိပါ။
 ဤသို့ မရှိရခြင်းမှာလည်း ဟဲချိတယောက် ဤကဲ့သို့ မြန်မြန်
 ဆန်ဆန် ပြန်၍ သတိရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်သောကြောင့်ပင်
 ဖြစ်၏။

ဟဲ့ချီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မည်းမှောင်နေသော အခန်းထဲ တွင် ကျင့်သားရလာ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသနည်း ဟု မျက်လုံးဝေ၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ချက်ချင်းပင် သမားတော်ကြီးခန်း၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိ နေမှန်း သိရှိလိုက်လေသည်။ ဟဲ့ချီ၏ အခြေအနေကို အလွယ် တကူ ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ထိုအခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားခြင်းဖြစ်၏။

သူ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေမှန်းပင် မသိ။ ယခုအချိန် တွင်မူ သူသည် အလွန်အမင်း ရေငတ်နေပေသည်။ ထို့ပြင် ဗိုက် လည်း လွန်စွာ ဆာလောင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှ သတိ မေ့နေပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်၏။

ဟဲ့ချီသည် ထထိုင်၍ ဖိနပ်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ခေါင်းအနည်းငယ် လေး၍ ခြေထောက်များ ပေါ့ပါးနေ သည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ အဝေးတနေရာမှ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ များကို ကြားလိုက်မိသည်။

ဟဲ့ချီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ယနေ့ သည် နတ်ပူဇော်ပွဲ စတင်မည့်နေ့မှန်း သိရှိလိုက်၏။

သူ၏စိတ်ဓာတ်သည် တက်ကြွလာပြီး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြန် လည်၍ သတိရလာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှကျော်၍ အပြင် သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကွက်လပ်တခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ

၌ အတော်ကလေး တည်ငြိမ်၍ လာလေတော့သည်။ ကလေး အချို့က သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားကြသည်နှင့် အော်ခေါ်၏။
ဟဲ့ချီ....

ကလေးများ၏ အော်သံကြောင့် လမ်းသွား လမ်းလာများ သည် ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားကြပြီးမှ ဟဲ့ချီဆီ ဝိုင်းအုံလာကြ လေသည်။

‘ဟဲ့ချီ.... နေကောင်းသွားပြီလား’

‘ဟဲ့ချီ....ခင်ဗျား အခြေအနေကို လာကြည့်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေ မယ့် သမားတော်ကြီး ခန်းက ဝင်ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါကြောင့် ရောက် မလာတာ ဖြစ်တာပါ’

သို့သော် ဟဲ့ချီသည် သူသိချင်သည်ကို အယင်မေးလိုက်လေ သည်။

‘သမားတော်ကြီးခန်း ဘယ်မှာရှိသလဲ’

ဤသို့ မေးရခြင်းမှာ ဟဲ့ချီ သတိရလာစဉ်က သမားတော် ကြီး ခန်းကို မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့ဘေးမှ လူတယောက်က ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

‘သမားတော်ကြီးခန်းလား၊ တုံ့ဆေးဆိုင်မှာ တုံ့ရှိုးကျူ ကို ဆေးသွားကုပေးနေတယ်’

ဟဲ့ချီသည် လူ့လောကထဲ အခုမှ ပြန်ဝင်လာသူနယ် ဖြစ်နေ ပေသည်။ အခုမှ အရာရာကို မေးမြန်း၍နေရသည်။

‘အခုကြားနေရတဲ့ အသံတွေက ဘယ်က ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ တွေလဲဗျ’

လူတယောက်က ဝင်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ရှောင်ရိရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့က အသံတွေပဲပေါ့။ ဒီနေ့ည နတ်
ပူဇော်ပွဲ စတင် ကျင်းပတော့မယ်လေ။ မိုးချုပ်တာနဲ့ မီးပန်း၊
မီးအိုးတွေ ပစ်ဖောက်လိမ့်မယ်’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဪ...ဟုတ်လား’

ထို့နောက် တစ်ခုခုကို သတိရသဖြင့် အရေးတကြီး မေး
မြန်းလိုက်၏။

‘ဖုကျန်းကျူးကော ရှိသေးရဲ့လား၊ ဒီနှစ်ရက် အတွင်းမှာ
ဘာတွေများ ဖြစ်ကြသေးသလဲ’

သူ့ဘေးမှ လူများက ဖုကျန်းကျူးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
တယောက်တစ်ယောက် ထင်ရာမြင်ရာ ဝိုင်း၍ ပြောဆိုကြလေသည်။
ဟဲ့ချီသည် မည်သူ၏စကားကို နားထောင်ရမှန်းပင်မသိတော့ပေ။

‘တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစား
လဲဦးမယ်။ ရေမိုးချိုးပြီးမှ ပွဲသွားကြည့်တော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဟဲ့ချီသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ထွက်
ခွာလာခဲ့ပေသည်။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ သူ၏
ဦးခေါင်းကို ဝှံ့၍ လျှောက်လာခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းသွားလမ်းလာများက စစ်စစ်
ကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများမှာလည်း အလုပ်များနေကြသူများ
ဖြစ်၍ သူ့ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပါ။

ပထမဦးဆုံး ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို ဟဲ့ချီ သွားရှာသည်။ ဖုကျန်း
ကျူးကို ရှောင်ကျွတ်ဖေ့တယောက် သံယောဇဉ်ကြီးနေမှန်း

သိသည်။ ဆို့ကြောင့် သူမအနေဖြင့် ဖုကျန်းကျူး အကြောင်း
သိထားပေလိမ့်မည်။

တည်းခိုခန်းသို့မရောက်မီမှာပင် သူမကို ဟဲ့ချီ တွေ့လိုက်ရ၏။
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က လှမ်း၍....

‘ဟဲ့ချီ...ရှင် နေကောင်းသွားပြီလား၊ ဖုကျန်းကျူး သာသိ
ယင် သိပ်ဝမ်းသာမှာ သေချာတယ်’

ဟဲ့ချီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်၏။
‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၊ ဖုကျန်းကျူး ဘယ်မှာရှိလဲ’

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ယင်း....
‘ကျွန်မ မသိဘူး’

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ နင် သိကို သိရမယ်’
‘ကျွန်မ တကယ့်ကို မသိတာပါ ရှင်’

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့သည် တမင်ငြင်းဆန်နေမှန်း ဟဲ့ချီ သိလိုက်
လေသည်။

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၊ ငါ အားလုံးကိုသိပြီးပါပြီ။ သူ့ကို ငါ
အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်။ သူ ထင်ရာမလုပ်ရအောင် ငါသွား
တွေ့မှာပါ’

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က လေသံမာမာဖြင့်....
‘ဟဲ့ချီ၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖုကျန်းကျူးဟာ ဒီလို
အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး သိလား’

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၊ နင် ဘာမှမသိပါဘူး။ သူ ဒေါသထွက်လာ
လို့ရှိရင် သူ့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား’

‘ဟဲ့ချီ...ရှင် ဒီမြို့ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။

ဒါ့ပြင်ကလေးတွေကလဲရှင်ကို ခင်မင်လေးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် ဒီလို ပြောလိုက်တာကတော့ လုံးဝ မတရားဘူး။ ကျွန်မ သိသလောက်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖုကျန်းကျူးရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်။

ဟဲ့ချီက စိတ်မရွည်တော့ပဲ....

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ၊ ငါလာတာ နင်နဲ့ငြင်းဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဖုကျန်းကျူး ရှိတဲ့နေရာကို မြန်မြန်လိုက်ပြစမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဖုကျန်းကျူး မဟုတ်တာတွေလုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

ရှောင်ကျွတ်ဖေက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

‘ကျွန်မ လိုက်မပြန်နိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ သူ့ကို ကူညီနေတာ နင် သိပါတယ်’

‘ဒီမှာ ဟဲ့ချီ၊ ရှင်ကို အမှန်အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ အခု ဖုကျန်းကျူးဟာ စွန်းဖူး ထွက်လာအောင် တမျိုးကြံနေတယ်။ တကယ်လို့ ဒီအကြံအစည်ကို ရှင် သိသွားရင် ရှင်က သူ့ကို နှောင့်ယှက်မှာ သေချာတယ်’

ဟဲ့ချီက လေသံအေးအေးဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘သူ ဘာတွေကြံနေလို့လဲ’

ရှောင်ကျွတ်ဖေက ဟဲ့ချီအား မျက်စောင်းထိုးလျက်....

‘ဟဲ့ချီ.... ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားမပြောချင်တော့ဘူး။ ရှင်အနေနဲ့ အခုအချိန်မှာ အနားယူလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရှင် သိထားဖို့က ဖုကျန်းကျူးဟာ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးမှာ’

မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲမှာတော့ စွန်းဖူး ပါမှာ မဟုတ်ဘူး’

ရှောင်ကျွတ်ဖေသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဟဲ့ချီ တယောက်တည်း ငိုငို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ရှောင်ကျွတ်ဖေ၏ ကျောပြင်ကို ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဟဲ့ချီ ခေါင်းငုံ့၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဖုကျန်းကျူး အနေဖြင့် စွန်းဖူး ထွက်လာစေရန် မည်သို့လုပ်ဆောင်လိမ့်မည်နည်း။ သို့သော် ဟဲ့ချီ စဉ်းစား၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် ထပ်မံ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ပေ။

သို့နှင့် ဟဲ့ချီသည် စားသောက်ဆိုင်သို့သွားကာ ဟာနေသော ဗိုက်ကိုဖြည့်လိုက်၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဟဲ့ချီသည် ပြန်၍ အင်အား ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ စိတ်ဓာတ်နိုးကြွလာသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် တုံ့ဆေးဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် သမားတော်ကြီးခန်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောရန် ဖြစ်လေသည်။

တုံ့ဆေးဆိုင် ရောက်၍ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်စဉ်ပင် တုရှိုးကျူ၏ အခန်းမှ ဝူးကျဲ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဟဲ့ချီက သူမကို တိမ်းရှောင်ချင်သော်လည်း ဝူးကျဲက သူ့ကို မြင်တွေ့သွားလေသည်။

ဝူးကျဲသည် ဟဲ့ချီ၏ ရှေ့၌ ခေါင်းငုံ့၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဟဲ့ချီ.... အားနာစရာကောင်းလှိုက်တာရှင်။ ရှင်ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မအဖေက အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်’

ဟဲ့ချီက ပြုံး၍....

‘ဝူးကျဲ၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ် လက်ဆော့လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ အခု သမားတော်ကြီးခန်း အထဲမှာရှိသလား’

ဝူးကျဲက ဟဲ့ချီအား တောင်းပန်သောမျက်လုံးနှင့် ကြည့် လိုက်ယင်း....

‘သမားတော်ကြီးခန်း အထဲမှာ သွေးခုန်နှုန်း စမ်းသပ်နေ ပါတယ် ရှင်’

ဝူးကျဲက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ချီ ကျွန်မနဲ့အတူတူ တောစပ်ကို သွားကြရအောင်၊ ရှင် လိုက်နိုင်မလား’

ဟဲ့ချီက အံ့ဩစွာဖြင့်....

‘တောစပ်ကိုသွားမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ဝူးကျဲက မသိမသာ ပြုံးလိုက်....

‘ဖုကျန်းကျူးကို သွားရှာမလို့ပါ။ သူက ကျွန်မကို စုံစမ်း ခိုင်းထားတာ တခုရှိတယ်။ အခု အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပါပြီ။ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို အကြောင်းကြားချင် လို့ပါ’

‘သူက တောင်ကုန်းဘေးက တောစပ်နားမှာ နေတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ အဲဒီမှာ နေတယ်။ ဒီနှစ်ရက်ထဲမှာဖြစ်ပွားတဲ့ ကိစ္စတွေကို ရှင်မသိဘူး’

‘အင်း....ကျွန်တော်နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့သိပါပြီ’

သို့နှင့် ဟဲ့ချီနှင့် ဝူးကျဲတို့သည် ဖုကျန်းကျူးရှိရာ တောင်ကုန်း ဘေးရှိ တောစပ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ သွားကြလေတော့၏။

လမ်းလျှောက်သွားယင်းမှ ဟဲ့ချီက မေးလိုက်သည်။

‘ပြောသံကြားရတာကတော့ ချန်စန်းတို့လူစုက ဖုကျန်းကျူး ကို မီးရှို့သတ်ဖို့ ကြံစည်တယ်၊ စွန်းဖူးက သူ့ကို တိတ်တဆိတ် ကယ်တင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ ချန်စန်းတို့လူစုကို စွန်းဖူးက ဆုံးမလိုက်တယ်ဆိုတာကကော ဟုတ်ရဲ့လား’

ဝူးကျဲက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်မ မယုံဘူး’

ဟဲ့ချီက သူမကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ စောစောကတင် ကျုပ် ရှောင်ကျွတ် ဖေ့ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဖုကျန်းကျူးဟာ စွန်းဖူး ထွက်လာ အောင် ကြိုးစားနေတယ်လို့ ပြောတယ်’

‘ဪ... ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ရှင်ကို ပြောပြလိုက်ပြီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အဲဒီလို ပြောပြလိုက် တာပဲ’

ဝူးကျဲသည် မျက်နှာလေး သုန်မှုန်၍ သွားလေသည်။

ကျွန်မ ဖုကျန်းကျူးကို သိပ်ပြီးတော့ ချီးကျူ မိတယ်။

ဒါပေမယ့် သူက ရှောင်ကျွတ်ဖေ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သွားရောရ သလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး’

ဟဲ့ချီသည် ပါးစင်ကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ သူ့အနေနှင့်

ဝူးကျဲ၏စကားကို ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း ဘာမှမပြောပဲ နေလိုက်လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝူးကျဲသည် ဖုကျန်းကျူးကို တိတ်တခိုး ချစ်နေကြောင်း သိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လိုစကား မျိုးကိုမူ ဘယ်တော့မှ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဟဲ့ချီသည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဝူးကျဲ...ရှင်းရှင်းပြောရယ် ကျုပ်ဟာ တသက်လုံး ဘယ်သူ့ရဲ့ အောက်ကျမှုကိုမှ ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်က ဖုကျန်းကျူးကို ချီးကျူးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံဟာ တမျိုးဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ခင်မင်သွားမိတယ်’

ဟဲ့ချီက ပြုံးယောင်ယောင်လေးပြု၍....

‘ဪ...ရှင်ကလဲ သူ့ကို ခင်မင်နေတယ် ဟုတ်လား’

ဝူးကျဲ၏စကားကြောင့် ဟဲ့ချီ ပို၍ နားလည်လိုက်မိသည်။

ဝူးကျဲသည် သူ့လောက်ပါးနပ်မှု မရှိသေးပါ။ ဟဲ့ချီက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ....

‘ဘယ်သူမဆို သူ့ကိုသဘောမကျပဲ နေနိုင်ပါ့မလား၊ ကျုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေလွင့်နေခဲ့တယ်။ ကြင်နာစိတ် ကျုပ်မှာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ သူ့ကို အမြဲတမ်း သတိရနေမိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သူမဟုတ်တာတွေ လုပ်မိမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ’

‘ဟဲ့ချီ ကျွန်မတော့ ဒီစွမ်းလုံခိုမြို့က လူတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ မတရားဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဖုကျန်းကျူး ရမ်းကားမယ်ဆိုရင်လဲ ရမ်းကားသင့်တယ်။ ကျူးဘဘ ပြောပုံ လုပ်ပုံတွေကိုလဲ ကျွန်မ သဘောမကျဘူး။ ပြီးတော့ ကျူးဘဘက ပြောသေးတယ်၊ စွန်းပူးဟာ နောင်တရပြီး ကောင်းကောင်း

မုန်မုန် နေထိုင်နေပါပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ဖုကျန်းကျူးဟာ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒါဟာ လုံးဝ မတရားဘူး’

‘ဝူးကျဲ မင်း မှားနေပြီ။ တကယ်တော့ မုန်းတီးမှု၊ လက်တုံ့ပြန်မှုတို့ဟာ ကြေပျက်စေတဲ့ အရာတွေမဟုတ်ဘူး။ ဖုကျန်းကျူးက စွန်းပူးကို သတ်လိုက်တယ်၊ ဒါဆိုရင် သူ့စိတ်ချမ်းသာသွားမယ်၊ လောလောဆယ် သူဝမ်းသာနေမှာ သေချာတယ်။ အ...ကြာလာရင် စိတ်ထဲမှာ တမျိုးတဖုံ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ သူ့အနေနဲ့ လူတယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံခဲ့လို့ ရှက်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ စဉ်းစားမိလာလိမ့်မယ်’

ဝူးကျဲက ဟဲ့ချီကို စိုက်ကြည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

‘ဟဲ့ချီ၊ ဖုကျန်းကျူးကို ရှင် ဒီစကားမျိုးပြောမှာလား....’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ယင်း....

‘မပြောပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ပြောလဲအပိုပဲ၊ သူလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နေရာမှာ ကျုပ်သာဆိုရင်လဲ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ကျုပ်ဟာ ရန်သူကို သိပ်မုန်းခဲ့တယ်၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်ကိုကျုပ်ပဲ မုန်းတော့တယ်’

ဟဲ့ချီ၏စကားမှာ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားများသာ ဖြစ်၏။

ဝူးကျဲက သူ့ကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဟဲ့ချီကို ပြန်လည်မေးချင်သော်လည်း မေးလည်းမမေးဝံ့တော့ပေ။

ဟဲ့ချီက စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်....

ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုဟာ တချိန်က သိုင်းလောကထဲမှာ မေ့နှောက် သွားလာနေယင်း သူဟာ ရန်သူနဲ့ ရန်ဖွဲ့ မိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ် လဆန်း ၄ ရက်မှာ မှာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လောက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေတယ်။ လမိုက်ညလဲ ဖြစ် တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ၁၀ နှစ်ကြာလာမှ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကို သတ်သွားတဲ့ရန်သူကို တွေ့ ရတော့တယ်။ အဲဒီလိုတွေ့တဲ့ညကလဲ လဆန်း ၄ ရက်၊ လေ တွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်နေတဲ့ လမိုက်ညပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရန်သူကို လက်တုံ့ပြန်လိုက်နိုင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဟာ မရွှင်ပျတော့ဘူး။ ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ တိမ်းရှောင်နေရတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ ပြင်လို့ မရတဲ့ အမှားတခုကို ကျူးလွန်လိုက်ပြီလို့ ထင်လိုက်မိတယ်

ဦးကျဲက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ယင်း....

ဟဲ့ချီ၊ ရှင် အခုပြောတဲ့ စကားတွေကို ဖုကျန်းကျူးကို ပြောပြလိုက်ပါလား'

ဟဲ့ချီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

ဦးကျဲ၊ သူ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားပြောမနေပါနဲ့။ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဖုကျန်းကျူးသာ သိသွားလို့ရှိယင် တမျိုး တမည်ထင်သွားလိမ့်မယ်'

ဦးကျဲ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ပါးစပ်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ဟဲ့ချီသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတယောက်မှန်း သူမ အနေဖြင့် သိရှိလိုက်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုကျန်းကျူးသည်လည်းအတွေ့အကြုံရင့်ကျက် သူဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ထိုမေးခွန်းကို ဦးကျဲ မဖြေနိုင်ပါ။

အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်း သွားပြီး အမှောင်ထု တစတစ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် တောင်ကုန်းနားရှိ တောစပ်သို့ ရောက်ရှိ လာကြသည်။

ဦးကျဲက လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပါးစပ်ကိုအုပ်၍....

ဖုကျန်းကျူး....ဖုကျန်းကျူး'

သို့သော် ပြန်ထူးသံ လုံးဝမကြားရပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သည် ကွမ်းနှစ်ယာညက်ဝါးခန့် ထိုနေရာ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ကြသည့်တိုင်အောင် ဖုကျန်းကျူး၏အရိပ်အရောင် ကိုမျှ မတွေ့။

အမှန်ဆိုလျှင်မူ ဖုကျန်းကျူးသည် ဦးကျဲကို ရှောင်တိမ်းရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုကျန်းကျူး ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွား၍ပင်လော။

အဖြေမှာ တခုတည်းသာရှိလေသည်။ ဖုကျန်းကျူးသည် စွမ်းလုံချိမြို့ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား၍ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကျဲက....

ဟဲ့ချီ၊ ဖုကျန်းကျူး မြို့ထဲကိုသွားတယ်ထင်တယ်'

ဟဲ့ချီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ယင်း....

‘ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ဖုကျန်းကျူးမှာ အကြံတခုရှိတယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒီတော့ သူဟာ မကောင်းမှု မလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ’

ဝူးကျဲက ဒေါသထွက်သွားပြီး....

‘ရှင် ထင်တာလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖုကျန်းကျူးဟာ ဒီလောက် တောင်မှ ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ရှင် ဒီလောက်လဲ ပူမနေပါနဲ့’

ဟဲ့ချီက သူမကို စိုက်ကြည့်၍....

‘ဖုကျန်းကျူးဟာ လူပါးဆိုတာ မင်း သိသလား။ နဲ့တဲ့ လူထက် ပါးနပ်တဲ့လူက မဟုတ်တာလုပ်ယင် ပိုပြီးကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

ဝူးကျဲ ကောင်းစွာနားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ဆက် မပြောတော့ပဲ အသာလေး ငြိမ်၍နေလိုက်လေသည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုက စတင် ဖုံးလွှမ်းလာပေပြီ။

မှောင်လာပြီဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖုကျန်းကျူးကို ရှာဖွေရန်ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြပြီး မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

မြို့ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ဘုရားစုန်းက သူ့ ဆေးဆိုင်ရှေ့မှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဝူးကျဲ၊ နင် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ စောစောကတင်ပဲ နင့် အစ်ကို ဝူးဖုန်းက နင်ကို လိုက်ရှာနေတယ်’

‘အစ်ကိုက ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့တဲ့လဲ’

‘ဝူးရိုန်ကွေး ပဲ့သွားကြည့်မယ်လို့ ပြောသံကြားတာပဲ’

‘ဟင်....’

ဝူးကျဲ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ သူမ၏ဖင်သည် ယခုနှင့်ပိုင်း အတွင်း၌ အိမ်အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်ပေ။ ထို့ပြင် ဧည့်သည် များကိုလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ယခုညကျမှ အဘယ့်ကြောင့် ပဲ့ကြည့်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာရ ပါသနည်း။

တုစွန်စန်းက လှမ်း၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဝူးကျဲ၊ နင် အိမ်မပြန်သေးဘူးလား’

ဝူးကျဲက တုစွန်စန်း၏ မေးခွန်းကို မပြေပဲနှင့်....

‘တုရိုးကျူ အခြေအနေကော ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ’

တုစွန်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘သမားတော်ကြီးခန်းက နေကောင်းသွားပြီလို့ ပြောတာပဲ’

ဝူးကျဲက နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍....

‘ရှင်လဲ အခုမှနေကောင်းခါစရှိသေးတယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မလုပ်နဲ့။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါဦးလား’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘အနားမယူနိုင်သေးဘူး။ ဝူးရိုန်ကွေးရဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်’

‘ဟာ....ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟဲ့ချီ၊ ကျွန်မရဲ့ အဖေဟာ ရှင်ကို တိုက်ခိုက်မိလို့ နောင်တရနေတယ်။ အကောင်းဆုံးက ရှင်အနေနဲ့ ဒီအချိန်မှာ သူ့ သွားမတွေ့လိုက်နဲ့ဦး’

‘ဝူးကျဲ....မင်းရဲ့အဖေဟာ ဇာတ်ပဲ့ကြည့်မယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဟာ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေမှာသေချာတယ်။ ဒီအခွင့်အရေး ကို ယူပြီး....’

‘အခု သွားမတွေ့ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါ တယ် ရှင့်’

‘ဝူးကျဲ....ကျုပ်ဟာ မင်းအဖေနဲ့သွားတွေ့ပြီး ကျုပ်ရဲ့အပြစ် ကို တောင်းပန်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်နေယင်လဲ နောက်နေ့မှပဲ ကျုပ်လာခဲ့ပါခတာ့မယ်’

ဟဲ့ချီသည် ထိုနေရာမှ ချာကနဲ လှည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ သည်။ စမ်းလုံခြုံ၏ အလွန်စည်ကားသော နေရာသို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် တုံ့စွန်စန်းနှင့် ဝူးကျဲတို့၏မမြင်နိုင်သော နေရာကို ရောက်သည် တပတ်ပတ်၍ တောင်ကုန်းနားရှိတောစပ်သို့ ဦး တည်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖုကျန်းကျူးတယောက် တောထဲတွင် ရှိနေ မည်ဟု တွက်ဆထားလေသည်။

ဝူးကျဲ အချိန်အတန်ကြာ အော်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ဖုကျန်း ကျူးက လုံးဝအသံမပေးခဲ့ပါ။ ဖုကျန်းကျူး သူ့ကိုကော ရှောင်ပုန်းနေပါဦးမည်လော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဟဲ့ချီက ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်စမ်းသပ်လိုစိတ် ဖြစ် ပေါ်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဖုကျန်းကျူးနှင့်တွေ့ဆုံရန်ကိုသာ စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာပြင်းထန်နေပေသည်။

* * *

(၂)

ဟဲ့ချီတော့ဆချက်မှာ မှန်ကန်ခဲ့သည်။

တောစပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဖုကျန်းကျူးက သူ့ကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ချီ....ဒီဘက်ကို....လာခဲ့ပါ’

ဟဲ့ချီက အသံကြားရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

‘ခင်ဗျား နောက်တခါပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင် သားပဲ’

‘ခင်ဗျား ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်’

‘ခင်ဗျားကော နေကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား’

‘ကျုပ်တကိုယ်လုံး အရိုး၊ အဆစ်တွေ ကိုက်ချင်သလို ဖြစ် နေတယ်။ ပြီးတော့ အားနည်းနည်းနဲ့နေတယ်။ တခြားဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ ခင်ဗျားဆီမလာဘူးလား’

‘ဪ... ရှောင်ကျွတ်ဖေ့လား။ မြို့ထဲကို ပြန်သွားပါပြီ။

ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့လိုက်ဘူးလား’

ဟဲ့ချီက ဖုကျန်းကျူးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားပြောစရာရှိတယ်။ ခင်ဗျားအနေ နဲ့လဲ သိမယ်လို့ထင်တယ်’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ယင်း....

‘ခင်ဗျား ဘာပြောပြော နားထောင်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့်....

လက်တို့ပြန်မယ်ကိစ္စကိုတော့ နားမချပါနဲ့’

‘ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်ဘယ်လိုပဲ နားချချ ခင်ဗျား နား

ဝင်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ တကယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားမှာက မိသားစု တစုလုံး လုပ်ကြံခံခဲ့ရသူဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား လက် တုံ့ပြန်မယ့် ကိစ္စကို ဘယ်သူမှတားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် တခုပဲသိချင်သယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ စွန်းဖူး ထွက်လာအောင် လုပ်မှာလဲဆိုတာပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက ပခုံးတချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိမ်မပြောချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား’ ဟဲ့ချီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိသည်။

‘တကယ်လို့ စွန်းဖူးနဲ့ပဲ ပတ်သက်တာဆိုယင်တော့ ခင်ဗျား စိုးရိမ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုခင်ဗျားပြောပုံက ဒီကိစ္စဟာ တခြား လူနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေသလိုပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....

‘ဟဲ့ချီ....။ စွန်းဖူးဟာ ဒီမြို့နဲ့အတော် ကိုရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိရတယ်။ သူ့ရဲ့အင်အားက အုတ်တံတိုင်းနဲ့ တူနေ တယ်။ အုတ်တံတိုင်းက စွန်းဖူးကို အကာအကွယ် ပေးထား တယ်။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံးကျွန်တော် အနေနဲ့ အုတ်တံတိုင်း ကို ဖြိုပစ်ရပါလိမ့်မယ်’

ဟဲ့ချီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြိုပစ်မှာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးတချက်ပြုံးလေသည်။

‘စွန်းဖူးလို့ခေါ်မြို့ကလူတွေက သူ့ကို ခင်မင်လေးစားကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဒီမြို့မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ

အတော်များများ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့အပေါ် လူတိုင်းမုန်းလာအောင် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ဖန်တီး ပေးမယ်။ တကယ်လို့များ ဒီမြို့မှာ စွန်းဖူးမရှိခဲ့ယင် ဒီလိုကြံရ မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မြို့လူထုက ယူဆလာကြလိမ့်မယ်’ ဟဲ့ချီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ယင်း....

‘ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ထင်သားပဲ’

‘ခင်ဗျားစကားက ဘယ်လိုစကားမျိုးလဲ ဟဲ့ချီ’

‘ဖုကျန်းကျူး ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့ ရှိယင် မြို့လူထုက စွန်း ဖူးကို မမုန်းပဲ ခင်ဗျားကိုပိုပြီးမုန်းလာကြလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုယင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ကိစ္စ ပိုပြီးခဲယဉ်းသွားနိုင်တယ်’

ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ် မယုံဘူး....’

ဟဲ့ချီက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားယုံမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လူတိုင်းလိုလို အခုကိစ္စကို သတိထားနေကြတယ်။ ဒီမြို့ကလူတွေက အခုကိစ္စကို သုံးသပ်ဝေဖန်နေကြတာ မဟုတ် ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ စဉ်းစားတတ်ဖို့ သင့် ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ် ပျောက်သွားလို့သာ ဒီလို လုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

ဖုကျန်းကျူးသည် သူ့ကိုယ်သူ့အထင်ကြီးသူ၊ ကြွားဝါး တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ကြံမိကြံရာလုပ်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ဟဲ့ချီကတုတ်ဆ လိုက်မိသည်။

ဖုကျန်းကျူးက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ယင်း....

‘ဟဲ့ချီ....ကျွန်တော်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ ပြီးတော့မှ အပြစ်တင်ချင်ယင် တင်နိုင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ....’

‘ဥပမာဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က လူနေအိမ်တအိမ်ကို မီးရှို့မယ်’

ဟဲ့ချီကထိတ်လန့်စွာဖြင့်....

‘ဘာ.... ဘာပြောတယ်။ ခင်ဗျားက အိမ်ကို မီးရှို့မယ် ဟုတ်လား’

ဖုကျန်းကျူးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော် စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ အဲဒီ မီးလောင်ခံရတဲ့အိမ်ရှင်ကို ကျုပ်က လျော်ကြေး တဆပိုပြီးပေး လိုက်မယ်’

ဟဲ့ချီက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဖုကျန်းကျူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးနှောက်တွေ ရှုပ်ထွေးနေပုံရ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်မျိုးကို စဉ်း စားနေရတာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သူတပါးကို ဒုက္ခ ပေးတာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေပြီ’

ဖုကျန်းကျူးသည် ဟဲ့ချီ၏စကားကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ် ပြီး ဒေါသထွက်လာလေသည်။

ဟဲ့ချီက အေးဆေးစွာဖြင့် ဆက်၍....

‘တည်းခိုခန်းမှာတုန်းက ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်မပေးတဲ့အပြင်

ကူညီမယ်လို့တောင် ပြောထားသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက သူတပါးကို ဒုက္ခပေးယင်တော့ ကျုပ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အခု ကျုပ်မှာ နည်းလမ်းတခုရှိနေတယ်။ အဲဒီ နည်းအတိုင်း ခင်ဗျား စမ်းသပ်ကြည့်ပါလား’

ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်စွာဖြင့်....

‘ဘယ်လို နည်းလမ်းမျိုးလဲ’

ဟဲ့ချီက သက်ပြင်းတချက် ရှိုက်လိုက်ကာ....

‘ဒီနေ့ည နတ်ပူဇော်ပွဲ စတော့မယ်။ နတ်ပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ မှာ ဇာတ်ပွဲ က လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စွန်းပူးကို ထွက်ခိုင်း ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ပါလား။ သူ့ရှုံးသွားခဲ့ယင် သူ့ကပ်ပေါ့။ ဘယ်သူ ကမှ ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ရှုံးသွားခဲ့ယင်တော့ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ကိုစွဲကို စွန့်လွှတ် လိုက်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

ဖုကျန်းကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ယင်း....

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သေသွားလို့ရှိယင် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ သေရအောင် ပြောနေတာလား။ အမှန်ပြောရယင် သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ နေရာမှာ တော်တဲ့လူသာ အသက်ရှင်နိုင် တာပဲ မဟုတ်လား’

ဟဲ့ချီကပြုံး၍....

‘ညီလေး ကျုပ်စကားကို မယုံလို့လား’

ဖုကျန်းကျူးက တည်ကြည်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့စကားကို မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သွေးလည်ပတ်မှု အတွင်းအားပညာကို လေ့ကျင့်ထားတယ်။

ခင်ဗျားဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်နေတုန်းက သူတို့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းသပ်ခဲ့တယ်။ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး ဆိုတာ သိသွားကြတယ်။ သိုင်းပညာဆိုတာ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုနဲ့ ပညာရပ်ကို ပေါင်းစည်းထားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ တကယ်လို့ အတွင်းအား မပြည့်ဝခဲ့ယင်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ တော်နေပါစေ အသုံးကျမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟဲ့ချီက ပခုံးတချက်တုန့်ပြလိုက်ပြီး....

‘အင်း.... ညီလေးရဲ့ စကားကို ကြားရတော့ ညီလေးဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေကိုမှ မသိသေးတာပဲကိုး’

ဖုကျန်းကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ကာ....

‘ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုများ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေလို့လဲ’

ဟဲ့ချီက အေးစက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့ချီဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ကျုပ်ရဲ့နာမည်ရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခရီးသွားဟန်လှသုံးတဲ့ နာမည်ပဲဗျ။ ဒီမြို့ကိုရောက်တော့ လူဆိုးတွေကို နှင်ထုတ် ဆုံးမပေးတာတောင် ကျုပ်ရဲ့ပညာကို ထုတ်မသုံးခဲ့သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုထုတ်ဖော် ပြသဖို့ အချိန်မကျသေးလို့ပဲ။ ဝူးရှိန်ကွေးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရတုန်းက ကျုပ်အနေနဲ့ သတိမထားမိခဲ့လို့ပါ။ ကျုပ် ရဲ့ဒဏ်ရာဟာ သာမန်ဒဏ်ရာနဲ့မခြားလှပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ။ တကယ်လို့ ညီလေးကို စွန်းဖူးက သတ်ခဲ့လို့ရှိယင် ကျုပ်က ညီလေးနဲ့ အပြစ်မဲ့ လူတွေအတွက် စွန်းဖူးကို သုတ်သင်ပေးမယ်’

ဖုကျန်းကျူးက ပြန်လည်၍ အဖြေမပေးတော့ပါ။ ဟဲ့ချီကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် ခြေထောက်မှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ လျှပ်စီးလက်လိုက်သကဲ့သို့သော အရှိန်ဖြင့် မိုးကြိုး လျှပ်စီးသိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ ဟဲ့ချီ၏ လက်မျိုသို့ ထိုးသွင်းလေသည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ သိုင်းပညာသည် အဆင့်မရှိမ့်ကျပါ။ မည်သူမျှ သူ၏ သိုင်းကွက်မျိုးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။

သို့သော် ‘ဖတ်’ ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဖုကျန်းကျူး၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်၍သွား၏။

သူ၏ညာဘက်လက်ကို ဟဲ့ချီက ဖမ်း၍ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်နိုင်သဖြင့် ဖုကျန်းကျူး၏ ဓားဖျားသည် ဟဲ့ချီ၏လည်မျိုနှင့် လက်မဝက်ခန့် အကွာ၌ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍သွားပေသည်။

ဟဲ့ချီက လုံးဝစိတ်မဆိုးပဲ ပြုံး၍....

‘ညီလေး....ကျေနပ်ပြီလား’

ဖုကျန်းကျူးက အံ့ဩစွာဖြင့်....

‘ဟဲ့ချီ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ရဲ့ သဘောထားကို သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။

ဟဲ့ချီက သူ၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ယင်းမှ....

‘သိတာပေါ့’

ဖုကျန်းကျူးသည် သူ၏ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် တတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာက တကယ်တော့ အတော် ကို အဆင့်နိမ့်နေပါသေးတယ်’

ဟဲ့ချီက သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး....

‘ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ဟာ သိုင်းပညာဆွေးနွေးရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ခုနက ကျုပ်ပြောတာ ညီလေး လက်ခံ သလား’

‘ခင်ဗျား ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ ဟဲ့ချီ’

‘ရှောင်ကျွတ်ဖေ ဘယ်မှာရှိသလဲ’

‘ကျွန်တော် မြို့ပေါ်မှာ သတင်းစုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုယင် ညီလေးဒီမှာပဲ စောင့်နေပါ။ ကိစ္စတခုခု ထူးခြားလို့ရှိယင် ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကို ညီလေးနဲ့လာပြီး ဆက်သွယ် ခိုင်းမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ဟဲ့ချီက ဖုန်းကျန်းကျန်း၏ ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ တချက်ပုတ်ခတ် လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ လှည့်၍ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖုန်းကျန်းကျန်းသည် မြေပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

မီးလောင်ပြင်နေရာသည် မည်းမှောင်၍ နေပေသည်။ စွမ်းလုံ ချိမြို့တွင်မူ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်း၍နေသည်။ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ များကိုပင် ကြားနေရသည်။

ဖုန်းကျန်းကျန်းသည် နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးကို မေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး တကိုယ်တည်း တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

‘အင်း....နက်ဖြန်ခါမနက် ထွက်တဲ့နေ့ကို ငါတွေ့မှ တွေ့နိုင် ပါ့မလား’

* * *

(၃)

ရှောင်ရီ ရုပ်စုံသဘင်အဖွဲ့က ပြနေသည်မှာ အတန်ငယ် ကြာပေပြီ။

ယခုအချိန်ထိ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပြည့်ကျပ်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ဝူးရှိန်ကွေး ဇာတ်ပွဲကိုလာကြည့်မည် ဆိုသောကြောင့် ဝူးဝူး သည့်စွမ်းလုံချိမြို့မှ နာမည်ကြီး လူကြီးလူကောင်းများကို ဖိတ် ခေါ်လိုက်လေသည်။

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် စန်းရယ်၊ ကျူးပိုင်လျန်း၊ တုံဆေးဆိုင်မှ တုံစွန်စန်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တုံစွန်စန်းက ဖိတ်ကြား ချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် သုံးဘက်သုံးတန် ထိုင်၍ ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုနိုင်သော ဇာတ်စင်မျိုးဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ အဆင်ပြေလှ သည်။

ဝူးဝူးသည် ဆွံ့ အ၊ နားမကြားသော ခါးကုန်းကြီးကို သဘောကျသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်၍လာခဲ့သည်။ ခါး ကုန်းကြီးသည် လုပ်စရာရှိသည်များကို သိမ်းကျုံး၍ လုပ်ကိုင်နေ သည်။

ဝူးရှိန်ကွေးသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ နောက်ခံတန်းရှည်တခုရှိပြီး ဝူးဖုန်းနှင့် ဝူးကျဲတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ထိုင်လျက်ရှိနေကြသည်။

ပွဲခင်းထဲရှိ လူများသည် ရယ်စရာမောစရာများကို ပြောဆို နေကြသော်လည်း တက်ကြွလန်းဆန်းမှု သိပ်မရှိလှ။

စန်းရယ်သည် ယနေ့မှ အရက်ပိုသောက်ထားသဖြင့် သူ၏ စိတ်သည် ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စကား အလွန်များသည်။

စွန်းလုံခိုမြို့ကလေးဟာ အလျင်တုန်းက တံငါရွာသေးသေးလေးပါ။ အဲဒီရွာလေးဟာ အခုဆိုယင် ဘယ်လောက်စည်ကားသလဲဆိုတာ လူတိုင်းအသိပဲ’

လူအများသည် စွန်းဖူး အကြောင်း ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သော်လည်း မည်သူကမှ စတင်၍မပြောဆိုကြပေ။ ယင်းသို့ စန်းရယ်က စတင်ပြောဆိုလိုက်ပြီးမှ ကျူးပိုင်လျန်းက ဆက်၍ ပြောဆိုလိုက်၏။

‘ကျုပ် ခုနကပဲ ဖုကျန်းကျူးနဲ့စကားပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ရဲ့ မုန်းတီးစိတ်နဲ့ လက်တုံ့ပြန်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဒီပွဲကို လာနှောင့်ယှက်လိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ’

စန်းရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဆရာကြီး ကျူး၊ ခင်ဗျားဟာ လူထုက ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ လူတယောက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ဘယ်သူကမှ ငြင်းဆန်ဝံ့မှာမဟုတ်ကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုကျန်းကျူးကို ခင်ဗျားက သေသေချာချာမပြောပြခဲ့တာလဲ။ စွန်းဖူးဟာ အခု အချိန်မှာ နောင်တရနေပြီလို့တောင် မပြောခဲ့ဘူးလား’

ကျူးပိုင်လျန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ယင်း....

‘အင်း.... ဒီကိစ္စဟာ ဖုကျန်းကျူးနဲ့ စွန်းဖူးတို့ ကိုယ်တိုင် ပြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စပဲ’

စန်းရယ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

‘ကျွန်တော်ကတော့ စွန်းဖူး ထွက်လာမယ်လို့ မထင်ဘူး။ သူ့ အနေနဲ့ အခုလို လူမသိသူမသိနေထိုင်သွားတာဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ ဖုကျန်းကျူးဟာ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အင်း.... သူ့ရဲ့ တွက်ကိန်းကလဲ မဆိုးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလဲ လူ့လောက မှာ အသက်ရှင်နေချင်သေးတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် မကောင်းမှု လုပ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ ပြန်ပြေဖျောက်တဲ့လူတွေက ပိုပြီး အသက်ရှည်ရှည်နေချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ အတွက် အဲဒီ အချိန်ကာလဟာ ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးရှိမလဲ’

စူးဝူးက ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

‘တကယ်ဆိုယင် ဖုကျန်းကျူး လုပ်တာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ စွန်းဖူး ပုန်းတဲ့နေရာကို မသိလို့ပါ။ သိခဲ့လို့ ရှိယင် ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက ထုတ်ပြောလိုက် မှာပဲ’

စူးရှိန်ကွေးက သူတို့၏ စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ပြောခြင်းမရှိ သေးပေ။ ဇာတ်ပွဲကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်ရှုနေသည်။ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဇာတ်ပွဲက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေသည်ဟု အထင် ရောက်စရာရှိနေလေသည်။

စန်းရယ်က စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပဲ....

‘ဆရာကြီးစူးရှိန်ကွေးကို ကျွန်တော် စကားတခွန်းပြောစရာ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေပါတယ်’

စူးရှိန်ကွေးက လေသံကိုနှိမ်၍....

‘ပြောနိုင်ပါတယ်’

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး။ ကွမ်းလုံတံတား တလျှောက်မှာ စွန်းဖူး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့တာတွေမနည်းဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ ငွေကြေးအမြောက်အမြား စုပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူဟာ ဘာကြောင့် ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေးကို ငွေလာညှစ် စရာ အကြောင်းရှိနိုင်မလဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ စားပွဲ၌ထိုင် နေသူများ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

စန်းရယ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတခွက်ကို မော့၍သောက် လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍....

‘အကြောင်းတရား မှားတာရှိပေမယ့် အမှန်တရားကတော့ တခုတည်းပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ စွန်းဖူးဟာ ခင်ဗျားနဲ့သွေးသောက် ညီအစ်ကိုတော်တယ်ဆိုတာ မမှားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

စန်းရယ်သည် သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်သို့ဆုတ်နိုင်သမျှ ဆုတ်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုစကားကို ပြောမိသဖြင့် ပြဿနာပေါ်မည် ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက ဒေါသထွက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ ခေါင်း ညိတ်၍....

‘မမှားဘူး’

စန်းရယ်က အားတက်စွာဖြင့်....

‘ဒီလိုဆိုယင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီမြို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကူညီရမှာလဲ’

‘စွန်းဖူး ထွက်လာအောင် လုပ်ပေးပါလား’

‘စွန်းဖူး ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မှမသိပဲ’

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေးရဲ့ စကားကို ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး’

စန်းရယ်သည် အရက်မူးနေသဖြင့်သာ ဝူးရှိန်ကွေးအား ယခုကဲ့သို့ ပြောရဲဆိုရဲခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့က သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ယင်း....

‘စန်းရယ်.... ခင်ဗျားရဲ့ စကားက နည်းလမ်းကျပါတယ်။

စွန်းဖူးဟာ ဒီမြို့မှာ ပုန်းနေတယ်လို့ ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စုံစမ်းလို့ မရခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ခုအချိန် အထိ သူ့ရဲ့ အရိပ်အရောင်ကိုတောင် လုံးဝမတွေ့ရသေးပါဘူး’

စန်းရယ်က မကျေမနပ်ဖြင့်....

‘အခုထက်ထိ ခင်ဗျား လိမ်ပြောနေတုန်းပဲလား၊ စွန်းဖူးကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာလဲ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဝူးရှိန်က စန်းရယ်၏ စကားကို ဝင်၍ ကြားဖြတ်ပြော လိုက်၏။

‘စန်းရယ်.... ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး၊ လူတယောက်ဟာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ယင် ရုပ်ပြောင်းတတ်တယ်၊ ဥပမာ.... ကျွန်တော် ကိုပဲကြည့်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်တုန်းက ကျွန်တော် ဟာ ကြံ့ခိုင်ကောင့်တင်းတယ်။ အခုကျတော့ အင်အားချိနဲ့

နေတယ်၊ မိတ်ဆွေတွေတောင် ကျွန်တော်ကိုတွေ့ယင် မှတ်ဖို့ ကြမှာ မဟုတ်ဘူး....

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှတောက်ပ၍ နေသည်။ ဝူးရှိန် ကွေးက အေးစက်စွာဖြင့် ဆက်၍ ပြောလိုက်သသ။

‘တကယ်လို့ လူတယောက်ဟာ ပုန်းနေမယ်၊ ဘယ်လိုမှရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုပါစို့၊ လွယ်လွယ်ပြောရယင် ခင်ဗျားနဲ့ စွန်းဖူး ဟာ အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့... ကျုပ်က ခင်ဗျားဟာ စွန်းဖူးဖြစ်ပါတယ်လို့ပြောယင် ခင်ဗျား ဝန်ခံပါမလား’

စန်းရယ်သည် တကိုယ်လုံးအေးစက်တောင့်တင်း၍ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျား...ဒီလို ရယ်စရာပြောတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီ စွမ်းလုံခိုမြို့ကို အခြေ မချခင်တုန်းကဆိုယင် သိုင်းလောကမှာ လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော် ဟာ သာမန် သိုင်းသမားတယောက်ပါ။ တကယ်လို့မ ကောင်းတဲ့ အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုလို့ ရှိယင် မေ့ဆေးအရက်တို့ စိတ်ကြွစေတဲ့ အရက်တို့ကို ရောင်းမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော် အဲဒီလို အလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့စိတ်မကူးခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နဲ့ စွန်းဖူးဟာ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူး’

ဝူးရှိန်ကွေးက အေးစက်စွာဖြင့်....

‘ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား’

ယခုအချိန်၌ စားပွဲဝိုင်း၏ အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာလေသည်။

စန်းရယ်သည် အရက်မူး ပြေသွားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ခန့်သောလေသံဖြင့်....

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး ဗုံဆိုတာမတီးယင် မမြည်ပါဘူး။

စကားဟာလဲ မပြောယင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခုနကကျွန်တော် နဲ့ စွန်းဖူးဆက်နွယ်မှု ရှိတယ်လို့ ပြောချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦး’

ဝူးရှိန်ကွေးက တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြောမနေပါနဲ့’ စန်းရယ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....

‘ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မဟုတ် တာတော့ပဲ ပြောမှာ သေချာတယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးက မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ သာ စိတ်ကြွစေတဲ့အရက်မျိုး စွန်းဖူးကို မရောင်း ခဲ့လို့ ရှိယင် စွန်းဖူးဟာ မုကျားကိုး ပြည်နယ်မှာ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်တဲ့ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ... ဗုကျန်းကျူးလဲ စွန်းဖူးကို ရန်လာရှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား က ကျုပ်ထက် ဒီကိစ္စကို ပိုပြီးတော့ သိမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဗုကျန်းကျူးရောက်လာတာနဲ့ ခင်ဗျားဟာစိုးရိမ် ထိတ်လန့်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

စန်းရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးသည် ဟန်ဆောင် သော အပြုံး၊ ကောက်ကျစ်သောအပြုံးမျိုးသာဖြစ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မမှားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမှားနိုင်ဘူး စန်းရယ်။ ဖုကျန်းကျူး ရောက်
လာတာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်မှာ တမျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့
ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးတို့ တိတိတဆိတ် တိုင်ပင် စွေးနှွေးကြတယ်။
ဒါကို ခင်ဗျားရဲ့သမီး ချန်းလန်းက ကြားသွားတယ်။ ချန်းလန်း
ဟာ မိဘကို ရှိသေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် ဝါးရွက်စိမ်း
အရက်အဖိုးကို ဟဲ့ချီအတွက် လက်ဆောင် ပေးလိုက်တယ်။
ဖုကျန်းကျူးကို ဒီမြို့ကနေနှင်ထုတ်ပေးဖို့ ချန်လန်းက ဟဲ့ချီကို
ပန်ကြားလိုက်တယ်လေ။ ခင်ဗျားက ဒါတွေကို ကျုပ်မသိဘူးလို့
ထင်နေသလား။

ဝူးရှိုန်ကွေးသည် ပြောသင်းမှ ဒေါသအမျက် ထွက်၍လာ
တော့သည်။

စန်းရယ်၊ ကျုပ် ဒီကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး အပြင်ကိစ္စတွေ
ဘာမှ မသိဘူးလို့ ခင်ဗျားက ထင်နေတယ်နေတယ်ပေါ့။
ဒါပေမယ့် စွန်းဖူးနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တိတိကျကျ
ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ စွန်းဖူးဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိ
ဘူး။ သူ့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်
လုံးဝမသိဘူး။

ခါးကုန်းကြီးသည် ရေနှေးကြမ်းအိုးကို ယူလာပြီး ရေနှေး
ကို လိုက်၍ ငှဲ့ပေးနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တင်းမာနေသော အခြေအနေသည် အနည်း
ငယ်မျှ ပြန်လည်၍ လျော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ခါးကုန်းကြီး ထွက်သွားသောအခါ ထပ်မံ၍ စကားပြောကြ
ပြန်သည်။ သို့သော်... စောစောကကဲ့သို့ တင်းမာမှု မရှိတော့ပါ။

စန်းရယ်က မဲပြုံး တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိုန်ကွေး...။ ခင်ဗျားပြောချင်တာက စွန်းဖူး
ဟာ ကျွန်တော် ရဲ့အရက်ကို သောက်မိလို့ မုကျားကိုးပြည်မှာ
ဒီပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က တာဝန်ယူရ
မယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။’

ဝူးရှိုန်ကွေးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အနည်းဆုံး လူမှုရေးပိုင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ယူရမယ်’

စန်းရယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကာ....

‘သိုင်းလောကမှာ ဒီအရက် မျိုး ရောင်း တာ ကျွန်တော်
တယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တုံ့စွန်းစန်းဟာ အရက်မရောင်း
ပေမယ့် ဒီလိုဆေးမျိုးက ဖော်စပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အရက်သောက်တဲ့လူတိုင်း လူသတ်မှု ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာက
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာကြီး ဝူးရှိုန်ကွေးက ကျွန်တော် ကို ဒီလို
တာဝန်မျိုး ယူခိုင်းတာကတော့ လုံးဝမတရားဘူး။’

ဝူးရှိုန်ကွေးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

စန်းရယ်...။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က တာဝန်ယူခိုင်းနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရယင် ခင်ဗျား ဒီတာဝန်ကို မယူ
နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား
ပါးစပ်က မဟုတ်တာတွေ မပြောယင် ပြီးတာပါပဲ။’

စန်းရယ်က လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်၍....

‘မိတ်ဆွေတို့ ယခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ရဲ့ ပါးစပ်ကို
လုံးဝ ပိတ်ထားလိုက်ပါတော့မယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးကို စွမ်းလုံချိမြို့မှ လူတိုင်းက လေးစားကြသည်။ သူ့အနေဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ မဟုတ်ပါ။ သူသည် စိတ်ထား အထူးပင် ကောင်းမွန်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဤမြို့တွင် စူဝူးမဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စမျိုး ရှိခဲ့လျှင် ယင်းကိစ္စကို ဝူးရှိန်ကွေးက ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

စန်းရယ် သူ့လူများကို သွေးထိုးပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် စားပွဲဝိုင်းရှိလူများက ဘာမှမပြောကြပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝူးရှိန်ကွေး၏ ဥပဓိရုပ်မှာ ခန့်ညားလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝူးရှိန်ကွေးသည် ချောင်းတချက် ဟန်လိုက်ပြီး စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသောလူများကို ဝေ့၍ တချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တလုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘အခုဆိုယင် ကျုပ်တို့ရှိမြို့မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဆက်တိုက် ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ လူတွေဟာ တယောက်နဲ့တယောက် အထင်အမြင် လွဲမှားစရာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ စွန်းဖူးဟာ ဒီမြို့မှာ ပုန်းနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အားလုံး သူ့ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်း နေပြီ။ ကျုပ်တို့ဟာ ဖုကျန်းကျူးကို မုန်းတီးနေမိတာဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမှားပဲဖြစ်တယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက ကြားဖြတ်၍....

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး ဒီစကား မပြောသင့်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ စွန်းဖူးကို ကာကွယ်ပေးနေတာဟာ ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လူတယောက်ဟာ မကောင်းမှု လုပ်

ခဲ့ပေမယ့် သူ နောင်တရလာခဲ့ယင် လူကောင်းတယောက်အဖြစ် နေထိုင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးရပါလိမ့်မယ်။ သူ ဒီလိုနေထိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို အနှောက်အယှက် မပေးနိုင်အောင် တားဆီးရတာပဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက ကျူးပိုင်လျန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....
‘ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်းပြောတာ နည်းလမ်းမှန်ပေမယ့် လုပ်နည်း လုပ်ဟန်က မှားယွင်းနေပါတယ်’
‘ဟင်’

ကျူးပိုင်လျန်းနှင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပေသည်။ သူတို့သည် ဝူးရှိန်ကွေး၏ စကားကြောင့် လှန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိကြလေသည်။

‘ဒီကိစ္စကို ဖုကျန်းကျူးပဲ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ စွန်းဖူးအနေနဲ့ လူကောင်းတယောက်အဖြစ် နေထိုင် သွားချင်တယ် ဆိုယင် ဖုကျန်းကျူးကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာပေါ့။ ဘယ်သူကမှ ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ သူ့လို ဘယ်သူမှ မခံစားခဲ့ကြရတော့ ကိုယ်ချင်းဘယ်စာပါ့မလဲ’

ဝူးရှိန်ကွေး၏ ပြောစကားမှာ မှန်ကန်လွန်းပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျူးပိုင်လျန်းလို လူမျိုးပင် တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျူးပိုင်လျန်းက....

‘ခင်ဗျားက စန်းရယ်ဟာ လူကို ဒုက္ခပေးတဲ့ အရက်တမျိုးကို ရောင်းချခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ရာဟောင်းတွေကို ပြန်ဖော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကျတော့ တချိန်က ကွမ်းလုံတံတား လမ်းပေါ်မှာ ဆိုးသွမ်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ခါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ အခုဆိုယင် စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ နေနိုင်ပြီး စွန်းဖူးကျတော့ အပြစ်ပေးခံရမှာလား၊

ထိုအချက်မှာ မှန်ကန်သော ချေပချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

စားပွဲဝိုင်းရှိ လူများပင်လျှင် တုန်လှုပ်၍ သွားမိကြသည်။

ဝူဖုန်းနှင့် ဝူကျဲတို့မှာလည်း စိတ်ထဲ၌ မကြည်မလင် ဖြစ်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် သူတို့ဖခင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိရှိထားပြီး သား ဖြစ်၏။ သူတို့၏ဖခင်သည် စိတ်ဓာတ် အလွန်ခက်ထန်မှန်း သိရှိထားကြလေသည်။

သို့သော် ဝူးရှိန်ကွေးသည် မည်သည့် အမှုအရာကိုမှ ပြသခြင်း မပြုပါ။ သူမ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုကို လူတိုင်းကပင် အံ့ဩကြရသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက အေးစက်စွာဖြစ် လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

‘ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမဆို ဒီလို မကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူဟာ သူ့ ကိုယ်သူ တာဝန်ယူရမယ်၊ သူ့ အနေနဲ့ ဒီပြင်ကံစွဲတွေကို စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်ပဲ ထားဦး လူမှုရေး ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းရှောင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တနေ့ကျယ် တနည်းနည်းနဲ့ ကျိန်းသေ ပြန်ဆပ်ရမှာပဲဗျ’

ဝူးရှိန်ကွေးက တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့်....

ကျုပ်ဟာ ကွမ်းလုံတံတား တလျှောက်မှာ အကြိမ်ကြိမ် လုယက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ တိုက်ခိုက်လို့ ရလာခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို မမက်မောခဲ့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျုပ်သာ ပစ္စည်းတွေကို စုဆောင်းထားခဲ့ယင် ကျုပ်တို့မိသားစု ချမ်းသာနေရောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ပိုလျှံတဲ့ ရတနာ

တွေကို လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေကို လျှပ်စစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြေကွက်လပ်မှာ ချုပ်ပင် နွယ်ပင်တွေ ပိတ်ဆို့ နေတယ်။ အဲဒါ တွေကို ကိုယ်တိုင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ။ သူတို့ ကောင်းစားနေတာကိုတွေ့ရယင် ကျုပ် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဆရာကြီးကျူးပိုင်လျန်း အနေနဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ သဘောထားကို သိပြီလား၊’

ဝူးဖုန်းနှင့် ဝူးကျဲတို့ မောင်နှမမှာ မျက်ရည်များ စီးကျ၍ လာသည်။ ထို့နောက် မည်သူကမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ပါ။

ကျူးပိုင်လျန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ယင်း....

‘ကျုပ်တို့ဟာ လူကြီးတွေဆိုတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် ခွင့်လွှတ်ကြရမယ်။ အခုကိစ္စက မြန်မြန်ပြီးယင် ပိုကောင်းမယ်။ ကြာလို့ရှိယင် ဖုကျန်းကျူးကို ပိုပြီးစိတ်ဆင်းဝံ့စေနိုင်တယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးသည်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် တစုံတခုကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးဟန် ပေါ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝူးရှိန်ကွေးက....

ကျုပ်နဲ့ စွန်းဖူးဟာ သွေးသောက် ညီအစ်ကို ဖြစ်တယ်...။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကျုပ် လုံးဝမနှစ်သက်ခဲ့ဘူး။ သူက ကျုပ်ထက် သိုင်းပညာပိုတော်လို့ ဘယ်လိုမှထိန်းမရနိုင် အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ သူနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့ရတယ်’

ဝူးဝူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ယင်း....

‘အခုလို ကြုံကြိုက်တုန်း ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်သင့်တယ်ဆိုတာ အကြံပေးပါလား’

ဝူးရှိန်ကွေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ် မေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ကျုပ် ပြောတာကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်နာမှာမို့ လို့လား’

စားပွဲဝိုင်းရှိ လူအားလုံးက ဝူးရှိန်ကွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေးရဲ့ စကားကို နာခံပါမယ်’

လူအားလုံးက သဘောတူ လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက ကျေနပ်စွာဖြင့်....

‘အခုလို မိတ်ဆွေတို့က ကျုပ်ကို အရေးပေးထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်အထင်ကတော့ ဒီကိစ္စကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ နည်းလမ်းတခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ စွန်းဖူးကိုယ်တိုင် ဖုကျန်းကျူးကို ထွက်တွေ့မှပဲဖြစ်မယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး။ စွန်းဖူးကတော့ ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ အခုအချိန်မှာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရတာ ကိုပဲ နှစ်သက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ မိုက်မှားမှုတွေကို ပြန်လည်ဘေးဆပ်ချင်လို့ပဲ’

စူးဝူးက စဉ်းစားသလိုနှင့်....

‘တကယ်လို့ စွန်းဖူး ထွက်မလာယင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ဆက်ပြီး လုပ်ရမှာလဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက သူ့တို့ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမှာပဲ’

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်ရမှာလဲ’

‘ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်။ စွန်းဖူးကို တမြို့လုံး အနှံ့လိုက်ပြီး ရှာရမယ်။ စွန်းဖူးနဲ့ အသက်အရွယ် မတိုမားမယိုမားရှိတဲ့ လူတွေကို စစ်ရမယ်။ အဲဒီလူဟာ စွမ်းလုံခိုမြို့မှာ နဂိုကတည်းက နေတဲ့လူ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ စွမ်းလုံခိုမြို့မှာ နေထိုင်တဲ့ လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် တခြားက ပြောင်းရွှေ့လာကြသူတွေပဲဖြစ်တယ်’

ဝူးရှိန်ကွေးက အားလုံးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ယင်း....

‘ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ် အခုပြောတဲ့ကိစ္စကို လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ် မဟုတ်လား’

ကျူးပိုင်လျန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ယင်း....

‘ခင်ဗျား ပြောသလို လွယ်မယ်လို့ တော့ မထင်ဘူး’

စူးဝူးကလည်း ခေါင်းကို ယမ်းခါလျက်....

‘စွန်းဖူးကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ တော်တော်လေးခဲယဉ်းတဲ့အလုပ်ပဲ’

ဝူးရှိန်ကွေးက အားမလျော့ပါ။ သူကပင် ဆက်၍....

‘စွန်းဖူး ဘယ်လိုပဲပုန်းပုန်း၊ သူ ကျုပ်ရှေ့ကိုရောက်လာယင် သူ့ကို ကျုပ် မှတ်မိမှာ သေချာတယ်။ စွန်းဖူးကို တွေ့အောင် ကျုပ် ရှာပြပါမယ်’

မည်သူမှ ဝူးရှိန်ကွေး၏ စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုကြပါ။ ဝူးရှိန်ကွေး၏ ပြောစကားကို လက်ခံသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌....

ဘေတ်စင်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူများပြည့်ကျပ်၍ စည်ကားနေပေသည်။ ထိုလူများထဲမှ လူတယောက်ကို ဝူးကျဲက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ဝူးကျဲက ဝူးဖုန်းအနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုး ပြောလိုက်၏။

‘ဟဲ့ချီ လာနေတယ်’

ဝူးဖုန်းက မမြင်သဖြင့်....

‘ဘယ်နေရာမှာလဲ’

ဝူးကျဲက လက်ညှိုးထိုး၍....

‘ဟဲ့ချီ ကျွန်မဆီကို လာနေတာနဲ့ တူတယ်’

ဝူးကျဲကပင် ဆက်၍....

‘ကျွန်မ သူ့ကို သေသေချာချာ မှာထားသားပဲ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဖေဖေ့ကို လာမတွေ့ဖို့ မှာထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို သူက လာဖြစ်အောင် လာသေးတယ်’

ဝူးကျဲက ဟဲ့ချီကို တီးတိုး ရေရွတ်၍ အပြစ်တင်နေမိလေသည်။

အမှန်ပင်။ ဟဲ့ချီသည် လူအုပ်ထဲမှ တိုး၍ထွက်လာပြီး စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ အားလုံးက သူ့ကို သတိထား၍ ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဝူးရိုန်ကွေးကလည်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

ဝူးရိုန်ကွေးက မသိမသာပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဟဲ့ချီ၊ မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာက တော်တော်များတယ်လို့ ကျုပ်ကြားရတယ်။ အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲလမ်းလျှောက်နေနိုင်ပြီလား’

ဟဲ့ချီက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့်....

‘ဆရာကြီးစူးရှိုန်ကွေး၊ အခုအချိန်မှာ တခြား ဘာကိစ္စမှ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဖုကျန်းကျူးကိစ္စပဲ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖုကျန်းကျူးနဲ့ တောစပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ အခု သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်’

စားပွဲဝိုင်းသည် လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်သွားကြ၏။ စားပွဲဝိုင်းရှိ လူများက ရှေ့သို့တိုး၍ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ညအမှောင်ပိုင်းဖြစ်နေပြ လေပြည့်နုကလေးက ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခိုက်နေပေသည်။ နွေရာသီဖြစ်သော်လည်း စားပွဲဝိုင်းရှိ လူများ၏ ကျောထဲ၌မူ စိမ့်ကန် ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

ရုတ်တရက် ဟဲ့ချီ ရောက်လာသဖြင့် ဝူးကျဲ လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားမိပေသည်။

သို့သော် သူမ၏ ဖခင်က အထူးပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူမသည် သက်ပြင်းတချက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်မိသည်။

ဟဲ့ချီသည် စားပွဲရှိ လူအားလုံးကို ဝေ့၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီး မူ တလုံးချင်း လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဖုကျန်းကျူး၊ သူ့ ရှုရန်သူကို လာရှာဖြစ်လို့ ဘယ်သူမဆို သူ့ကို တားဆီးပိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိဘူး။ စွန်းဖူးဟာ နောင်တရနေပြီဆိုတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ သူတို့’

နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စပဲ ဖြစ်တယ်။ ခုနကပဲ ကျွန်တော် ဖုကျန်းကျူးနဲ့ စကားပြောခဲ့ကြတယ်။ သူက စွန်းဖူးနဲ့ တယောက်ချင်း ယှဉ်ပိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့ စွန်းဖူး ရှုံးသွားယင် ကံတရားပဲပေါ့။ ဖုကျန်းကျူး ရှုံးခဲ့ယင်တော့ သူဟာ ချက်ချင်း ဒီမြို့ကနေ ထွက်သွားပါမယ်တဲ့

ကျူးပိုင်လျန်းကထ၍ ဒေါသတကြီးဖြင့်....

‘ကျုပ် သဘောမတူဘူး’

ဟဲ့ချီက ကျူးပိုင်လျန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တည်ငြိမ် စွာ မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆန့်ကျင်နေရတာလဲ’

ကျူးပိုင်လျန်းက မဲ့၍....

‘မတရားဘူး ထင်လို့ပေါ့’

ဟဲ့ချီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

‘မတရားဘူး ဟုတ်လား၊ တယောက်ချင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း တယ်ဆိုတာ တရားနည်းလမ်းကျပါတယ်’

‘ဟဲ့ချီ၊ မင်းစဉ်းစားကျည့်စမ်း၊ ဖုကျန်းကျူးဟာ လူငယ် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ နေ့တိုင်းသိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့ တယ်။ စွန်းဖူးကျတော့ အသက်လဲကြီးပြီ၊ ပြီးတော့ သူဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့တာဖြစ်လို့ ဘာမှ လေ့ကျင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဆိုယင် သူ့ပညာတွေဟာ လုံးဝ ပျောက်လှ နှိုးပါးဖြစ်နေမှာပေါ့’

ဟဲ့ချီက အေးစက်စွာပြုံးပြီး....

‘ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်းက စွန်းဖူးဟာ အသက်ကြီးလို့

သူ့ရှဲ့သိုင်းပညာဟာ ဆုတ်ယုတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ ဒီလိုထင်ယင် ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်း မှားသွားမှာပေါ့’

ကျူးပိုင်လျန်း မခံချိုမခံသာဖြစ်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ‘ဝုန်း’ ကနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့ချီ၊ မင်းက ဘာအထောက်အထားရှိလို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရ တာလဲ’

ဟဲ့ချီက လွန်စွာအေးဆေး တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့်....

‘ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ပြန်ထိုင် လိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော်ဟာ အရက်တစက်မှ မသောက်ရသေး

လို့ ဦးနှောက် ကြည်လင်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ဟဲ့ချီဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရက်သောက်ခဲ့ယင်လဲ စကားတခွန်းကို အရမ်း

မပြောဘူးဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်’

စူးစူးက ကြားဖြစ်၍....

‘ကဲ....ဒီကိစ္စကိုပဲ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင်’

ဟဲ့ချီက ဒူးထောက်၍ ဝူးရှိန်ကွေးကို အရိုအသေပေးလိုက် ပြီး....

‘ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေး၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပန်ကြားပါရစေ’

ဝူးရှိန်ကွေး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားပြီး ကြောင်အမ်း အမ်း အမူအရာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ချီ၊ မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းမော၍....

‘ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဆရာကြီးရှဲ့

အိမ်မှာ စော်ကားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်ကို ဘယ်
လိုမှ အပြစ်မယူပါနဲ့ ခင်ဗျာ'

ဝူးရှိန်ကွေးက သူ၏လက်ကို ယပ်လိုက်ပြီး....

'ဟဲ့ချီ မင်းပြောစရာရှိတာကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါ
တယ်'

ဟဲ့ချီကား ဒူးထောက်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး လူများကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

လူတိုင်းက ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေး မကျန်းမမာဖြစ်တာကိုပဲ
သိရှိထားကြတယ်။ အိမ်ထဲကနေ အပြင်ကို မထွက်တဲ့အပြင်
ညှော်သည်ကိုလဲ လက်ခံတော့ဆိုခြင်း မပြုဘူးဆိုတော့ အားလုံးက
ဒီလိုပဲထင်ကြမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေးဟာ
ခြေတဘက်ပြတ်နေလို့ပဲ ဖြစ်တယ်'

ဝူးရှိန်ကွေးက သူ၏လက်တန်းဘီးကို အနည်းငယ် နောက်
သို့ ရှေ့လိုက်ပြီး အင်္ကျီရှည်ကို မှ၍ လှင်ဟပြလိုက်လေသည်။

'အခု အားလုံးမြင်ကြပြီ မဟုတ်လား'

ဟဲ့ချီက ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

'တုံ့စွန်စွန်းက စွန်းဖူးကို သစ္စာဖောက်လို့ စွန်းဖူးက တုံ့စွန်
စွန်းရဲ့ဇနီးကို သတ်ခဲ့တယ်။ တုံ့စွန်စွန်းဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
စွန်းဖူးကို သွေးကြေးပြန်ဆပ်ဖို့ လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ဆရာကြီး
ဝူးရှိန်ကွေး စွမ်းလုံခိုမြို့မှာနေတယ်လို့ သိတာနဲ့ တုံ့စွန်စွန်းက
လိုက်လာခဲ့တယ်။ စွန်းဖူးနဲ့ ဝူးရှိန်ကွေးတို့ဟာ သွေးသောက်
ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်လို့ စွန်းဖူးကို အနှေးနဲ့ အမြန်တွေ့ရယ်လို့ယူဆ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အထိ စွန်းဖူးရဲ့ အငိုင်းအငေး

ကို လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ တုံ့စွန်စွန်းဟာ စိတ် မရှည်တော့ပဲ
ကြေးစား လူသတ်သမားတယောက်ကိုငှားပြီး ဆရာကြီး ဝူးရှိန်
ကွေးထံ စွန်းဖူးရဲ့မယ့်နေရာကို မေးခိုင်းတယ်။ ဆရာကြီး ဝူးရှိန်
ကွေးက မသိဘူးလို့ ပြောတော့ လူသတ်သမားက ဆရာကြီးရဲ့
ခြေထောက်ကို ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ ဆရာကြီး ဝူးရှိန်ကွေးဟာ
လူသတ်သမားကို ရင်ဆိုင်လို့ရပေမယ့် သူဟာ ရင်မဆိုင်ပဲအနစ်နာ
ခံခဲ့တယ်'

ဟဲ့ချီက ခဏမျှရပ်နားလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဒါပေမယ့် တုံ့စွန်စွန်းငှားတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ထွက်ပြေး
လို့ မလွတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွန်းဖူးက သူ့ကို
သတ်ပြီး ဝှပ်ဟိုမြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်လို့ပဲ'

'ဟင်'

လူအားလုံး လွန်စွာမှပင် အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

'ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် မြင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အမှန်
ပဲ ဖြစ်တယ်။ မြစ်အောက်ဘက်မှာ ကြေးစား လူသတ်သမားရဲ့
အလောင်းကို တွေ့ရလို့ သိခဲ့ရတာပဲ။ အဲဒီအလောင်းရဲ့ ကိုယ်
ပေါ်မှာ စွမ်းလုံခိုမြို့ထွက် ကျောက်ကြိတ်ဆုံတလုံးကို ချည်ထား
တယ်။ ဒီတော့... အလောင်းဟာ စွမ်းလုံခိုမြို့ကနေ ရောက်လာ
တာပဲဖြစ်ရမယ်။ စွမ်းလုံခိုမြို့မှာ လူသတ်သမားကို သတ်နိုင်တဲ့
လူဆိုလို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တယောက်က စွန်းဖူးဖြစ်တယ်။
ကျန်တယောက်ကတော့ ကျွန်တော်ပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က
လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်တော့ စွန်းဖူးရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့...
မဟုတ်ဘူးလား'

ကျူးပိုင်လျန်းကထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပဲလျင်မြန်စွာ ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ...အားလုံးကြားကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ စွန်းဖူးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ရှင်းပေးတာမို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်’ ဟဲ့ချီက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ယင်း...

‘ဆရာကြီးကျူးပိုင်လျန်း၊ စွန်းဖူးဟာ ဒီမြို့အတွက် ကောင်းကျိုးတွေ အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့လို့ သူ့ရဲ့အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ပေးရတော့မှာလား။ သူဟာ မြို့လူထု ချောက်ချားအောင် လုပ်ခဲ့တာကို ခင်ဗျားက ဒီအတိုင်း လက်ပိုက် ကြည့်နေတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ကျူးပိုင်လျန်းက မျက်မှောင်ကုပ်၍...

‘ဟဲ့ချီ မင်းက စွန်းဖူးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့မြို့ကို နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ...

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖုကျန်းကျူးဟာ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်မလာယင်တော့၊ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြီးပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

စူးဝူးသည် ဟဲ့ချီ၏ ဆိုလိုချက်ကို သဘော ပေါက်လိုက်မိလေသည်။

‘ဟဲ့ချီပြောတာ ကျွန်တော်သဘောတူပါတယ်။ တကယ်လို့ စွန်းဖူးထွက်မလာခဲ့ယင်တော့ ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေး ပြောသလို လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ဟဲ့ချီက ပြုံး၍

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အနေနဲ့ လောင်းကြေး စားကြေး လုပ်ပြီး ပြောဝံ့ပါတယ်။ စွန်းဖူးဟာ အမှန်တကယ်ပဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းရော စူးဝူးပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး... ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟဲ့ချီက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ယင်း...

‘သူဟာ ဒီမြို့ရဲ့အကျိုးကို လိုလားသူတယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာပေါ့’

ယခုမှပင် ထိုကိစ္စသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

စူးဝူးကဇာတ်စင်ပေါ်တက်၍ ကျေညာလိုက်၏။

‘စွန်းဖူးလို့ခေါ်မိသမျှသားများခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့မြို့မှာပြဿနာတခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ပြဿနာရှင်ဖြစ်တဲ့ ဖုကျန်းကျူးနဲ့

စွန်းဖူးတို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှ ပြီးဆုံးနိုင်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖုကျန်းကျူးက စွန်းဖူးကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိမ်းခေါ်လိုက်ပါပြီ။

ဟောဒီစင်ပေါ်မှာပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်’

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်က စူးဝူး၏ စကားကြောင့် ငြိမ်သက်စိတ်ဆိတ်၍ သွားလေတော့သည်။

သူတို့၏ ရင်ထဲ၌ အမျိုးမျိုး လှုပ်ရှား၊ ခံစားနေကြရလေသည်။

စွန်းဖူးနှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် အသိသက်သေများမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

* * *

(၄)

မည်းနက်မှောင်ပိန်းသော တောအုပ်အတွင်း တနေရာ၌
ဖြစ်၏။

ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံများသည် ဖုကျန်းကျူး၏ စိတ်ကို ရှုပ်ထွေး
လှုပ်ရှားနေစေလေသည်။

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ရေအိုးကို သူ့အားလှမ်းပေးလိုက်သည်။
'ဖုကျန်းကျူး၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်နဲ့ တူ
တယ်'

ဖုကျန်းကျူးက သူမဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....
'ဘယ်လိုလဲ ရှောင်ကျွတ်ဖေ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်

ကြာကြာ စောင့်ရဦးမှာလဲ'
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က....

'ဒီဇာတ်ထုပ်က နောက် ထမင်းအိုး တအိုးကျက်လောက်
ကြာယင် ပြီးတော့မှာပါ'

ဖုကျန်းကျူးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်....
'စောင့်ရတဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာပဲ'

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့ကပြုံး၍....
'ဖုကျန်းကျူး။ ရှင် သူ့ကို (၁၀) နှစ်တောင် စောင့်လာ

ခဲ့ပြီး အခု ခဏလေးကိုမစောင့်နိုင်ဘူးလား'
ဖုကျန်းကျူးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

'(၁၀) နှစ် ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ လူကို ဘာမှစိတ်ဒုက္ခမဖြစ်စေ
ဘူး။ တအောင်လောက်စောင့်ရတာက စိတ်ဒုက္ခပိုရောက်တယ်'

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အံ့ဩသွားပြီး....
'ဘာဖြစ်လို့လဲ....'

ဖုကျန်းကျူးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....
'အင်း....ပြောလဲ ခင်ဗျားလဲသိမှာမှမဟုတ်တာ....'

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ခေတ္တမျှငြိမ်မျှ စဉ်းစားနေရာမှ....
'ဖုကျန်းကျူး....စွန်းဖူးထွက်လာပါ့မလား'

'ထွက်ကိုထွက်လာရပေါ့'
'ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ'

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးတချက်ပြုံးလိုက်ယင်း....
'စွန်းဖူးဟာ လူနဲ့ လူအတယောက် မဟုတ်လို့ပဲပေါ့။ သူ

သာ လူနဲ့ လူအ မဟုတ်ယင် နောင်တရမှာလဲမဟုတ်ဘူး'
ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က သူ့ကိုရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

'ရှင်ပြောပုံအရဆိုယင်တော့ စွန်းဖူးရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ပြောင်း
လဲသွားပြီပေါ့'

'ဟုတ်တယ်....'
'ဟင်....ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ရ

တာလဲ'
ဖုကျန်းကျူးက ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားကာ....

'သူ့ကိုခွင့်လွှတ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုခဲ့
တာကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား။ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် စိတ်

ပြောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး၊
ထောင်းပန်ခိုင်းမယ်။ တကယ်လို့ စွမ်းလုံချိမ့်ကလူတွေ စွန်းဖူးကို

ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုယင် သူ့ကို ကျွန်တော်လဲခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်'

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က သူ့ဘေးနား၌ထိုင်လိုက်ပြီး....
 'ရှင်ပြောတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ရှင်က ဒီလိုလုပ်လိုက်
 တော့ ဘယ်လိုများ အကျိုးထူးမှာမို့လို့လဲ'
 ဖုကျန်းကျူးက မဲ့ပြုံးတချက်ပြုံးလိုက်၏။
 'ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့။ ခင်ဗျား နား
 လည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့။ ဒီပြင်လူက ခွင့်လွှတ်တယ် ဆို
 တာဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ခွင့်လွှတ်တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်
 အနေနဲ့ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေမယ့် သဘောထား ဒီလောက်တော့
 မကြီးနိုင်ဘူး'
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး....
 'တကယ်လို့ စွန်းဖူးသထွက်ပြီး၊ ရှင်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ရှိယင်
 ရှင်က သူ့ကိုနိုင်မယ်လို့ထင်သလား'
 ဖုကျန်းကျူး သက်ပြင်းချလျက်....
 'အင်း...နိုင်တာ ရှုံးတာက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ စွန်းဖူး
 သာ ထွက်လာယင် ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါပြီ'
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....
 'တကယ်လို့ သူ့လက်ချက်နဲ့ရှင်သေဆုံးသွားယင် ရှင် ကျေ
 နပ်နိုင်ပါ့မလား'
 ဖုကျန်းကျူးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ယင်း....
 'စွန်းဖူးဟာ ဒီလိုလုပ်မယ်မထင်ပါဘူး'
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီးမှ....
 'ဖုကျန်းကျူး လူတိုင်းဟာ အသက်ရှင်ဖို့အခွင့်အရေး ရှိကြ
 ပါတယ်။ တကယ်လို့ ရှင်က သူ့ကိုမသတ်ခဲ့ယင်၊ သူက ရှင်ကို

သတ်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ စွန်းဖူးရှုံးနိုင်ခဲ့ယင်ကော ရှင်က သူ့
 ကို သတ်ပစ်လိုက်မှာလား....
 ဖုကျန်းကျူးက တည်ငြိမ်စွာနှင့် ပြောလိုက်၏။
 'သူ့ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ယင်၊ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်။
 လူတယောက် ခုခံမှုမရှိယင် ကျွန်တော်က ရက်ရက် စက်စက်
 မလုပ်တတ်ပါဘူး'
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ထို့
 ပြင် မည်းမှောင်၍ နေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်.... အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 'ဟော.... လူတယောက်ရဲ့ ခေါ်သံပါလား ဖုကျန်းကျူးနှင့်
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့တို့ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။
 'ဖုကျန်းကျူး....'
 အော်ခေါ်သံသည် ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖုကျန်းကျူး
 က အသံလာရာကို နားစွင့်၍ မှန်းဆနေမိပေသည်။
 သို့သော်.... ထိုအသံရှင်သည် ထပ်မံ၍ အသံမပြုတော့ပဲ
 ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။
 ဖုကျန်းကျူးက အံ့ဩစွာဖြင့်....
 'ဘယ်သူလဲ မသိဘူး'
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး....
 'စွန်းဖူးနဲ့တူတယ်'
 ဖုကျန်းကျူးက သူမဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ....
 'စွန်းဖူးက ကျွန်တော်ကို ကယ်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားလဲ ထင်
 နေတယ် မဟုတ်လား'

ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး....
 ‘အစကတော့ မယုံပါဘူး၊ နောက်တော့ ယုံချိကလဲ ဒီလိုပဲ
 ပြောလို့ ကျွန်မ ယုံလိုက်ရတာပေါ့’
 ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ....
 ‘စွန်းဖူး မဖြစ်နိုင်ဘူး’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အသံကိုမြှင့်၍....
 ‘စွန်းဖူးဟာ ရှင့်ကို မသတ်ဘူးလို့တော့ ကျွန်မတော့ ထင်
 ထာပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ယင်း....
 ‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ စွန်းဖူးအကြောင်း ပြောနေရတာလဲ’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။
 ‘စွန်းဖူးဟာ ရှင့်ကိုကယ်တဲ့လူ ဖြစ်နေလို့ပေါ့’
 ဖုကျန်းကျူး ဒေါသထွက်လာပြီး....
 ‘ကျွန်တော် လုံးဝမယုံဘူး’
 ရှောင်ကျွတ်ဖေ့က အလျော့ပေးလိုက်လေသည်။
 ‘ကဲ ကျွန်မတို့ မြို့ပေါ်ကို သွားကြရအောင်’
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ
 သည်။
 ဖုကျန်းကျူး၏ စိတ်ထဲ၌ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် လွန်စွာ
 လေးလံနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိပေသည်။

အပိုင်း [တဆယ်]

‘ခါးကုန်းကြီးရဲ့ သစ်သားစား’

(၁)

ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်....

စုဝေးက ဖုကျန်းကျူးနှင့် စွန်းဖူးတို့ ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကြေငြာထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဇာတ်ပွဲမြန်မြန်ပြီးရန် မျှော်လင့်နေကြလေသည်။
သူတို့အနေနှင့် စွန်းဖူးကို မြင်တွေ့နေချင်နေကြပေသည်။

စားပွဲတိုင်းရှိ လူများမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့
သော်.... ကျူးပိုင်လျန်းသည် မခိုင်လုံသော အကြောင်းတခုကို

ပြု၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။
ဤသည်ကို ဝူးရှိုန်ကွေးက သတိပြုမိပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျူးပိုင်လျန်းနဲ့ စွန်းဖူး တို့ ဟာ ပြတင်းပေါက်ခြားပြီး
စကားပြောကြမလို့နဲ့ တူတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျူးပိုင်လျန်း

တယောက် ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်
မယ်’

ဝူးရှိုန်ကွေး၏ တွေးဆချက်က မမှားပါ။

ကျူးပိုင်လျန်း သူ့ထိုင်ခုံသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တို့ညင်းစွာနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘မိတ်ဆွေတို့ကို ကျုပ် ပြောစရာရှိတယ်’

ကျူးပိုင်လျန်း၏ အသွင်အပြင်သည် နွမ်းလျနေပုံ ရသည်။

‘စွန်းဖူးနဲ့ ကျုပ် စောစောက ဝင်းတံခါးအပြင်မှာ စကားပြောလိုက်ရတယ်။ သူ့အတွက်ကြောင့် စွမ်းလုံခို မြို့သူ မြို့သားတွေ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့’

မည်သူကမှ ပြန်လည်မေးခြင်းမပြု။ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

ကျူးပိုင်လျန်းက ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီးမှ ဆက်၍....

‘စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဖုကျန်းကျူးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေရမှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ သူက သူ့မှာရှိတဲ့ ငွေတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြပြီးပါပြီ။ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ဒီနေရာမှာ မပြောချင်ဘူး’

ဝူးရှိုန်ကွေးက အံ့သြစွာဖြင့်....

‘စွန်းဖူးက ကိစ္စတွေအားလုံး စိစဉ်ပြီးဟုတ်လား’

ကျူးပိုင်လျန်းက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် မုသားစကား ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ’

ဝူးရှိုန်ကွေးက မျက်မှောင်တချက်ကုပ်လိုက်ယင်း....

‘ကျွန်တော် သံသယ နည်းနည်းရှိနေတယ်။ စွန်းဖူး ဒီလိုလုပ်တာဟာ ဘယ်လိုအကြံအစည် ရှိလို့လဲမှ မသိတာ’

ကျူးပိုင်လျန်းသည် ဒေါသထွက်သွားကာ....

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သံသယဖြစ်နေရတာလဲ။ လူဆိုတာ သေကားနီးမှာ သူပြောတဲ့စကားက မှန်ကန်ပါတယ်။ ငှက်ဆိုတာ သေကားနီးမှ သူ့ရဲ့အော်သံဟာ လွှမ်းမိုး ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူ့ကို မယုံလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကျုပ်ကို မယုံလို့လား’

ဝူးရှိုန်ကွေးက အေးဆေးစွာဖြင့်....

‘ခင်ဗျား သိပ်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်နဲ့ သူဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်မားပါတယ်။ တကယ်လို့ သူ့ကိုသူ သေမယ်လို့ထင်ယင် ဘယ်တော့မှ သူ ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ရှိယင်တော့ သူဟာ လူ့လောကကြီးမှာ မနေချင်လို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ကျူးပိုင်လျန်းက တွေဝေစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ကျုပ် မေးပါရစေ။ ခင်ဗျားရဲ့ တွေးဆချက်နဲ့ ဝေဖန်မှုဟာ အမှန်ပဲလား’

ဝူးရှိုန်ကွေးက ပြတ်ပြတ်သားသားပင်....

‘အမှန်ပဲ’

‘ခင်ဗျားစကားကို ခင်ဗျား တာဝန်ယူနိုင်မလား’

‘ယူနိုင်တာပေါ့’

ကျူးပိုင်လျန်းက ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ကာ....

‘ဒါဆို ကျုပ်သိချင်တာတခု ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်း’

အားဖြင့် သူက ဘာကို ရည်ရွယ်ထားလို့လဲ’
ဦးရှိန်ကွေးက အေးစက်စွာနှင့် ပြောလိုက်၏။
‘လူအများရှဲ့ သဘောတူညီချက်ကို သူ့အနေနဲ့ လက်ခံလိုက်
တာပဲပေါ့’
ကျုံးပိုင်လျန်းသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေသည်။
သူသည် ဦးရှိန်ကွေးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး....

‘ကျုပ် စဉ်းစာတာကတော့ ပထမဆုံး ဖုကျန်းကျုံးကို
ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူ့ကို ကျုပ်တို့က
လွန်လွန်ကဲကဲမလုပ်ဖို့ ပြောရမယ်’
ဦးရှိန်ကွေးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ယင်း....
‘ခင်ဗျား ကျုပ်စကားနားထောင်ပါ။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပဲ
ပြောပြော ကျုပ်အနေနဲ့ ဖုကျန်းကျုံးကို အကျပ်မကိုင်ချင်ဘူး၊
ဖုကျန်းကျုံးက ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုယင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီပေါ့၊
တကယ်လို့ ရင်ဆိုင်ကြ တဲ့ အခါမှာသာ တရားမျှတမှု ရှိယင်
ပြီးတာပါပဲ’

ဟဲ့ချီက ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

‘မှန်ပါတယ်။ ဆရာကြီးဦးရှိန်ကွေးရှဲ့ ပြောကြားချက်ဟာ
စာရေးနည်းလမ်း ကျပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပီပီ
ယှဉ်ပြိုင်ကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’
ဦးကျဲသည် စိုးရိမ်စိတ်များ တကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေ၏။
ထို့ကြောင့် သူမ၏အစ်ကို ဦးဖုန်းအား....

‘အစ်ကို တကယ်လို့ စွန်းဖူး ထွက်လာလို့ ရှိယင် ဖုကျန်း
ကျုံးက နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ပါ့မလား’
‘မပြောတတ်ဘူး’
‘လူတိုင်းက စွန်းဖူးဟာ ဖုကျန်းကျုံးကို ရှုံးမယ်လို့ ထင်
နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖုကျန်းကျုံး ရှုံးမှာကိုတော့ ဘယ်
သူမှ ထည့်မစဉ်းစားကြဘူး မဟုတ်လား’

ဦးဖုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....
‘ညီမလေးက ဖုကျန်းကျုံးဟာ စွန်းဖူးကို နိုင်အောင်
မတိုက်နိုင်ဘူးလို့ များ ထင်နေသလား’
ဦးကျဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ်မျှ တုန်ခါ၍ သွားပေ
သည်။
‘စွန်းဖူးဟာ ဖုကျန်းကျုံးအပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ပြုမှု
ခံယင် ညီမလေးတို့က ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေရမှာလား။ ဒါကို
အစ်ကို စဉ်းစားမိရဲ့လား’

ဦးဖုန်းက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်....
‘ညီမလေး တိုးတိုးပြောပါ။ ဟိုမှာ ဖေဖေ လှည့်ကြည့်နေ
တယ်’
ဦးကျဲက သူမ၏အစ်ကိုဖြစ်သူအား တိုက်တွန်း ပြောလိုက်
သည်။
‘အစ်ကို ဖေဖေကို ခုနက ညီမလေးပြောတာကို သွား
ပြောလိုက်ပါလား’

ထိုစဉ် ဝူးရှိန်ကွေးက လှည့်၍....
'သမီးလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ'
ဝူးကျဲက မရဲတရဲဖြင့်....
'ဖေဖေ၊ သမီး....သမီး....'

သူမအနေဖြင့် ဖခင်ကို မပြောဝံ့ပါစေ။ သို့သော် ဝူးရှိန်
ကွေးက သမီးကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး....

'သမီးလေး၊ သမီးရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို
ဖေဖေ ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် သမီး ဘာတွေ ပြောပြချင်
သလဲ။ ဖေဖေ့ကို အားနာစရာ မလိုဘူး'

ထိုအခါ ဝူးကျဲ၏ စိတ်ဓာတ်မှာ တက်ကြွလာ လေသည်။
ထို့ကြောင့် သူမက....

'ဖေဖေတို့က စွန်းဖူး ရှုံးနိမ့်နိုင်တယ်လို့ ပဲ ပြောနေကြတယ်။
ဖုကျန်းကျူး သေနိုင်တယ်ဆိုတာကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်
မစဉ်းကြတာလဲ'

ကျူးပိုင်လျန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ယင်း....

'ဝူးကျဲ၊ စွန်းဖူးက ကျုပ်ကို ကတိပေးထားပါတယ်။ သူဟာ
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုကျန်းကျူးကို သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ဝူးရှိန်ကွေးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ကာ....

'ဆရာကြီး ကျူးပိုင်လျန်းပြောတာကို ကျုပ် ယုံကြည်ပါ
တယ်။ စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူးကို သတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။'

ဒါပေမယ့် သူသေ ကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ အခါမျိုးမှာတော့
မသေနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်ပါ့မလဲ'

ထိုစကားကြောင့် ကျူးပိုင်လျန်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မျှ ဒေါသ
ထွက်သွားလေသည်။ သူက ဝူးရှိန်ကွေးကို ဒေါသတကြီး အော်
ဟစ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ပြောပုံအရဆိုယင် ကျုပ်တို့က စွန်းဖူးကို ကန့်သတ်
ချက် ပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီတိုက်ပွဲဟာ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး မျှတမှုရှိတော့မလဲ'

စူးဝူးကလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

'မိတ်ဆွေတို့၊ ဝူးရှိန်ကွေးက ကျုပ်တို့ကို သတိပေးစကား
ပြောလိုက်တာပဲ။ ဖုကျန်းကျူးက စွန်းဖူးကိုသတ်ယင် ကျုပ်တို့
မြင်ချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူးကို
သတ်ခဲယင် ကျုပ်တို့ စွန်းဖူးရဲ့ ရက်စက်မှုကို တွေ့ကြရလိမ့်မယ်
မဟုတ်လား'

ကျူးပိုင်လျန်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်....

'ဆရာကြီးစူးဝူးရဲ့ သဘောကကော ပယ်ဖျက်ချင်လို့လား'
'ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လို
ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာစဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်လို့
ဆိုချင်တာပါ'

ဝူးဝူးကပင် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အမှန်တရားကို ကျုပ်တို့ လက်ကိုင်ထားရမယ်၊ တကယ်လို့ များ ဖုကျန်းကျူး သေဆုံးသွားခဲ့ယင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းရမှာလဲ’

ဟဲ့ချီက မျက်နှာထား တင်းမာစွာဖြင့်....

‘ကျွန်တော်တို့က ဖုကျန်းကျူးလို ခံစားချက်မရှိဘူး။ စွန်းဖူးလို နောင်တ တရားရနေတဲ့ စိတ်မျိုးလဲ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ တရားပါမလား။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရင်ဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီတိုက်ပွဲကို ဖျက်လို့ တော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ဖုကျန်းကျူးအနေနဲ့ ဒီတိုက်ပွဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပယ်ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဝူးကျဲက နှုတ်ခမ်းတချက်မဲ့ လိုက်ယင်း....

‘ဟဲ့ချီ၊ ဖုကျန်းကျူးအနေနဲ့ ဒီတိုက်ပွဲမှာ နိုင်မယ် ရှုံးမယ် ဆိုတာကို ရှင် တိတိကျကျ ပြောနိုင်လို့လား’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး....

‘မပြောနိုင်ဘူး။ ဖုကျန်းကျူး ကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမရှိဘူး။ သူလဲ သေနိုင်တယ်၊ စွန်ဖူးလဲ သေနိုင်တယ်’

ဟဲ့ချီက ပြတ်သားစွာဖြင့် ဆက်လက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို လုံးဝ မစွက်ဖက်သင့်ပါဘူး။ ခုနက ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်’

ဟဲ့ချီ စကားကြောင့် ဝူးကျဲမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲလာပေသည်။ သို့သော်....

‘တကယ်လို့ များ ဖုကျန်းကျူးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အခြေအနေ ရောက်လာယင် ကျွန်တော်အ သူ့အတွက် လက်တုံ့ပြန်ပေးပါမယ်။ ဒီက ဆရာကြီးတွေ့ရှေ့မှာတင် စွန်းဖူးကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်ပါမယ်’

ဝူးကျဲက တုန်ယင်စွာဖြင့်....

‘ဟဲ့ချီ၊ အဲဒီ အချိန်ရောက်ယင် သူ့အသက် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဟဲ့ချီက မဲပြုံးတချက် ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘လက်တုံ့ပြန်တယ်ဆိုတာ တန်ဖိုးပေးဆပ်ရတာ တမျိုးပဲ မဟုတ်လား’

ဝူးဝူးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ချီ၊ မင်း ခုနက ပြောလိုက်တဲ့ကိစ္စ ဖုကျန်းကျူးကို သေသေချာချာ ပြောပြပြီးပြီလား’

ဟဲ့ချီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ....

‘ပြောပြီးပါပြီ၊ ဆရာကြီးစူးစူးကို ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ တချိန်တုန်းက ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ခံစားခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒီလိုခံစားရမှုမျိုးဟာ ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းပါတယ်’

လူတယောက်က ဝင်မေးလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ လက်တုံ့ပြန်ပြီးပြီလား’

ဟဲ့ချီက ထိုသူကို စိတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘အင်း...လက်တုံ့ပြန်ပြီးပါပြီ’

ထိုလူကပင်....

‘ခင်ဗျား တော်တော်ကျေနပ်သွားသလား’

ဟဲ့ချီက မဲ့ပြုံး ပြုံးလျက်....

‘ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ကျေနပ်နေယင် ဒီစွမ်းလုံခြုံမှုကိုတောင်
ရောက်လာနိုင်ပါ့မလား’

ဝူးရှိန်ကွေးက ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်၏။

ဟဲ့ချီ၊ ဖုကျန်းကျူး အခု ဘယ်မှာလဲ’

ဟဲ့ချီက ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ ဒီကို လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့အနေနဲ့ ၁၀ နှစ်လုံးလုံး
ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေခဲ့ရတာ၊ ဒီအချိန်ကို လက်လွှတ်ခံမှာ
မဟုတ်ပါဘူး’

ဟဲ့ချီ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် လူရိပ်တခု ဇာတ်စင်ပေါ်သို့
ခုန်တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ထိုလူသည် ဖုကျန်းကျူးပင် ဖြစ်၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အံ့သြ
ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် လျင်မြန် ပေါ့ပါးလွန်း
လှသည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် စွမ်းလုံခြုံမှုသို့ ပထမဦးဆုံး
ရောက်ရှိလာသော နေ့က ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏

စိတ်ထဲမှာမူ နှမ်းနယ်နေပုံပေါ်လေသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင်
အထုပ်တထုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဖုကျန်းကျူးက ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ အရိုအသေပြုကာ
သူ၏ အထုပ်ကို ဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုအထုပ်ထဲမှ လျှော်ကို
ချည်လုပ်ပြီး ချုပ်ထားသော အင်္ကျီတစ်ထွက်လာသည်။ ထိုဝတ်စုံ
သည် မိဘများသေဆုံးလျှင်ဝတ်လေ့ရှိသော ဝတ်စုံပင် ဖြစ်၏။
ဖုကျန်းကျူးက သူ၏ ဓားကောက်နှင့် ဓားမြှောင်ကို အနီးရှိ
စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်၍ တင်ထားလိုက်ပြီး ထိုဝတ်စုံကို လဲလှယ်
လိုက်လေသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် သူ့ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ပြီးသော
အခါ၌ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။

ဝူးကျဲသည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ ရင်ထဲ၌ တလှိုက်လှိုက်
ဆိုးနှင့်စွာ ခံစားနေရပေသည်။ နောက်ဆုံး မချုပ်တည်းနိုင်
တော့ပဲ ငိုယိုလိုက်လေတော့သည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက ဝူးကျဲအား ကြင်နာစွာနှင့်....

‘သမီးလေး မငိုပါနဲ့ကွယ်။ သမီး ငိုလို့ရှိယင် ဖုကျန်းကျူးရဲ့
စိတ်ဟာ သမီးဆီမှာ ရောက်နေမှာပေါ့’

ဝူးကျဲက သူမ၏ ဖခင်ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်ပဲ....

‘ဖေဖေ... သူ ဒီလို ဝတ်စားထားတော့ သူ သေချင်တဲ့ပုံ
မပေါ်ဘူးလား’

ဝူးရှိန်ကွေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သမီးထင်တာ မှားနေပြီ။ ဖုကျန်းကျူးဟာ သူ့မိဘကိုသတိရလို့၊ လမ်းဆွတ်လို့ ဒီလိုဝတ်တာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ လူစွမ်းကောင်းကြီးဆိုပြီး ဝတ်ပြတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေး ဖေဖေ အတွေ့အကြုံအရ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ တည်ငြိမ်မှု ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့နိုင်မယ်လို့ ဖေဖေယုံကြည်တယ်’

ဝူးရှိုန်ကွေးသည် ဝူးကျဲအား နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကိုပါ ရိပ်စား သိရှိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာမှု ရစေရန် ဖျောင်းဖျံ့ပြောဆိုလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဖုကျန်းကျူးကို ပဲ့ကြည့် ပရိသတ်များက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။ လူတိုင်း၏ စိတ်ထဲ၌ စွန်ဖူးတယောက် မည်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ထွက်ပေါ်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြပေသည်။

ဟဲ့ချီက ဝန်းကျင်တခုလုံးကို ဝေ့ဝဲကာ ကြည့်ရှု နေသည်။ သူ၏ အကြည့်မှာ သာမန်လူတယောက်၏ အကြည့်နှင့် လုံးဝ မတူပါ။

စူးရှ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် ဇာတ်စင်၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ သူက မြားတစင်းပမာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေသည်။

သူ၏ခြေအစုံသည် ဇာတ်စင်၏ ကြမ်းခင်း ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ တချက်ဆောင်၍ အရှိန်ယူပြီး အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ပြန်လည် ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ဘေး၌ လူတယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူမှာ တံ့စွန်စန်းပင် ဖြစ်၏။ တံ့စွန်စန်း၏ နောက်ကျောကို ဟဲ့ချီက ဖမ်းချုပ်ထားသည်။ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော လူအားလုံးသည် ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြသဖြင့် ဝန်းကျင်တခုလုံး ဆူညံ၍ သွားသည်။

တံ့စွန်စန်း၏သည် စွန်ဖူးဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ ဟဲ့ချီက တံ့စွန်စန်းကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ သို့နှင့် စားပွဲငိုင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တံ့စွန်စန်း၏ မျက်နှာသည် ဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။

ဟဲ့ချီက စူးစူးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။
‘ဆရာကြီးစူးစူး သူ့ကို ရှာရမလား’
စူးစူးက ချက်ချင်းပင်....
‘ရှာပါ....’

ဟဲ့ချီသည် လွန်စွာမှ ပါးနပ်သူ ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုးတွင် သူသည် အတင်းကျကျ သိရှိထားပြီးဖြစ်လေသည်။ တံ့စွန်စန်းကိုယ်ထဲမှ အဆိပ်လူးထားသောရှစ်မြှောင်ပုံ သံချွန် လက်နက်ပုန်းတခုကို ဆွဲတုတ်လိုက်၏။

ဟဲ့ချီက လက်နက်ပုန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ယင်း
'ခင်ဗျား ဒီလက်နက်ပုန်းတွေ ယူလာပြီး ပုန်းနေတာ ဘာ
အကြံအစည်ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

'ကျုပ်ဟာ စွန်ဖူးနဲ့ ရန်ငြိုးရှိခဲ့ဘူးတယ်။ ဒါကို ဆရာကြီး
ဝူးရှိုန်ကွေး ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျုပ်က စွန်ဖူး ထွက်
လာတာနဲ့ ဟောဒီက အဆိပ်လူးထားတဲ့ ရှစ်မြောင့်ပုံ သံချွန်
လက်နက်ပုန်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပစ်ချင်လို့ပဲ။ နောက်ပြီး စွန်းဖူးဟာ
ဖုကျန်းကျူးကိုသတ်မှာ မကြည့်ရက်လို့ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့စကားက
အမှန်ပါ။ မယုံယင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး'

လူအားလုံး၏အကြည့်သည် ဝူးရှိုန်ကွေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွား
၏။ ဝူးရှိုန်ကွေးက သူ၏ခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်သည်။
တုံ့စွန်စန်းသည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကာ....

'ခင်ဗျားတို့က စွန်ဖူးအပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း ထားနေကြတာလဲ'

တုံ့စွန်စန်းသည် ပြောယင်းမှ လူအားလုံးကို ဝေ့ကြည့်
လိုက်ပြီး....

'စွန်ဖူးဟာ သိပ် ရက်စက်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့
သူဟာ အခါတရမက သေသင့်ပါတယ်'

ဝူးရှိုန်ကွေးက တုံ့စွန်စန်းကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ....
'တုံ့စွန်စန်း ကျုပ်ပြောမဲ့ စကားကို နားထောင်ပါဦး'
တုံ့စွန်စန်းက....

'ပြောပါ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်'

ဝူးရှိုန်ကွေးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....
'တုံ့စွန်စန်း ခင်ဗျားစိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့။
အခုအချိန်မှာ ဖုကျန်းကျူးဟာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့လို့ ရှိယင်
သူဟာ စွမ်းလုံချိမ့်မှာ နေထိုင်သွားနိုင်လိမ့်မယ်။ သူ့ကို လူတွေ
က မမှန်းတဲ့အပြင် ချစ်ခင်လာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေတဲ့လူကို အားပေးမှာပေါ့။ မကြာခင်
သူဟာ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေအတွက် ဝန်ခံဖို့ သတ္တိရှိရဲ့လား
ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိလာရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့
စိတ်အေးအေးထားပါ။ စွန်းဖူးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိပဲ
ဖုကျန်းကျူးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပါစေ....'

ဝူးရှိုန်ကွေး၏ စကားမှာ ကြားရသူအပေါင်းကို တုန်လှုပ်
သွားစေသည်။

သူ၏စကားသည် လူအားလုံးကို ထိန်းချုပ် ဆွဲဆောင်ထား
နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ပွဲကြည့် ပရိသတ်များမှာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အနည်း
ငယ်မျှပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ မပြုလုပ်ကြပါ။

တုံ့စွန်စန်းက မခံမရပ်နိုင်ဟန်ဖြင့်....
'ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို စိတ်အေးအေး ထားခိုင်းတာက
စွန်းဖူးဟာ ဖုကျန်းကျူးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မရှိစေပဲ
ရင်ဆိုင် နိုင်အောင်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား'

ဝူးရှိန်ကွေးက အေးစက်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....
'စွန်းဖူး ရင်ဆိုင်ရမှာက ဖုကျန်းကျူးမဟုတ်ဘူး'
တု စွန်စန်းသည် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေ
သည်။ သို့သော် သူသည် သိချင်စိတ်ကို မမျှီသိပ်နိုင်ပဲ....
'ဒါ...ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့လဲ'

ဝူးရှိန်ကွေးက မျက်မှောင်တချက် ကြုတ်လိုက်ကာ....
'စွန်းဖူး ရင်ဆိုင်ရမှာက သူ့ရင်ထဲက အသိစိတ်နဲ့ တရား
မျှတမှုပဲ ဖြစ်တယ်'
ယင်းသို့ ဝူးရှိန်ကွေး၏ ပြောသံသည် တု စွန်စန်း၏ နားထဲ၌
မိုးချန်းသံကဲ့သို့ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။
ထို့နောက် သူ၏အသံ မြင့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။
'စွန်းဖူး တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ကြား
ပြီး နားလည်လို့ ရှိယင် ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ပါ'
လူတိုင်း၏ မျက်လုံးသည် ဝန်းကျင်တခုလုံးကို လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုနေကြရာမှ စိတ်ပျက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် စွန်းဖူး၏ အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝ မတွေ့ရသောကြောင့်
ပင် ဖြစ်၏။

တုစွန်စန်းက ဝူးရှိန်ကွေးကိုကြည့်ပြီး ခနဲသလိုနှင့်....
'ခင်ဗျားက လူတွေကို အိပ်မက်ဆိုးကနေ လန့်နိုးလာအောင်
လုပ်တဲ့ လူပဲ။ ခင်ဗျား ဒီလိုခေါ်လိုကတော့ အချိန်သာ ကုန်
သွားမယ်၊ စွန်းဖူးက ခင်ဗျား စကားကို ကြားမှာမဟုတ်ဘူး'

ဝူးရှိန်ကွေးက မျက်နှာထားတင်းမာစွာဖြင့်....
'တု စွန်စန်း၊ စွန်းဖူးဟာ လူသားတယောက်ပါ'
တု စွန်စန်းက မဲပြုံး ပြုံးလျက်....
'သူဟာ လူသားတယောက်မဟုတ်ဘူး'
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
'သူဟာ လူတယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပေမယ့် သူ့ရဲ့ အသည်း
နှလုံးဟာ သံထက် မာကြောတယ်။ သူဟာ ရက်စက်တဲ့ လူ
တယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို လူလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး'

ဝူးရှိန်ကွေးသည် တုစွန်စန်း၏ စကားကြောင့် ဒေါသထွက်
လာ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သို့သော်
သူ့တွင် ခြေတချောင်းမရှိ၍ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက်
ယိမ်းယိုင်၍ သွားပေသည်။

ဝူးကျဲက သူမ၏ ဖခင်ကို နောက်မှ လျင်မြန်စွာ ထိန်းကိုင်
လိုက်ရ၏။
'ဖေဖေ ဒေါသကို ရှေ့မထားပါနဲ့'
ဝူးရှိန်ကွေးက လေသံမာမာဖြင့်....

'တုစွန်စန်း၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး
မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကို သတ်ခဲ့လို့ စွန်းဖူးကို
တိရစ္ဆာန်လို့ ခင်ဗျားက ဆိုလိုချင်တာလား'
တုစွန်စန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဝူးရှိန်
ကွေးက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘စွန်းဖူးတာ ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ လောကဓံရှိလှည့်စားမှုကြောင့် ဒီလိုရက်စက်မှုမျိုးကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့အကြောင်း ကျုပ်တယောက်တည်းပဲ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူဟာ နောင်တရပြီး ဒီ ၁၀ နှစ်အတွင်းမှာ လူကောင်း တယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သတ္တိရှိတဲ့ လူတယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ထွက်လာမှာ သေချာပါတယ်’

ဝူးရိန်ကွေးသည် ဝန်းကျင်ကို စေ့စပ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် စွန်းဖူး ထွက်လာမည်ဟု ထင်ထားပေသည်။ သို့သော်လည်း စွန်းဖူး၏ အရိပ်အရောင်ကို မျှပင် မတွေ့မြင်ရသေးပေ။

ဝူးရိန်ကွေးသည် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာနှင့် သူ၏ ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ဟဲ့ ချီက ထိုင်ခုံကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြယင်း....

‘တုံ့စွန်စန်း ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ထိုင်နေပါ။ ဘာမှ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား မလုပ်ပါနဲ့’

တုံ့စွန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟဲ့ ချီ၊ ခင်ဗျားစကား ကျုပ် နားထောင်ပါမယ်’

တုံ့စွန်စန်းသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခါးကုန်းကြီး ရုတ်တရက် စင်ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး တုံ့စွန်စန်းကို ရေနှေးကြမ်းတခွက် ငွေပေးလိုက်သည်။

တုံ့စွန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယူလိုက်ပြီး...
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

တုံ့စွန်စန်း သတိမေ့ကာ စကားပြောလိုက်မိလေသည်။ သူ့ရှေ့မှ ခါးကုန်းကြီးသည် ဆွံ့အနေသော ခါးကုန်းကြီး ဖြစ်နေ၍ပင်။

ခါးကုန်းကြီးသည် စားပွဲဝိုင်းရှိ လူများကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လိုက်ငွေပေးပြီးနောက် တဆက်တည်းမှာပင် ဇာတ်စင်ရှိ ဓာတ်စင်လျှောက်လှမ်း၍ သွားလေသည်။

ဇာတ်စင်ထောင့်၌ လှေကားတခုရှိသည်။ ထိုလှေကားသည် ပွဲကသူများ အတက် အဆင်း ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်၏။ ခါးကုန်းကြီးသည် ထိုလှေကားပေါ်မှတစ်ဆင့် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေသည်။

ခါးကုန်းကြီးက လက်ထဲရှိ ရေနှေးကြမ်းအိုးထဲမှ ရေနှေးကို ဖုကျန်းကျူး၏ ရှေ့ရှိ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ငွေပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဖုကျန်းကျူးက ပန်းကန်လုံးကို ယူ၍ မော့သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖုကျန်းကျူးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခါးကုန်းကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

ခါးကုန်းကြီးက ရေနှေး ထပ်ငွေပေးမည် ပြုသောအခါ ဖုကျန်းကျူးက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။ ဖုကျန်းကျူး အနေဖြင့် ခါးကုန်းကြီးသည် ဆွံ့အနားမကြားသူတယောက်ဟု ကြိုတင်သိရှိထားသဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခါးကုန်းကြီးသည် ဖုကျန်းကျူး၏လက်ထဲမှ ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ရေနှေးအိုးနှင့်အတူ ဇာတ်စင် ထောင်တွင် သွား၍ ချထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝတ်ထားသော သူ၏ အင်္ကျီကို ချွတ် ပစ်လိုက်သည်။ အနက်ရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီ အတွင်း၌ ခံ၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုအခါ သူ၏ ပုပုကွကွခန္ဓာကိုယ် ပေါ်လွင်လာပေသည်။ သူသည် သူ၏ ကျောကုန်းပေါ်၌ ပိတ်စဖြင့် အထုပ်ပြုလုပ်၍ ကျောပေါ်တွင် ဘကြီးသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် စည်းနှောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ လူတချို့က....
'ခါးကုန်းကြီးက အတုကြီးပါလား'

ခါးကုန်းကြီးသည် သူ၏ ကျောကုန်းပေါ်မှ အထုပ်ကိုချ လိုက်ပြီး သူ၏ခါးကို တည့်မတ်စွာဆန့်၍ ရပ်လိုက်၏။ ယခုအခါ သူသည် ခါးကုန်းကြီးတယောက်မဟုတ်တော့ပါ။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်မက ရှိသွားခဲ့ ပေပြီ။ သူသည် ရုတ်တရက် ဤပုံစံဖြင့် ထွက်ပေါ်လာမှုကြောင့် အားလုံးလိုလို ဆူညံ ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီးမှ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အမှန်တကယ်ပင် ခါးကုန်းကြီးသည် စွန်းဖူး ဖြစ်နိုင်ပါ မည်လော။

သို့သော် လူတိုင်းက မယုံကြည်ကြပါ။ သူ့ အနေနှင့် ခါးကုန်းကြီးကဲ့သို့ အရပ်ပုချင်ဟန် ဆောင်ထားသောကြောင့် အောက်မှလူများက သူ့ကို လှောင်ပြောင် အော်ဟစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူက ဂရုမစိုက်။

သူ၏ သည်းခံစိတ်သည် မြင့်မားလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးသည် စွန်းဖူး ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ခါးကုန်းကြီး ထမ်းသော ရေကို စွမ်းလုံခိုမြို့၌ မသောက် ဖူးသူတယောက်မျှမရှိပါ။ သူသည် လက်နှစ်ဘက်၌ သွေးစွန်း ထင်းနေသော စွန်းဖူးဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသလား။

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

လူတိုင်းက ဤအတိုင်းပင် မှတ်ချက်ချနေမိကြလေသည်။

* * *

(J)

သို့သော်....
ထိုခါးကုန်းကြီးသည် ဇာတ်စင် အလယ်တည့်တည့်တွင် ဒူး ထောက်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို ဂါဝရပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အက်ကဲ့သောအသံဖြင့်...
'ကျွန်တော်ဟာ စွန်းဖူး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမြို့ကို စိတ်မချမ်း
မသာ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
အားလုံးအပေါ် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရပါမယ်။ ဒီက မိတ်ဆွေတွေကို
လိမ်ညာခဲ့မိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်'
ပရိသတ်များမှာ ရုတ်တရက် ဆူညံသွားကြလေသည်။

'ခင်ဗျား စွန်းဖူးမဟုတ်ဘူး။ အခုဆင်းသွားပါ'
'ဘာဖြစ်လို့...စွန်းဖူးရဲ့ကိုယ်စား ဝန်ခံနေရတာလဲ'
ဇာတ်စင်အောက်မှ တယောက်တပေါက်ဖြင့် အော်ဟစ်
ပြောဆိုလိုက်သံများက ဆူညံသွားပေသည်။
ဝူးရှိုန်ကွေးသည် ဇာတ်စင်ရှေ့သို့ ဝူးကျနှင့်အတူ ရောက်ရှိ
လာ၏။

ထိုလူမှာ စွန်းဖူးဖြစ်ကြောင်း ဝူးရှိုန်ကွေးသိလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း ထိုခါးကုန်းကြီးမှာ စွန်းဖူးပင် ဖြစ်
လေသည်။

ဖုကျန်းကျူး လွန်စွာအံ့ဩသွားသည်။ သူ ယခုရင်ဆိုင်ရမည့်
သူမှာ စွန်းဖူးမှ ဟုတ်ပါလေမလားဟူ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် သူ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီမလေးတို့၏
အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည်၍မြင်ယောင်မိသည်။ သို့တစေ သူသည်
စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

ဝူးရှိုန်ကွေးက လှမ်းကြည့်နေရာမှ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်...
'စွန်းဖူး... (၁၀) နှစ် ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ အလွန်ရှည်လျားတဲ့
အချိန်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ဒီလောက်အထိ သည်းခံနေနိုင်တာကို
ချီးကျူးပါတယ်'

စွန်းဖူးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်ယင်း...
'ကျွန်တော် နောင်ကြီးပြောတဲ့လူစားမျိုး ဖြစ်ချင်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နာကျည်းမှုကို ခံစားနေရတုန်းပဲ'
ဝူးရှိုန်ကွေး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်...
'စွန်းဖူး ကျုပ်...ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး'

စွန်းဖူးက ဝူးရှိုန်ကွေးကို ဆွေးမြေ့စွာလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...
'နောင်ကြီးအနေနဲ့ ဒီမြို့ကလူထုကို စကားနည်းနည်းလောက်
ပြောပေးပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ
သိသွားကြပါလိမ့်မယ်'

စွန်းဖူးသည် သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဝူးရှိုန်ကွေးကို ဇာတ်စင်
ပေါ်သို့ ချီမ၍တင်လိုက်၏။

ဖုကျန်းကျူးမှာ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားနေသဖြင့်
စွန်းဖူးမှန်း သိလိုက်ရလေပြီ။ တချိန်သော ကာလက၊ သူ၏
မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့သော စွန်းဖူးဖြစ်မှန်း သိ
လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဝူးရှိုန်ကွေးက ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍...

‘သူဟာ စွန်းဖူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ ကျုပ်လောက် မသိကြပါဘူး’

ဇာတ်စင်အောက်မှ လူများက ပြန်၍ အော်ပြောလိုက်ကြသည်။

‘သူဟာ စွန်းဖူး လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရေထမ်းနေတဲ့ခါးကုန်းကြီးပဲ’

ဝူးရှိုန်ကွေးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

‘သူဟာ စွန်းဖူးအစစ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးအပေါ်မှာ ကြင်နာစိတ်ရှိတာကို ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ သူ့အပေါ် ကရုဏာစိတ်ရှိယင်၊ အယင်တုန်းက စွန်းဖူးပဲဖြစ်ပါစေ။ သူ့အသက်ရှင်ယင်လဲ အယင်တုန်းကအတိုင်း သူ့ဘက်က မားမား မတ်မတ်ရှိကြပါ။ သူ မတော်တဆသေသွားယင်လဲ ဝမ်းမနည်းကြပါနဲ့’

ဝူးရှိုန်ကွေးက ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်....ဇာတ်စင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှု စတင်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်’

စွန်းဖူးက ဝူးရှိုန်ကွေးတို့ ဇာတ်စင်ပေါ်မှအောက်သို့ ပြန်၍ ပို့ပေးလိုက်၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံးသည် အသံလုံးဝမထွက်လာတော့ပါ။ မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့သာ အာရုံစိုက်၍ကြည့်နေကြလေသည်။

စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူးနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ဖုကျန်းကျူး....မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မပြေးသွားရတာလဲ’

‘ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ထွက်မပြေးပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ယင်း....

‘ဒီလိုဆိုယင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုနိုင်မယ်လို့ ကျိန်းသေထင်နေသလား’

စွန်းဖူးက ခေါင်းယမ်းခါပြလိုက်ကာ....

‘မထင်ပါဘူး’

ဖုကျန်းကျူးသည် စွန်းဖူးကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

‘ဒါဆိုယင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်’

စွန်းဖူးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

‘ဟုတ်ပါတယ်.... ဒါကြောင့် ကျုပ် ထွက်လာတာပေါ့။ လူလေးရွဲမုန်းတီးစိတ်ကို ကျေနပ်သွားစေချင်လို့ပဲ’

ဖုကျန်းကျူးသည် ပထမတွင် တုန်ဆိုင်းမှု ရှိနေသေးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့မိသားစုကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိ၍ ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်၍ လာလေတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် ထရပ်လိုက်သည်။

စွန်းဖူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍....
'လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်မလား.....လက်နက်နဲ့ရင်ဆိုင်မလား'

စွန်းဖူးက အေးစက်စွာဖြင့်....
'ကျုပ်က လက်နက်သုံးတာ အလေ့အကျင့်မရှိဘူး။ ဒါ
ကြောင့် လက်နက်မဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်ကြရတောင်'

စွန်းဖူးနှင့် ဖုကျန်းကျူးတို့သည် နေရာကိုယ်စီ ယူလိုက်ကြ
၏။ တယောက်နှင့် တယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရှုလိုက်ကြလေ
သည်။

ဖုကျန်းကျူးက ရုတ်တရက် စတင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ဖုကျန်းကျူးက စွန်းဖူး၏မျက်နှာတည့်တည့်သို့ 'လျှပ်စစ်
မုန်တိုင်းလက်သီးသိုင်း' သိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ စွန်းဖူးက သူ၏ကိုယ်ကို စောင်းလှည့်ပေး
လိုက်သည်နှင့် ဖုကျန်းကျူး၏လက်သီးချက်မှာ လွတ်ထွက်သွား
ပေသည်။

စွန်းဖူးသည် သိုင်းပညာအရာ၌ ရင့်ကျက်၊ ကျွမ်းကျင်လှသူ
တယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ဒေသအနှံ့ လှည့်လည်လှုပ်ရှားသွား
လာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့်၊ အတွေ့အကြုံ အမြောက်အများ ရှိသည်။
သို့သော် ဖုကျန်းကျူးမှာ သိုင်းလောကနှင့် ဆက်စပ်မှု
နည်းပါးသော်လည်း စိတ်ဓာတ်အရ စွန်းဖူးထက် သာလွန်နေ
သည်။

စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူး၏ လျှပ်စစ်မုန်တိုင်း လက်သီးသိုင်း
ကွက်ကို ငါးရှဉ့်လျှောထိုးသိုင်းကွက်ဖြင့် ခေါင်းကိုခိုင်း၍ တပတ်
လှည့်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တဆက်တည်းမြေပေါ်သို့ လိုမ့်ချကာ ခရုပတ်လမ်းကြောင်း
သိုင်းကွက်ကို သုံးပြီး ဖုကျန်းကျူး၏ ခြေထောက်ဝိုက်၍ ကန်
ထည့်လိုက်လေသည်။ ဖုကျန်းကျူးကျ ကမန်းကတန်း အပေါ်
သို့ ခုန်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်....
ဖုကျန်းကျူးက ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

သူ၏ လက်သီးနှင့်လက်ဝါးတို့ကို တွဲဖက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်၏။ လေဝဲကတော့၊ မိုးပြင်းသိုင်းကွက်သုံးကာ စွန်းဖူး
၏ ကိုယ်ခန္ဓာတခုလုံးသို့ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မိုးသက်
လေပြင်း ရွာချလိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အဆက်မပြတ်
တိုက်ခတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် အရှုံးအနိုင် မပေါ်သေးသရွေ့ ရပ်တန့်လိမ့်
မည် မဟုတ်ပေ။

စွန်းဖူးကလည်း လျင်မြန်စွာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ဝက်ပါနဂါးပတ်သိုင်းကွက် သုံးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်သွားကြလေသည်။ သူ
တို့နှစ်ယောက်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ တိုက်ခိုက် နေကြပေ

သည်။ ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက် (၅၀)ကျော်ခန့် အထိ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှာ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြင့် ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တယောက်တနေရာစီ သို့ ခုန်၍ ဆုတ်သွားကြ၏။

ဖုကျန်းကျူးက စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘စွန်းဖူး....ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ လျှော့ပြီးတိုက် ခိုက်ရတာလဲ’

စွန်းဖူးက ရယ်ကြဲကြဲဖြင့်....

‘လူလေး....မင်းကကောဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို တိုက်ခိုက်ရတာ လဲ။ ကျုပ်ကမင်းကိုညှာနေတာမှ မဟုတ်ပဲ’

ဖုကျန်းကျူးက အံ့ကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်လိုက်ကာ....

‘ခင်ဗျားကကျွန်တော်ကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ယင် ကျုပ်ကလဲ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်မယ်။ ခင်ဗျားကို နိုင်အောင်တိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ’

ဖုကျန်းကျူးသည် စွန်းဖူး၏ ပင်မသွေးကြော သုံးနေရာကို သေမင်းစကြာသိုင်းကွက်သုံး၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

စွန်းဖူးက ထိတ်လန့်တကြား ညာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန် ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် လေထဲ၌ ကျွမ်းတပတ်ပစ်ပြီး ဗျိုင်းအပျံ၊ သိုင်း ဟန် သိုင်းကွက်သုံးကာ ဖုကျန်းကျူးအား ကန်လိုက်လေသည်။

ဖုကျန်းကျူးမှာ ရှေ့သို့ လွန်နေပြီဖြစ်၍ မရှောင်တိမ်းနိုင် တော့ပဲ နောက်ဘက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေသည်။ ရင် ဘတ်ကိုကန်မိ၍ ပါးစပ်မှ သွေးစများထွက်လာ၏။

စွန်းဖူးက အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်....

‘လူကလေး....ထပါက။ မင်းဒီလိုထိုင်နေလို့ဖြစ်မလား’

ဖုကျန်းကျူးခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ သူ သည် အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပါ။

စွန်းဖူးက ဖုကျန်းကျူးအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး....

‘လူကလေး....ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ။ ဩော်....မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ခြေကန်ချက်ကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကျသွားတာလား။ မင်းဟာ ပညာမပြည့်ဝသေးပဲနဲ့ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရ တာလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက အနည်းငယ်မျှမတုန်လှုပ်ပါ။

စွန်းဖူးက ရှေ့သို့တိုး၍ လက်ကမ်းပေးလိုက်ယင်း....

‘လူကလေး....မင်းကို ကျုပ် ဘာကူရဦးမလဲ’

ဖုကျန်းကျူးက ကမ်းလှမ်းလာသော စွန်းဖူး၏လက်ကို ဆွဲယူ လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် အတွင်းအားအပြည့်အဝသုံးကာပစ်ပေါက် လိုက်၏။ စွန်းဖူးက အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားကာမထနိုင်တော့ပေ။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် လုံးဝ အသံမပြုမပါ။ သူတို့ နှစ်
ယောက်တိုက်ခိုက်နေပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ဝင်စား နေသောကြောင့်
ပင်ဖြစ်၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်နည်းတူ စားပွဲဝိုင်းရှိ ဝူးရွှန်ကွေးတို့ လူစုမှာ
လည်း စကားပင်မပြောနိုင်ကြပဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုနေကြပေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဖုကျန်းကျူးကထ၍ ခုန်လိုက်ပြီး စွန်းဖူး၏
လည်မျိုကို ခြေထောက်နှင့် နင်းထားလိုက်လေသည်။ စွန်းဖူး
အနေဖြင့် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်ပါက အသက်ပျောက်
သွားစေမည်ဖြစ်၏။

စွန်းဖူးသည် လည်မျိုကိုအနင်းခံထားရသဖြင့် နာကျင်လာ၍
ဖုကျန်းကျူးကို တိုးညှင်းစွာဖြင့်....

‘လူကလေး....မင်းကျုပ်ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်။ ဒီလိုတော့
မလုပ်ပါနဲ့’

ဖုကျန်းကျူးက လုံးဝတုန်ပြန်ခြင်းမရှိသေးပဲ စဉ်းစားနေ
သည်။ ဖုကျန်းကျူးက ရုတ်တရက်မေးခွန်းတခုထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟိုတနေ့တုန်းက မီးအန္တရာယ်ကြားထဲကနေ ကျုပ်ကိုကယ်
တင်လိုက်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်မှာပါ။
ဟဲ့ချီကလဲပြောတယ်။ အဘိုးကျူးပိုင်လျန်းကလဲ ပြောတယ်....’
ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးတချက်ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဒါဆိုယင် ခင်ဗျားကိုကျုပ်လုံးဝမသတ်တော့ပါဘူး။ လက်
တုန်ပြန်ဖို့လဲ မကြိုးစားတော့ပါဘူး’

စွန်းဖူးက ခေါင်းကိုယမ်းခါလျက်....

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီလို လုပ်
မယ့်လူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

ဖုကျန်းကျူး ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားနေသည်။ သူ၏စိတ်သည်
အလွန်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ မရ
နိုင်ပါ။ တွေ့ဝေစွာဖြင့် စဉ်းစားနေမိပေသည်။

စွန်းဖူးကို သူသတ်ပစ်လိုက်ရမည်လား။ ဖုကျန်းကျူး မစဉ်း
စားတတ်တော့ပါ။

အတန်ကြာမှ ဖုကျန်းကျူးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကိုခိုင်မာ
စွာ ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖုကျန်းကျူးသည် စွန်းဖူး၏လည်မျိုကိုနင်းထား
သော သူ၏ခြေထောက်ကိုမပြီး နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်လိုက်
သည်။ တဆက်တည်း ဇာတ်စင်ပေါ်မှထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

သို့သော်....
ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်တခုက ရုတ်တရက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။

စွန်းဖူးက လဲနေရာမှ ဖြတ်ကနဲခုန်၍ထလိုက်ပြီး သူ့ရင်အုံထဲ
၌ ဝှက်ထားသောစားကိုထုတ်၍ ဖုကျန်းကျူး၏နောက်ကျောကို
ဆတ်ကနဲ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

မယုံနိုင်ပါ။

မည်သူမျှ ယုံကြမည်မထင်ပါ။ ဤသို့လျင်မြန်သောစားချက်
မျိုးကို မည်သူမျှမတွေ့ဘူးကြပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဖုကျန်းကျူးတယောက် အသက်ရှင်နိုင် ပါဦးမည်
လော။

ဖုကျန်းကျူးက လေတိုးသံကြားလိုက်သည်နှင့် လျှပ်ပြက်
ရောင်ခြည်သိုင်းကွက်ဖြင့် လှစ်ကနဲဘေးသို့ခုန်ကာ စွန်းဖူး၏စား
ချက်ကို ရှောင်တမ်းလိုက်၏။

ရှောင်တမ်းလိုက်ယင်း သူ့ လက်ထဲမှစားနှင့် စွန်းဖူး၏ ရင်အုံ
ကို မြေဟောက်ပါးပျဉ်း သိုင်းကွက် သုံးကာ လျင်မြန်စွာဖြင့်
နောက်ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

စွန်းဖူးသည် ဖုကျန်းကျူး၏စားချက်က လုံးဝမရှောင်တမ်း
နိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမှာ ဖုကျန်းကျူး၏စားချက်ကစွန်းဖူး
ထက် ပို၍လျင်မြန်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဖုကျန်းကျူး၏စားသည် စွန်းဖူး၏ရင်ဝအား ထိုးဖောက်ဝင်
ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

‘အား...’

စွန်းဖူးသည် တချက်သာအော်နိုင်ပြီး သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျ
ငြိမ်သက်သွားပေတော့သည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ လက်ထဲ၌ သွေးစွန်းနေသော စားကို ကိုင်
ဆောင်ထားသည်။ ဖုကျန်းကျူးသည် အတန်ကြာမျှ ငိုငံ၍ ရပ်
နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝူးရိန်ကွေးသည် ဇာတ်ပေါ်သို့ ဝူးဖုန်း၏
ဖေးမမှုဖြင့် တက်လာ၏။ ထို့နောက်သူက စွန်းဖူး၏ လက်ထဲမှ
စားကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖုကျန်းကျူးအားပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နဲ့ စွန်းဖူးဟာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့စားကိုကျုပ်ယူသွားပါရစေ’

ဝူးရိန်ကွေးသည် ပရိသတ်ကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ဝူးဖုန်း၏
အကူအညီနှင့် စင်ပေါ်မှ လှည့်၍ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် ငေးငိုငံတွေဝေနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူ၏
ဘဝတသက်တာတွင် မမျှော်လင့်ပဲ သူ့အလွန်တုံ့ပြန်လိုသောလူ
ကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူ့အနေဖြင့် လုံးဝမသတ်ရက်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စွန်းဖူးက သူ့ကိုညာတာ၍ တိုက်
ခိုက်နေမှန်း သူက သိရှိခဲ့၍ ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ မိဘများကို
သတ်ဖြတ်ပစ်မိခဲ့သည့်အတွက် စွန်းဖူးကို သွေးကြေးပြန်လည်ပေး
ဆပ်သည့်အနေဖြင့် လျှော့ပေါ့၍ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စွန်ဖူးသည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် တမင်ပြုလုပ်လိုက်မှန်းကို ပါဖုကျန်းကျူးနားလည် လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် မလွဲမရှောင်သာပဲ စွန်ဖူးကို သတ် လိုက်မိလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးမှာ ငေးဝိုင် စွာဖြင့် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သော အရိပ်အရောင်များကို ဖုကျန်းကျူး တွေ့လိုက်ရသည်။ တချို့မှာ စိတ်မချုပ်တည်းပဲ ချိုးပဲ့ချင်ကြွေးလိုက်ကြသည်။ ယင်းဝိုင်ကြွေးသံများသည် ဖုကျန်းကျူး၏ နားထဲသို့ တိုးဝင် လာသည်။

ထိုလူများထဲမှ စင်းအော်ဘွားဘွားသည် ပြေးထွက်လာ ယင်းမှ ငိုယို၍ ပြောလိုက်သည်။
'ကျွန်ရဲ့ခိုင်မှာ သူ့အလုပ်လုပ်နေတာ (၁၀) နှစ်ရှိပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အလောင်း ကျွန်မကို ယူဆောင်သွားခွင့်ပြုပါ ရှင်....'

ကျူးပိုင်လျန်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။
'မဖြစ်ဘူး စင်းရှန်တန်းကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က သူ့အလောင်း ကို လာပြီး ယူကြလိမ့်မယ်'

ဝူးရှန်ကွေး၏ တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပေသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားနေရလေ သည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် ကျောက်ရုပ်တရုပ်ပမာ မတုန်မလှုပ်ဖြင့် ရပ်နေသည်။

ဟဲ့ချီက ဇာတ်စင်ပေါ်ခုန်တက်၍ ဖုကျန်းကျူးအနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဖုကျန်းကျူး၏ အင်္ကျီစကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွားကာ ဇာတ်စင်နောက်မှတဆင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွါလာခဲ့ကြလေ သည်။

* * *

(၃)

နံနက်ခင်းအချိန်ပင်ဖြစ်သည်။
ကောင်းကင်တခုလုံးသည် ညိုမှိုင်း မည်းမှောင်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်း၏ သာယာကြည်နူးမှုများ ကွယ်ပျောက်နေ သောအချိန်လည်း ဖြစ်၏။

စွမ်းလုံခြုံမြို့ လူထုကြီးမှာ မြေနက်ကြီးတကောင်ကဲ့သို့ ရှည်လျား များပြားလှပေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသုဘပို့သော လူတန်းကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ငိုရှူကံသံ သဲ့သဲ့တို့ကြားရသဖြင့် ကြားရသူ လူအပေါင်း၏ ရင်ထဲတွင် ဆွေးမြေ့ ကြေကဲ့မှုကို ထပ်မံ၍ ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူသုံးယောက်ရပ်နေသည်။ ထိုလူ သုံးယောက်မှာ ဖုကျန်းကျူး ဟဲ့ချီနှင့် ရှောင်ကျွတ်ဖေ တို့ဖြစ်ကြ၏။

ဖုကျန်းကျူး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အေးစက်ငြိမ်သက်လွန်းလှပေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် အံ့ဩသော အရိပ်အရောင်များ မဖုံးကွယ်နိုင်လောက်အောင် ပေါ်လွင်နေ၏။

သူနားမလည်သည်မှာ စွန်းဖူးက တိုက်ပဲ့ပြီးဆုံးသွားပြီးမှ သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် အလစ်ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ရပါသနည်း။

ထိုအချိန်က စွန်းဖူး၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့သော အကြံအစည်မျိုး ရှိသည်ကို သိချင်သော်လည်း သိရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည် လိုက်သည်။

ဖုကျန်းကျူးက ဟဲ့ချီဘက်သို့လှည့်၍ တိုးညှင်းစွာဖြင့်....
'ဟဲ့ချီ အသုဘပို့ တဲလူတွေကို စင်းရှုန်တန်းကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့က နှိုးဆော်လို့ ဒီလောက် လူတွေများနေတာလား'
ဟဲ့ချီက အေးစက်စွာဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး သူတို့စိတ်နဲ့သူတို့ လိုက်ပို့ကြတာပါ' ရှောင်ကျွတ်ဖေက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့်....

'ကျွန်မနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ လောကကြီးမှာ လူကောင်းတွေက အခွင့်အရေး ပိုရသလား၊ လူဆိုးက အခွင့်အရေးပိုရသလား'

ဟဲ့ချီက ခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်ယင်း....
'အမှန်ပြောရယင် လူဆိုးနဲ့လူကောင်းတွေကို အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ခွဲခြားဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်'

'ဖုကျန်းကျူးဟာ လူတယောက်ကိုသတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါဖြင့်ယင် သူဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား'

ရှောင်ကျွတ်ဖေက ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်
'ဖုကျန်းကျူးဟာ စွန်းဖူးလဲကျနေတုန်းမှာ ကတည်းက သတ်ခဲ့လို့ရှိယင် ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ကို ရက်စက်တဲ့ လူအဖြစ်သတ် မှတ်ပြီး မုန်းမိမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် စွန်းဖူးက အလစ်ဝင်တိုက်လို့ သူ့အနေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာပဲ ပြန်တိုက်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူဟာ လူကောင်းတယောက်ပဲပေါ့'

ဟဲ့ချီက စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....
'ဖုကျန်းကျူး ခင်ဗျား စွန်းဖူးရဲ့ ဓားချက်ကို အလွယ်တကူ ရှောင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား'

ဖုကျန်းကျူးက မဲပြုံးတချက်ပြုံးလိုက်ကာ....
'ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ဓားချက်ကို ရှောင်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုစနစ်မကျလို့ပဲ'

ဟဲ့ချီက စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....
'ဖုကျန်းကျူး ခင်ဗျား စွန်းဖူးရဲ့ ဓားချက်ကို အလွယ်တကူ ရှောင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား'

ဟဲ့ချီ မျက်မှောင်ကြုတ်၍....
'ဒါဖြင့် သူ့ကို မသတ်လို့မဖြစ်ဘူးလား'
ဖုကျန်းကျူးက အံ့ကိုကြိတ်လျက်....

'ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို မုန်းနေမိလို့ပဲ။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်မှုလုံးဝ မရှိဘူး။ မလွဲသာလို့ သည်းခံတာမျိုးပေါ့။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့လို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်တိုက်ခိုက်ရာက လက်လွန် သွားခဲ့ရတယ်'

ဟဲ့ချီက ခပ်ယဲယဲမျှပြီးလိုက်ပြီး....
'ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်နေတာကို ကျုပ်သေသေချာချာကြည့် ထားပါတယ်။ တခါတလေ ခင်ဗျားက ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက် ပေးမယ့် တခါတလေကျတော့ နူးညံ့ လွန်းနေတယ်။ စွန်းဖူးလဲ ဒီလိုပဲ။ သူ့စိတ်ဓာတ်က တမျိုးဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်'
ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်စွာဖြင့်....
'ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်လဲ ဒီလိုပဲနဲ့တူတယ်....'
ဟဲ့ချီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ....

'ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ခင်ဗျားဟာ သူ့နဲ့တိုက်ခိုက်နေပေမယ့် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ စိတ်ကို ပယ်ဖျက်ချင်ခဲ့လို့လား'
ဖုကျန်းကျူးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်လျှင်....
'ကျွန်တော် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါ ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့လက်တုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတာပဲစဉ်းစားနေတာ။

ဒါနဲ့ စွန်းဖူးဟာ ဘာဖြစ်လို့ နားထိုင်း ဆွံ့အတုလူတယောက် အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ပေးနေတာ လား။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အပြစ်ပေးလိုက်လျှင် နှစ်ခါဖြစ်သွား မှာပေါ့။ ဟဲ့ချီ.... ခင်ဗျားက အတွေ့အကြုံများတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုးပေါ်လွင် သူ့ကို တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ချင်ပါ့မလား'

ဟဲ့ချီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ကာ....
'ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်လိုက် တာပဲ မဟုတ်လား'

ဟဲ့ချီ၏စကားမှာ သူ့ကို အပြစ်တင်သော သဘောမျိုး သက်ရောက်နေပေသည်။ ဖုကျန်းကျူးက မဲ့ပြုံးတချက် ပြုံး လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မမှန်ဘူးလို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား'
ဟဲ့ချီက မကျေနပ်သော လေသံဖြင့်....

'ဖုကျန်းကျူး.... ခင်ဗျားအနေနဲ့ စစချင်း သူ့ကို ရှင်းပစ်ရ မယ်။ ဒီလောက် အချိန်ကြာကြာဆွဲပြီး တိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလို လုပ်တာဟာ ခင်ဗျား သူ့ကို အရှက်ခွဲတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါ ကြောင့် သူဟာ သည်းမခံနိုင်လို့ ခင်ဗျားကို နောက်က တိုက်ခိုက် လိုက်တာပေါ့။ ပရိသတ်ကလည်း သူမှန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်'

ဖုကျန်းကျူးက အေးစက်စွာ ရယ်လိုက်ကာ...
'ကျွန်တော် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါဘူး'
ဟဲ့ချီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍...
'ကျွန်တော် အနေနဲ့က ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်'
ဖုကျန်းကျူးက အံ့ဩသွားပြီး...
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
ဟဲ့ချီက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ယင်း...

'ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီတိုက်ခိုက်မှုဟာ မျှမျှတတနဲ့ ပြတ်ပြတ်
သားသားဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ခင်ဗျား ဒီမြို့ကိုရောက်လာ
တာဟာ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့
ပုံစံက သူ့ကို သတ်ချင်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှ ခင်ဗျားက
မလွဲသာလို့ တိုက်ခိုက်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားဘက်က ကြည့်ယင်
သဘောထားကြီးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူအများ
ကတော့ ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ ရက်စက်တယ် ထင်
ကြတယ်'

ရှောင်ကျွတ်ဖို့က ကြားမှဝင်၍...
'ဟဲ့ချီ...သူ့ကို ရှင်အပြစ်တင်မနေပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ရှင်သာ
သူ့ နေရာမှာရှိယင် ရှင်လဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာရှင်'
ဖုကျန်းကျူးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...
'ဟဲ့ချီ...ရှောင်ကျွတ်ဖို့ ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော်
အနေနဲ့ လူစွမ်းကောင်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ စွန်းဖူးကို သတ်လိုက်

လို့ လူတွေက ကျွန်တော်ကို လက်ခုတ်ဩဘာပေးတာလဲ နေ့စစ်
သက်ဘူး။ အခု ကျွန်တော် စိတ်တွေဟာ နောက်ကျိနေတယ်'
'ဪ...ခင်ဗျား စိတ်မကြည်လင်ဘူး ဟုတ်လား ဖုကျန်းကျူး'
'ဟုတ်ပါတယ်'
ဟဲ့ချီက စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...
'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
ဖုကျန်းကျူးက ခပ်ဝေးဝေးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေပေသည်။
ခဏနေမှ တလုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ လူတယောက်ကို
သတ်လိုက်မိလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်'
ဟဲ့ချီက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ယင်း...
'အင်း...ဖုကျန်းကျူး...ခင်ဗျားမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိယင်
ကျုပ် ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး။ အမယ်...အသုဘ
ပို့တဲ့လူက ကုန်တောင် မကုန်သေးပါလား'

ရှည်လျားလှသော လူအုပ်ကြီးမှာ ရှည်လျားသည်ထက် ရှည်
လျား၍လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ အသုဘမှာ သူ့သာန်သို့
ရောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူတန်းကြီးမှာ မကုန်သေးပါ။
ဆက်၍လျှောက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။
'ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး'
ရှောင်ကျွတ်ဖို့က စောင်ကုန်းအောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုး
ထိုး၍ ပြလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်သူတွေ့လာနေသလဲ မသိဘူး’
‘ဟုတ်ပါသည်။’

တောင်ကုန်းအောက်မှ လူသုံးယောက် တရွေ့ ရွေ့ တက်လာကြ၏။ ဝှူးရိုန်ကွေးကို ဝှူးဖုန်းနှင့် ဝှူးကျဲတို့ မောင်နှမက ခက်ခဲစွာ ဖေးမ၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမီ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဟဲ့ချီက လှမ်း၍....

‘ဆရာကြီး ဝှူးရိုန်ကွေး....စွန်းဖူးရဲ့ အသုဘ စည်ကားလှချည်လား’

ဝှူးရိုန်ကွေးက လှမ်းကြည့်လိုက်ယင်းမှ....

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ စည်ကားရသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား’

ဟဲ့ချီက လျင်မြန်စွာ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘စွန်းဖူးဟာ ရဲရင့်စွာ သေဆုံးသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

ဝှူးရိုန်ကွေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ကာ....

‘ဟဲ့ချီ....မင်းပြောတာ မဟုတ်သေးဘူး’

ဟဲ့ချီက ခပ်ယဲယဲ မှု ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ လူတချို့က စွန်းဖူးဟာ ဖုကျန်းကျန်းကို နောက်ကနေ တိုက်ခိုက်လိုက်တာ အပြစ်တင်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီလူတွေက စွန်းဖူး သေသင့်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်’

ဝှူးရိုန်ကွေးက မဲပြုံးပြုံးလျက်....

‘အင်း....စွန်းဖူးကတော့ အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်’

ခဏနေမှ ဝှူးရိုန်ကွေးက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း....စွန်းဖူးဟာ ၁၀ နှစ်အတွင်းမှာ ဒီမြို့က လူတွေကို ကောင်းကျိုးပြုခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရပြီး လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်တာကို ချီးမွမ်းတဲ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ အသုဘကို လိုက်ပို့တဲ့လူတွေ ဒီလောက်များနေရတာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ တချိန်က ဆိုးသွမ်းမှုကို ကျုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်ရမယ်’

ဟဲ့ချီက နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ယင်း....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ဒီနေရာကနေပြီး စွန်းဖူးရဲ့ အသုဘကို စိတ်ထဲက လိုက်ပို့နေပါတယ်’

ဝှူးရိုန်ကွေးသည် ဖုကျန်းကျန်းဘက် ရုတ်တရက် လှည့်၍ စွန်းစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဖုကျန်းကျန်း....မင်းကို ကျုပ် ပစ္စည်းတခု ပေးရဦးမယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းကို လက်ခံပါလား’

ဖုကျန်းကျန်းက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်....

‘ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့....’

ဝှူးရိုန်ကွေးက အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘မဟုတ်ဘူး ဖုကျန်းကျန်း....မင်းအနေနဲ့ လက်ခံမှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဓားတချောင်းပဲ’

ဖုကျန်းကျန်းက ဝှူးရိုန်ကွေးအား လှမ်းကြည့်ပြီးမှ....

‘ဆရာကြီးဝှူးရိုန်ကွေး၊ ကျွန်တော် မှာလဲ ဓားရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဓားတွေကို မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်ပါပြီ။ အခုအချိန်က စပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူသတ်တဲ့ လက်နက် မကိုင်ချင်တော့ပါဘူး’

ဝူးရှိန်ကွေးက ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ တွင်တွင်သာ ပြောဆို
နေလေသည်။ သူသည် ဖုကျန်းကျူးအား ဤပစ္စည်းကို မရ
ရအောင် ပေးမည့်ပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....
'ဖုကျန်းကျူး၊ ဒီဓားကို မင်း လက်ခံယူပြီး အမြဲတမ်း
သိမ်းထားရမယ်၊ အမှတ်တရ ထားရမယ်။ ဒီဓားဟာ မင်းကို
စွန်းဖူးက နောက်ကနေ ထိုးဖို့ကြိုးစားတဲ့ ဓားပဲ။ အဲဒီတော့
ဒီဓားကို မင်း ယူထားမှဖြစ်မယ်'

ဝူးရှိန်ကွေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သိမ်းဆည်းထားသော ဓား
ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုဓားမှာ ပိတ်စအနီရောင်နှင့် ထုပ်၍ထား
လေသည်။

ဖုကျန်းကျူးသည် သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ယင်း....
'ဆရာကြီးဝူးရှိန်ကွေးက ဒီဓားကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို
အတင်းယူခိုင်းနေတာလဲ'

ဝူးရှိန်ကွေး၏ မျက်နှာပြင်တွင် အပြောင်းအလဲများဖြစ်ပေါ်
လာသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ထူးခြားစွာပင် တည်ကြည် လေး
နက် နေပေသည်။

ဝူးရှိန်ကွေးက ဖုကျန်းကျူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....
'ဖုကျန်းကျူး....ဓားကို မြင်ယင် မင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။
စွန်းဖူး ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ အများကြီးဟာ အဲဒီ ဓား
ပေါ်မှာ ရေးထားတာ မင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မင်း ဘာသာ
မင်း ဖတ်ပြီး စဉ်းစားပေတော့'

ဖုကျန်းကျူးသည် လက်ထဲမှ ဓားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ လက်ထဲမှဓားသည် ထူးခြားစွာ ပေါ့ပါးလွန်းနေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဖုကျန်းကျူးသည် ပိုးပိတ်စအနီကို လျင်မြန်
စွာ ဖယ်ရှား၍ကြည့်လိုက်သည်။

ပိတ်စအနီအတွင်းမှဓားကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့်ဖုကျန်းကျူး၏
မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့်အရိပ်အရောင်များ ထူးခြားစွာဖြစ်ပေါ်
သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာပြီး ငေးငိုင်း၍သွား
သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
လေသည်။

ဖုကျန်းကျူး၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်
စီးကျလာသည်။

ဟဲ့ချီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဖုကျန်းကျူး၏ လက်ထဲမှ
ဓားကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟဲ့ချီ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ငေးငိုင်းသွားရပေသည်။ အတယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဓားသည် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ဓားတချောင်းဖြစ်နေမှန်း သိရှိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ထိုဓားသည် ငွေရောင်ဆေးသုတ်ထားသော သစ်သားဓား
တချောင်းသာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆေးသုတ်ထားသည့် အတွက်
ကြောင့် အရောင်အနည်းငယ်မျှသာထွက်ပေါ်နေသည်။

သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားဓားသည် လူ့
အသက်ကို သေစေနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမှာ သစ်သား
ဓားဖြင့် လူသတ်၍ မရနိုင်ပါ။

သစ်သားဓားပေါ်တွင် စွန်းဖူးက မည်သည့် စာများ
ရေးသားထားပါသနည်း။
ဖုကျန်းကျူးကကော ဓားပေါ်မှ မည်သို့သော စာကိုတွေ့၍
မျက်ရည်များကျလာရပါသနည်း။
သစ်သားဓားတွင် ရေးထားသော စာများမှာကား....

.....

တောင်ကုန်းပေါ်၌ လေက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေပေသည်။
ကောင်းကင်တခုလုံး မည်းမှောင်၍လာသည်။ အမှောင်ထု
သည် လူသားအားလုံးကို လှမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
ထိုအချိန်၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လူသားခြောက်ယောက်သည် မတုန်
မလှုပ် ရပ်၍နေကြလေသည်။
သူတို့၏ တကိုယ်လုံး၌ မိုးရွာသွန်းမှုကြောင့် မိုးရေများ ရွဲ၍
သွားလေတော့သည်။

မိုးရေသည် အေးမြလှသော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် လုံးဝ
ဂရုမပြုပါ။ မမှုကြပါ။
သူတို့၏ ရင်ထဲတွင်ရှိသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အပူမီးကို
အေးမြသော မိုးရေက ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်မည်ဟု ထင်ပါသလော။

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။
မိုးရေထဲ၌ သူတို့သည် မည်မျှကြာသည်အထိ ဆက်၍နေကြ
ဦးမည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်တော့ပေ....။

[ပြီးပါပြီ]

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာရိပ်တွင် ခိုလှုံလျက်
တက္ကသိုလ် နေဝင်းအောင်

တက္ကသိုလ် နေဝင်းအောင်
တဆင့်/ယူနီဗာဆယ်စာပေ
၁၀၁-ကျုံးကြီးလမ်း၊ ရန်ကုန်။